

Czike László

RENDSZERVÁLTÓ SZABADKÖMŰVESEK

ÖNVALLOMÁS

megtörtént események valóságos szereplőkkel

Czike László

Rendszerváltó szabadkőművesek

Óh, azok a titokzatos, csodálatos szabadkőművesek! Mindenki/bárki beszélhet róluk, de senki sem tudja, ***kik azok és mit csinálnak***. Mert a legnagyobb titok – ugyebár -, hogy kik is azok, kik is ők, mit csinálnak, és miért teszik, amit tesznek, ha egyszercs hivatalosan nem is léteznek...

Először a címről

A cím legalábbis egy „tripla” paradoxon. Legfőképpen a „hivatalos” mainstream álláspont szerint - még „az ellenkezője sem” igaz...

Nos, nézzük, *mi minden miatt nem lehet valós* a választott cím!

1. Magyarországon nem történt rendszerváltás. Csak „papíron”.
2. A szabadkőművesek vagy nem is léteznek, vagy ha mégis – a politikával nem foglalkoznak. (Ezt ők deklarálják magukról.)
3. A meg sem történt rendszerváltást tehát nem csinálhatták a nem is létező, vagy a politikával „hivatalból nem foglalkozó” szabadkőművesek. Csak valaki más(ok), vagy senki...

De mégis, valami azt súgja – a témához ez lesz a legjobb cím.

Miért éppen én?

Kérdésként felmerülhet a nyájas olvasóban: *miért épp én írom ezt a tanulmányt*, meg aztán az is: *miért épp most?* Nos, azért én írom, mert összefogóan én rendelkezem *a mindennek megírásához szükséges és elégséges ismeretekkel*. Igen. Kiválasztottként arra az önként vállalt szenvedésre, amit a mindezen ismeretek megszerzése jelentett az elmúlt 20 év során. Nem állítom, hogy *csak én* volnék tisztában ezekkel a tényekkel, s azt sem állítom, hogy a megérzéseimmel nincsenek „megverve” rajtam kívül még legalább százan, magyarok. Csak annyit állítok, hogy aki mindezt sejti/tudja, annak egyrészt kötelessége, másrészt felelőssége is mindezt megírni. A többi tulajdonképpen jön, szinte önmagától... A legszebben ezt Drábik János, atyai jóbarátom fejezte ki: ***„Ami te, László, megírsz, azt sokan mások is tudják, látják. De nem írják meg, mert a leleplezésnek, a valóságfeltárásnak is vannak írott/íratlan (kötelező) szabályai, amelyeket a mainstream újságírók hallgatólagosan elfogadnak, és be is tartanak. Te azonban fittyet hánysz ezeknek a szabályoknak és megírod, amit igaznak gondolsz. Ennyivel több, amit írsz, a publicisztikánál.”***

Miért épp most?

Mert most van itt az ideje.

Korábban még túl korai lett volna. Korábban még alig értették volna néhányan, ha mindezt megírom; az olvasók túlnyomó többsége talán szimpla agyrémnek minősítette volna mondanivalóm lényegét. Nem jó érzés, ha az embert úton-útfélen „bolond”-nak nézik; - ha csak kevesen adnak hitelt a szavaimnak, a következtetéseimnek. A személyem persze nem több, csak **egy hiteles tanú**. Korábban egyrészt feleslegesen „áldoztam volna fel” magamat *a semmi oltárán*, nem értek még meg bizonyos feltételek. Az igazság kifejtésének – és *a háztetőkről hirdetésének!* – is súlyos előfeltételei vannak. Mostanra – bár rettenetes árat fizetve, de - „felnőtt” a társadalom egésze is arra, hogy szembenézzen a szomorú valósággal. Ha túl korán tartod a tükröt valaki elé, szükségtelenül vad dolgok történhetnek. Esetleg megölnek, vagy a bírált személy lesz „öngyilkos”; - netántán, mint már annyiszor, az éretlen társadalom egésze sodródik egy öngyilkos forradalomba, ami az értelmetlen halál – az „EUtanázia” – egyfajta kollektív változata. Ma már lényegében nincsenek ilyen veszélyek; már a kardfogú tigrisek is *papírtigrisként utálják saját magukat is*, a nagy többség pedig olthatatlanul szomjazik az igazság megismerésére. Várnunk sincs már mire – a globális vagy nemzeti csodára, Csaba királyfira, a valódi rendszerváltásra, a sültgalambra, mire? A „király” immár meztelen. Nincs értelme tovább várni, sem titkolózni, mert maga a végcél savanyú. A titkos zsenik magukra vakolták, ránkfalazták a nagyvilágot...

Kettős időrend

Senki nem születik „titkos tudással” a zsebében. Viszonylag korán eldől, hogy te is beállsz-e kórusban üvölni a farkasok közé, vagy megmaradsz „magányos farkasnak”, ami egy kegyetlenül perdöntő lépés, visszavonhatatlan választás. Ha elfogadod a világ farkastörvényeit, úgy „a jég hátán” is megélhatsz; **a REND mindig segíteni fog „az Özvegy Fián”**. Hogyha a REND szabályos kis téglája, építőkockája, fogaskereke vagy, a dolgok mindig megoldódnak majd valahogy; a problémák elhárulnak, a mókuserék pedig forog tovább. De ha „ellenszegülsz” – Isten irgalmazzon neked. Irgalmazni fog – de nem ezen a világon. Mert ez a világ a REND világa. Mindezek miatt is kétfajta valóságos időrend létezik. Az egyik **az objektív időrend**, amely a titkos, de valóságos történések – melyeknek semmi közük nincs semmilyen „hivatalos” narratívához – elvileg felismerhető, de a történelmi jelenben gyakorlatilag felismerhetetlen egymásutánja; a másik **a szubjektív időrended**, amelyben te csak fokozatosan ismered fel, hogy mik is a valós történések, azok milyen valós múltban is gyökereznek, és végül, a valós trend kvázi meghosszabbításával előre meglátod, felismered, hogy mi is fog a jövőben történni, mert hát a történelem kényszerpályán mozog, a történései előre kódoltak. Nem volt ez mindig így! Engels ősmajmából akár még ember is lehetett volna, **ha Hiram Abif nem hal mártírhalált a Salamon templománál...** Ám amióta ez a szörnyű tragédia megtörtént, nincs mit tenni. A történelem előre „meg van írva”.

A legnagyobb ellentmondás, hogy akik a valós történelmet csinálják – *a királycsinálók* -, **egyidejűleg írnak egy fikatív történelmet**, afféle ösztársadalmi igazságpótlék (vö. „kultúra”) gyanánt. És neked ki kell bogoznod, **mit, miért csináltak „úgy” a múltban, hogy ma és holnap ugyanaz történjék**, miközben félrevezetnek egy folyamatosan újraírt ál-történelemmel, aminek köze nincs az igazsághoz. A titkolózás legfőbb célja, hogy **ne derülhessen ki, mi, miért fog megtörténni**. Ezért titok, hogy kik azok, akik a titkok évezredes selyemfonalát gombolyítják. Nehogy valaki felgöngyölje Ariadné fonalát. Nos, tehát: vagy beállsz hamis történelemgyártónak, vagy nekiállsz és felgöngyölíted az egészet... „*A világ a titok által létezik.*” (Idézet: a Széfer ha-Zóhárból, ami a zsidó Kabbalában a Fény Könyve.)

Nem lesz egyszerű.

Sokat gondolkoztam, hogy *az objektív, vagy a szubjektív* időrendet kövessem-e. Egyszerűbb lenne az objektív időrendet követnem, de az efféle pöffeszkedő „igazságfeltárás” legnagyobb kockázata, hogy az író olybá’ tűnik fel, mintha ő találta volna fel a melegvizet. Pedig „feltalálásról” szó sincs, maximum már-már „beteges” tisztességről. Úgy döntöttem: sokkal életszerűbb, hitelesebb, hogyha végigkövetem – velem hogyan történt. Menet közben a ráébredés.

A kiszolgálás tatarozás közben is zavartalan...

Coming out

Amint már nem függtem annyira *a napi pénzkeresés borzalmaitól*, egyre növekvő „szabad időmben” mind többet olvastam, csak fontos könyveket; aztán elkezdtem „körülnézni” a politikában, mert éreztem, hogy „valami nincs rendjén”. Korábbi munkahelyeimen már sok olyan munkatársat, ismeretséget szereztem, akik/amelyek később az országos politikai életben is „visszaköszöntek”. *Dr. Sztojanovics Iván* barátom – akkor még közlekedési helyettes államtitkár – a leköszönő miniszterhez (1994-1995.), majd független országgyűlési képviselőhöz, *Dr. Schamschula György*höz ajánlott. Sokat beszélgettünk budapesti V. kerületi irodájában, de Ivántól sem szakadtam el. Éreztem, hogy a „rendszer váltással” valami baj van; emellett a Horn-érával – akkor még csak informálisan – újra visszatérni látszott a kommunizmus. Mivel fokozatosan mindenről kialakult a saját kritikai állásfoglalásom, elkezdtem rendszeresen írni, hogy hangot adjak ellenérzéseimnek, „felfedezéseimnek”, véleményemnek – és hogy reményeim szerint megváltoztassam a világot. Akkor még hittem benne – lehetett hinni benne -, hogy csak múló kisiklásról van szó, ami helyrehozható. Első átfogó politikai publicisztikáim *Schamschula György* barátom személyes ajánlására jelentek meg *Bencsik András* lapjában, a Demokratában. Bencsik helyettese, *Seszták Ágnes* gyakran fogadott virágos jókedvvel, amikor egyik-másik cikkemet vittem be a szerkesztőségbe, disken.

Egyszer ekként „adomázott”: „*No, mit hoztál, Lacikám; hogyan lesz a zsidóból kereszténydemokrata?*”

Akkor persze – mint kezdő publicista - még megrökönyödtem ezen a profán kiszóláson: *miért is ne lehetne?* Évekkel később megértettem, hogy a szólás közvetlen tapasztaláson alapuló, mély népi bölcsességet takar.

Mivel 1995-ben „ki is léptem a szervezett társasági üzleti életből”; mint egyéni vállalkozó, menedzsmen tanácsadó lettem. 1997-ben állásajánlatot kaptam *Dr. Schamschula György* közvetítésével; így *Peták István*, a részvénytársasággá alakult Magyar Televízió első elnökének főtanácsadójaként, hamarost „selfmade média-közszereplővé” is avanszáltam. A közvetítő jóbarátja *Dr. Skultéty Sándor*, az MTV főigazgatója, vezető jogtanácsosa volt. Ebben a politikai és média szempontból egyaránt „sűrű” időszakban *a Demokrata*, *az Új Magyarország* és *az Új Idők* lapokban publikáltam, újpesti képviselőjelöltje voltam a Független Kisgazdapártnak, valamint kiterjedt politikai levelezést folytattam *Sándor András* író-publicista barátommal, ami a jövőmet illetően is alapvető szellemi épülesemre szolgált. Mindemellett állandó tanácsadója voltam *Varga Mihálynak*, *a Fidesz gazdasági kabinetfőnökének*, államadósság, privatizáció és állami költségvetési ügyekben, egészen az 1998. évi választásokig. Amikor *Sándor András* 1997-ben, 74 éves korában, szívinfarktusban meghalt – új globális ismereteimmel, megkezdett dolgaimmal teljesen magamra maradtam. Halála előtt pár hónappal, egy bükki kirándulásunk alkalmával átadott nekem egy cédulát, amelyet olvasatlanul tettem el a farmernadrágom zsebébe. András már nem élt, amikor egy nagymosást követően a cédula előkerült. Ez állt rajta: „*Ha többet akarsz tudni a való világról, keresd fel Vass Csabát, és kérd el, olvasd el a Világállamról szóló tanulmányát.*” Később ez meg is történt, de menjünk sorjában...

Nevek – baljós előjelek

Aki valamelyest érti a politikai csíziót, és figyelmesen átrágtá magát az iménti történéseken, sőt a különböző összefüggésekben felsorolt – engem segítő, ajánló – neveket is megjegyezte, annak nyilván feltűnt, hogy az én történetemben egy csomó (képtelen) paradoxon rejlik, amelyeknek, mint korai hóvirágoknak, sajnos ki kell nyílniuk, meg kell fagyniuk, majd lekonyult fejjel meg kell várniuk, amíg egy-egy kevésbé óvatlan/szertelen társuk el nem találja majd *a kedvező helyet és időpontot*, amikor virágozni már tényleg érdemes. Inkompatibilis személyek, szerveződések és események feszülnek a mélyben – egymásnak -, amiből az össze nem illők hamar kirostálódnak. Hogy’ lehet valaki *a Demokrata* írója, ha a barátja *Sándor András*, aki – *Csurkával* - az MDF alapító tagja? Sőt, hogyan lehet valakiből *kisgazdapárti képviselőjelölt*, miközben – *Orbán Viktor* révén – a Fidesz szakértője? De főként: hogyan lehet valaki a Nemzeti Szövetség tagja, *Schamschula* barátja, hogyha a minimum rózsaszínű *Peták István* elnöki főtanácsadója? Az illető talán örült, talán többszörös ügynök – hihetnének -; de semmiképp nem hétköznapi figura, annyi szent. Aztán ki is tört az égzengés...

Az igazság balekbajnoka

Mint már mondtam volt: a szálak oldója, kötője és legfőbb bogozója *Dr. Skultéty Sándor* volt; olyan ember, akinek személye élő bizonyíték volt arra nézve, hogy teljesen értelmetlen és alaptalan az embereket jobb-és baloldaliakra szortírozni. Ezen a ponton kénytelen vagyok *a szubjektív időrendből átlépni az „objektív” időrendbe*, különben – önökkel, olvasóimmal együtt – én is elveszítem Ariadné fonálát. Nos, ***Sanyi*** – *az én Sanyim!* - rendkívüli személyiség volt, minden tekintetben. Olyasvalaki, aki ha nincs, ki kellene találni. *Petákkal együtt* – két főnököm a Magyar Televízióban – gyakori vendégek voltak a kertünkben, ahol épp nyár volt, 1997. forró, tékozló nyara. Vidáman ettük a termésünkből feleségem sütötte meggyes süteményt, és az elhangzott beszélgetések súlyos következményekkel jártak, legfőképpen énrám nézve. Munkaköri feladatként kaptam, hogy *Peták elnök* takarékosági intézkedéseit alátámasztandó, vizsgáljam felül az MTV Rt. valamennyi vállalkozási és produkciós szerződését – nagyjából *ezerszer 10-20 oldalnyi* üzleti, jogi és pénzügyi trükköt -, hogy végre kiderülhessen: ***kik, milyen módszerekkel, milyen nagyságrendben „lopják ki” az állam (az előfizetők) pénzét a Magyar Televízióból, évek óta.*** Emellett új szabályzatokat, elnöki utasításokat is alkottunk, hogy folyamatosan betömjük „a hajó” szivárgó eresztékeit. Vizsgálati eredményeimet 50 db folytatólagos jelentés tartalmazta, melyek újszerűsége nagyjából mindenkit kiakasztott. Tekintve, hogy a megelőző évtizedekben *a Szabadság téren dolgozó művész hölgyek és urak* – tisztelet a kivételnek – olyan elszámolási rendszert vívtak ki maguknak, amelyben mindenfajta költség-felülvizsgálat tabu volt, illetve már a gondolat is szentségtörésnek számított volna; nem is dolgozott a produkciós területen soha egyetlen közgazdász sem. A legmagasabb rendű üzemgazdász feladat a ráfordítások utólagos összevadászása volt – lett volna -, amit nagyképpen utókalkulációnak csúfoltak, de eredményeket nem tudtak felmutatni. Tulajdonképpen - a gengszterváltás után 6-7 évvel – ***zseniálisan „gonosz” ötlet volt személyemben egy vérbeli közgazdászt reá szabadtítani az MTV Rt. nevű gebines pénzmosó szentélyre;*** s hogy ilyen ötlet megfogant Schamschulában, Skultétyben és Petákban egyszerre, abban előbbi jobboldalisága, középső kétkulacsossága és utóbbi - megszorult helyzetében érthető – befolyásolhatósága, illetve a kétkulacsosság felé való jelentős „elhajlása” egyaránt fontos szerepet játszott. Miután engem – viszonylag jó fizetéssel, de minden védőfelszerelés, vagy jótanács nélkül – beeresztettek, mint egyszeri őszinte közgazdászt a porcelánboltba, leültek „malmozni”, és várták a „kedvező” híreket. De egy plasztikus hasonlattal is megvilágítom a kialakult helyzetet. Mivel *Skultéty és Schamschula is, a szó szoros értelmében is, „nagyvad-vadászok” voltak* – szabad idejükben disznóra, szarvasra mentek -, kis túlzással állítható, hogy számukra *én voltam az ideális hajtó*, míg ők a gondosan megépített, kényelmes magaslesen ücsörögtek, kibiztosított sorozatlövő ismétlőfegyverrel a kezükben. A közel-távol biztonságában pedig a mindig tanácstalan *Peták elnök* ácsorgott, mint bizonytalan hitehagyó, aki nagy naívvul az MDF-FIDESZ tandem felé kacsingató kriptokommunista szociáldemokratát alakította, s kíváncsian leste a fejleményeket, nem

is sejtve, hogy épp a saját fellegvárát dönti romba, pontosabban maga alatt vágja a fát. Az ősi törzsi ösztönök összefonódó ereje minden kötelező óvatosságot félresöpört.

Carmen megérezte

Némi szakmai előzmények ismertetése után tehát kilépek a szubjektív időrendből, és egy „kicsit rásegítek” – ***ki is volt az én Sanyim***; mert nem az volt, akinek látszott. „*Nem az vagyok, akinek látszom, de jó.*” – mondta feleségemnek, akinek ezoterikus megérzéseit *Carmen, a sűrű fekete skótjuhász szukánk is* megerősítette, mert mindig Sanyi széke mögött ólalkodott, tetre készen, mintha csak őszinte önvallomásra akarná készíteni az én kettős rendeltetésű főnök-barátomat, aki mondta is sűrűn: „*Hamis a kutyád!*” – De mégsem tartottak egymástól különösebben, csak úgy 2 méter távolságot. Nos, én teljesen gyanútlanul „rajongtam” a Sanyiért, akihez hasonlítható barátom azelőtt soha nem volt. Nagyvonalú óvatlanságomban még az sem zavart, mikor már bizonyos tényeket is hallottam felőle. Peták azt mondta róla: „*A Sanyi nekem csak úgy van.*” (Mint „földiek”, régről ismerték egymást.) Sanyi kétlaki volt, vagyis hivatalos beosztása mellett volt neki egy nem ugyanott hivatalos. Népnemzetinek mutatta magát – talán szíve mélyén az is volt -, ugyanakkor tősgyökeres „szociáldemokrata” gyökerekkel rendelkezett és akkor még finom voltam. Ismereteim szerint ő volt a *Nagy Imre újratemetés biztonsági főmegbízottja* –; lehet, hogy a konkrét elnevezés nem stimmel, de amit hallottam, tudok, azt én nem aktákból tudom. Édesapja TSZ-elnök volt Szolnokon, leánytestvére *Király B. Izabella*. Ami a nem jogászi karrierjét illeti: tudomásom szerint a „rendszerelváltás” – amit ő nemes egyszerűséggel „ügynök-rendszerelváltásnak” nevezett – után a *Grand Orient Hóbagoly* legfőbb biztonsági tisztje lett, ami később jó ajánlólevél lehetett számára Orbán Viktor kormányába is. (Némi festmény-lövöldözést pár hónappal követően ugyanis Sanyit a Környezetvédelmi Minisztérium közigazgatási államtitkári „székében” érte a hirtelen szívhalál. A kormányba amúgy – elmondása szerint két *kisgazda (!) író* segítette be, név szerint *Gyurkovics Tibor és Hernádi Gyula*; akik azóta már szintén elhunytak. Lassanként kihal az egész G. O. nemzedék.) Mindezen tények később visszaköszönnek még...

Elolvasás előtt elégetendő

Peták elnök eleinte nem nagyon merte a jelentéseimet kiadni az érintett szerkesztőségeknek – később aztán kiadta -, de a Kuratórium Elnökségéhez és az ORTT-hez is eljuttatta azokat. Az előbbihez hivatalosan, az utóbbihoz nemhivatalosan. Ilyen volt az akkori munka-„leosztás”. Ha eléggé elővigyázatosak lettek volna, ráütik az alcím szerinti minősítést. Ám a választások előtti évben – 1997. - a politikai helyzet már annyira várakozással teli, s feszült volt, hogy mindenki „eredményeket” akart produkálni; nem gondoltak arra, hogy a megrendelt vizsgálati jelentések tartalma majd mindenkinek a torkán fog akadni, illetve „kiégeti” a fiókokat. Az egyre szaporodó jelentéseimet kvázi szamizdatként titokban sokszorosították, és *Teller Gyula, a Kuratórium nagybefolyású fideszes tagja* is szinte feljajdult minden egyes újabb

olvasmány érkeztek, hisz azok olyan tényeket tartalmaztak, melyek egyenként valószínűleg (köz)ismertek lehettek, ám egyenként számszerűsítve és tételesen összesítve már felérték egy kényszerű tükörbenézéssel: *így működik az MTV Rt., hiába a menedzsment, a kuratórium, a felügyelőbizottság és az ORTT minden „újabb erőfeszítése”*. – „**Jesszusom, már megint egy újabb Czike-jelentés!**” – szörnyülködtek hivatalosan, miközben nemhivatalosan ezt gondolták: ... **amellyel betű szerint egyetértünk, ám hivatalosan mégsem tehetünk semmit.**” Ezt az ellentmondást muszáj volt feloldani – valahogy. Feloldották...

Mondj igent, jöjj közénk!

Az események a számomra teljesen váratlan fordulatot vettek. Peták elnök egy nap hivatott, és közölte velem, hogy eddigi életében eddig *csak egy* hozzám foghatóan „okos embert” ismert, *Timkó Iván* a neve. Elmondta, hogy *van neki egy társasági köre*, melyben nagyon okos emberek cserélnek eszmét. Szeretne velük megismertetni. El is vitt magával valami óbudai művészeti találkozóra, ahol meglepetésemre több olyan ismerőst is felfedeztem, akik korábban közeli munkatársaim voltak valahol. Tévészek, rádiósok, ORTT-sek is voltak közöttük. *Kardos Lajossal* 1970 és 1976 között a Posta Rádió-és Televízióműszaki Igazgatóságnál dolgoztunk – én „a vége felé” tervosztályvezető, ő pedig a talán legbizalmasabb radar-állomás vezetője volt. Kiderült (1997), hogy az ORTT-ben *Révész Tamás Mihály*, ORTT-elnök helyettese. Elmesélte még, hogy a Petőfi sírját Barguzinban „megtaláló” Morvai-expedíció híradója is volt. Amikor az ORTT-ben meglátogattam, furcsán, izgatottan viselkedett. Ki-be röpködött az ajtón – látszott, hogy még másokat is vár rajtam kívül. Áadtam neki *egy disken* a televíziós jelentéseimet, mert - mint mondta – *Révész T. Mihály elnök* vizsgálatot akar indítani, a jelentéseim tartalma alapján. Előbb majd még meg akar ismerni, személyesen is. A „vendégek” között volt *Vass Csaba szociológus* is, akiről „Lali” elmondta, hogy *Horn Gyula ellenlábasa* a miniszterelnök-jelöltségben. Mert, mint mondta: „*az ő kedves kis pártjuk az MSZP, és reméli, hogy én is hasonlóképpen érzek.*”. *Vass Csaba* (Duna Televízió) megígérte, hogy elküldi nekem tanulmányát a világállamról. Aztán „Lali” egy perdüléssel kihívott a folyosóra. „*Van nekünk egy kis titkos társaságunk, kérlek, mondj igent, lépj be közénk!*” – Visszamentünk. A többiek tudták, miért is hívott ki „Lali” a folyosóra, de odabenn nem beszéltünk erről.

Felhívás a táncra

Gábor Józsefről azelőtt még sohasem hallottam. (Valamit később megtudtam *a Sándor Gyuritól*, aki évekig a legjobb barátom volt; de az nem volt reá nézve túl hízelgő.) Peták István tévéelnök hozzá küldött – legyen *a pártfogó instruktorom*, aki majd megismertet „*a titkos társaság elnökével*”, bizonyos *Zelnik Józseffel*. *Gábor József az előző két kormányban is államtitkár* volt. A találkozó – a várbeli dolgozószobájában –

hamarosan afféle „spontán találkozóvá” fejlődött, hiszen egyre újabb, illusztris vendégek érkeztek, feltehetőleg elsősorban azért, hogy engem, a „frissen kiszemelt pipihusit”, méregessenek, alkalmas jelölt vagyok-e? *Baranyi Károly* is jött, aki a *reformtanterv „atyja”* volt; majd megérkezett *Vass Csaba szociológus* is, aki elküldte nekem a „Valóság” folyóiratban évekkorábban megjelent szociológiai tanulmányát a Világállamról. Vele *Sándor Andrásról* beszélgettünk. *Gábor József* hosszan méltatta *Kardos Lajost* is, a barguzini Petőfi-expedíció híradósát, legnagyobb nemzeti költőnk földi maradványainak „megtalálásában” végzett kitartó munkájáért, helytállásáért. Büszke voltam, hogy hazafiak közé kerültem, akik számítanak rám „a társaság” tagjai között.

Melegszik a helyzet

Amikor egy előadáson – Peták István tartotta a *piaristáknál* a magyar televízió közszolgálatiságáról - már *Timkó Ivánnal* is megismerkedtem; a helyzet fokozódni kezdett. *Timkó Iván* – azóta már halott, Isten nyugosztalja – szintén kapacitált, „lépjek be”, hívott a Gellért-fürdő gőzfürdőjébe is, mondván, hogy ha „kételyeim” lennének, ott „mindent” nyugodtan átbeszélhetünk, kettesben. Ezek a történések egyre inkább lázba hoztak, mert halvány fogalmam sem volt, mi ez a „kis titkos társaság”, melynek a kedvenc pártja az MSZP, és olyan okos embereket tömörít magába a közélet minden területéről, hogy – szerintük – azonnal be kellene lépnem. Itt volt az ideje, hogy az egész kérdést átbeszéljem néhány értelmes emberrel, olyanokkal, akikről feltételeztem: egyrészt átéltek valami hasonlót, másrészt a legjobb tanácsot adhatják majd nekem. A két férfi, akit „kinéztem” magamnak, *Dr. Skultéty Sándor főnököm és az édesapám* voltak, természetesen egymástól függetlenül.

Vegyük előbb apámat, aki hamar átlátta a helyzet súlyosságát.

Láttam rajta, hogy egyes érzelmekkel viseltetik „megkeresésem” iránt. Hangsúlyozta egyrészt, hogy *imádkozik értem*, mert akit titkos társaságok tagjai táncba hívnak, azt nem egyhamar hagyják békén. Másrészt afféle szolid „féltekenységfélét” is felfedeztem a viselkedésében, mintha csak furcsállná, hogy előbb „nem őt” keresték meg, hanem engem. Nem mintha szörnyen vágyott volna közénk, viszont saját magát nálam sokkal többre tartotta *mindenfajta (fel)használhatóság* terén. Óvott is – vigyázzak, mert „ezekkel nem lehet packázni”. Érdekes, hogy a *határozott válaszadásomat* illető *bárminemű „időhúzást”* packázásnak nevezte, mintha csak a megfelelő szakszót használná rémült vacillálásomra. „*Márpedig én semmi olyanba nem lépek be, amiről előre nem tudom teljes biztonsággal, hogy micsoda.*” – mondtam. Egész hasonlóképpen csóválta a fejét, mint amikor – még 1994-ben – közöltem vele, hogy kilépek a Co-Nexus Rt.-ből. Akkor azzal ijesztgetett, hogy „*aki tengelyt akaszt a vörös Lászlóval*”, az később elveszíti a munkáját és egész egzisztenciáját. Megkérdeztem apámtól: „*A László titkos társaság tagja volt?*” – „*Nem, konkrétan megkérdeztem erről, és tagadta.*”

No hiszen, még hogy tagadta!

Attól még bármi lehetett.

Sanyi lerakja az alapokat

Skultéty Sanyi semmit nem rejtett véka alá. Meg sem lepődött azon, hogy Peták közvetítésével kerestek meg. **„Öregem, ezek biz’ a szabadkőművesek, más néven vakolók!”**. Egyrészt ő is a fejét csóválta, másrészt viszont gátlástalanul (ki)röhögött. Kérdőre vonta Petákot is – megtehetette, hiszen erősen véleményes volt kettejük viszonyában, melyikük is áll ténylegesen a másik felett -, mi ez az egész? Aztán amikor átlátta, komoly a dolog; savanyú, sőt, lesújtó humorával közölte: **„Látod, Pista, Te szabadkőművesnek sem voltál jó! Inas maradsz életed végéig!”** Pista „lenyelte” a súlyos sértést, és láthatólag nem tudta, vagy nem akarta eldönteni, hogy szimpla fejdvadász-inas maradjon élete végéig, vagy szembenézzen a ténnyel, hogy őt a vakolók szponzorálták a Magyar Televízió élére, szemben a *Koltay Gáborral*, akit *a mérleg örökös nyelve SZDSZ* valamiért annyira utált, hogy elképzelni sem tudta tévéelnöknek (Petákot el tudta). Sanyi legott nekikezdett az okításomnak, tekintettel arra, hogy látta: *halvány fogalmam sincs a szabadkőművességről*. (Ekkor még nem tekintette feladatának, hogy ő is megpróbáljon rávenni a belépésre. Ekkor még jóbarát volt, érdek nélkül.)

Mindjárt a következő – pontokba is szedtem - alapvető ismereteket kaptam tőle, néhány röpke óra leforgása alatt: **(1) Sosem fogod teljesen megérteni, mi is a szabadkőművesség.** (Ebben bizony alaposan tévedett; - bár mire nagyjából megértettem, addigra ő már nem élt). **(2) Az elnök Boross Péter.** (Később, amikor már nyilvánvaló volt, hogy soha nem fogok belépni a titkos társaságba; verset kellett írnom *Boross Péter 70. születésnapjára*, hogy megbocsásson. Sanyi volt a „kézbesítő”. Állítólag megbocsátott...) **(3) A legmagasabb hatalmasság, az egész világra kiterjedő hatáskörrel: II. Erzsébet, angol királynő.** (Ma már tudom, hogy ez a világháttérhatalom – sematikusan - egy *Lucifer-Erzsébet-Rothschild érdekszövetség*; Sanyi ekkor és itt csak a szakrális főnökre gondolt.)

Vizsgáztató felkészítés

Ma már jól tudom, hogy mindazok számára, akik *így vagy úgy*, de benne voltak/vannak a pixisben, azok számára nincs, és nem volt különösebb jelentősége, hogy *Peták elnök*, vagy *Sanyi főigazgató* – vagy akár az épp’ regnáló Kormány – marad-e a helyén, avagy „kinyírják”. Hisz’ a használható emberek mind(ig) folyamatosan továbbszolgáltak; legfeljebb a színlelt (fedő-) szolgálati helyük változott időről időre, az egzisztenciájuk nem. Lényegében *Petáknak is* mindegy volt, hogy elnökként vigyorog-e a szemétdomb tetejéről, avagy visszamegy egyszerű műsorkészítőnek (értsd: *Szent István túrát* tenni az ország legkülönbözőbb tájain – vagy idegenvezetni a Vár kazamatáiba, *a koponyák és lábszárcsontok* közé.) Amint egyre közeleedtünk az országgyűlési választások (1998 tavasza) felé, a korábban felsorolt politikai aktivitásaim lassan elfogytak, a következők szerint: **(1) Az FKgP elnöksége egyszer csak (1998 januárja) már nem hívott többet a**

képviselőjelöltek egyeztető megbeszélésére. *Schamschula György* barátomat kértem, nézzen utána, mi is történhetett. Ezt „nyomozta” ki: *Várhelyi András (politikus?, író?)* - aki ma a *Vitézi Rend* főkapitánya - mondta Torgyánnak: **„Aki egy akkora csirkefogó tanácsadója, mint a Peták István, az nem lehet az FKgP parlamenti képviselőjelöltje.”** Kihúztak - nem is „védekezhettem”, nem is értesítettek. (2) Újdonsült „szponzoraim” egy ideig arról faggattak, igaz-e, hogy *Orbán Viktorék tanácsadója* vagyok? Apránként rá is jöttem, hogy afféle „online” kapcsolatnak kellettem a miniszterelnök-várományos fidesz-elnökhöz, amire nemhogy nem haraptam rá, de egyenesen nem voltam hajlandó. Visszagondolva, az a legnagyobb gond, hogy a velem kapcsolatos történésekről folyamatosan és maradéktalanul tájékoztattam *Sanyit, akit egyetlen megbízható barátomnak* hittem. Éppen őt – nem kellett volna. Jóval később egyszer elmondta, hogy neki **„hivatalból senki nem lehet a barátja ”** – mindenki gondolja át és találja ki, vajon miért. Szóval – azelőtt bármilyen anyagot nyugodtan elküldhettem *a Viktornak*, mindent megkapott; tündérien kedves, intelligens és szolgálatkész, fiatalos hangú titkárnője *Marika*, még azt is elmondta, hogy *a Viktor* elolvasta-e már, és ha nem, mikor fogja átnézni. Egyszer a mobilján hívom *a Viktort*, aki azt mondja: **„Elnézést, nem jól hallom, jön az alagút.”** Hívom a titkárnőjét, hát *a Marika helyett egy undok szipirtyó hangja* jelentkezett be, és mikor elhadartam, ki vagyok és mit szeretnék, ellentmondást nem tűrően kioktatott: **„Magának nem Viktor, hanem Elnök Úr. Az Elnök Úr most nem ér rá. Magának máskor sem. Az Elnök Úr egyébként csak hivatalos küldeményeket fogad. Marika helyett a továbbiakban mindig ÉN vagyok, leszek. Viszonthallásra.”** Énszerintem királyok, nemzetek, csaták, háborúk sorsa múlhat egy titkárnőn. Érdekes, hogy ettől kezdve *Varga Mihályt* is hiába kerestem, már nem tartott igényt a tanácsadói munkámra. Fidesz-kapcsolatom ezzel megszakadt. (3) Miután az *Új Magyarországon* megjelent egy cikkem – ***Az utolsó bolsevik (Horn Gyula)*** címmel -, a főszerkesztő, *Varga Domokos György (Dombi)* értesített, hogy egyrészt nem tud honoráriumot fizetni, másrészt bizalmasan elmondta, hogy a cikkem miatt „megszüntették” a napilapot... Skultéty épp vezetői értekezletet hívott össze, mert néhány nap múlva volt esedékes *Horn Gyula személyes látogatása* a Magyar Televízióban, Petáknál, tekintettel a közelgő választásokra... A Gazdasági Hivatal már a tisztítóba is küldte a lépcsőn a bejárati kapuig legurítandó vörös szőnyeget... Sanyi az íróasztalára könyökölve felolvasta a cikkemet alárendelt vezetőinek. **„Ez az ember – és itt rám mutatott – egy utolsó bolseviknak nevezte Magyarországot jelenlegi miniszterelnökét.”** A szó megfagyott a levegőben.

Skultéty Sanyi barátom közben folyamatosan okított, óvott és vizsgáztatott. Mivel az *Új Idők*-nek még a vezető publicistája voltam - *Sándor András* pedig meghalt -; állandóan azt ismételte: **„Laci, ne írj! Különösen a Sándor Andrással ne hozd magad közös nevezőre!”** – A figyelmeztetéseiből arra következtettem, hogy valakinek nagyon kellemetlen, ha *Sándor András* szellemi örökösének tekintem magam; sőt, talán *neki, Petáknak, és talán még Schamschulának* is „keresztbe teszek” *Sándor András* állandó emlegetésével. (Akkor még nem tudtam, hogy *Sándor András* dezertált szabaddkőműves volt – Isten nyugosztalja, nekem a valaha élt legjobb barátom volt.)

Sanyi minden nap többször is „vizsgáztatott” a napi politikai fejlemények alapján, hogy várhatóan mi fog történni. Azt vettem észre, hogy egyre jobban felkeltettem a személyes érdeklődését. Egyre mélyebb és bonyolultabb összefüggésekről vizsgáztatott, és **egyre gyakrabban kaptam tőle a válaszaimra „csillagos ötös” minősítést.** Később, amikor már gyanítottam, kicsoda Sanyi, elhatároztam, írásban is kiugratom a nyuszt a bokorból. Írtam egy cikket Peták védelmében, aki még mindig nem hitte el, hogy most ugyanazok a királycsinálók akarják kinyírni (1997 vége – 1998 eleje), akik 1996 végén megválasztatták őt tévéelnöknek. Ő is elolvasta, és közölte, ha ezt a cikket bárhol kiadatom, kénytelen lenne engem azonnal kirúgni. Egy hét múlva kaptam egy fénymásolt levelet a hivatali postával, ami az *én cikkem* volt, névtelen levélként. Sanyi is kapott egyet, Peták is, sőt az MTV egész vezetősége. Este Sanyi nagy röhögve elmesélte, hogy a nővére (Iza) ceglédi nyomdájában állítottak elő többszáz példányt, és el is küldték a kormánynak, meg az országgyűlési képviselőknek is. Nem sokkal később írtam egy kökemény cikket **„Pakoljunk, vagy mégse?”**; az ORTT is vastagon szerepelt benne, mint **Országos Révész Tamás Testület.** Odaadtam Sanyinak. Fogadkozott, hogy megjelenteti a HVG-ben, de ahogy teltek a hetek, egyre kevésbé hittem neki. Aztán a saját szakállamra odaadtam *Bencsik Andrásnak*, aki már a Demokrata következő számában lehozta. Másnap ott volt a lap a Sanyi kezében: **„Átvertél engem!”** – mondta, furcsán, kényszeredetten mosolyogva. Mit tehettem? Visszamosolyogtam...

Előre menekülés

Petákot leváltotta a Kuratórium elnöksége. Nagyjából ugyanazok, akik kinevezték. Ezt ő ugyan nem tudta feldolgozni, mert képtelen volt megérteni, hogy ő az elnöksinálók kisinasa. Noha pontosan tudta, hogy a rendszer, melyben élünk, köszönő viszonyban sincs „a demokráciával” – azt már nem értette, hogy egy ilyen gyarmati sorba süllyesztett országban *nem jó tévéelnökre, vagy jó miniszterelnökre* van szükség, hanem mindig olyanra, aki a nagyon labilis, állandóan változó – *mindig fúj a passzát, vagy az antipasszát szél* – viszonyok, követelmények között, a szintén változó célokra a leghasználhatóbb és személyében a legkezelhetőbb. Mivel az én kirúgásom is csak napok, hetek kérdése lehetett - egyetlen lehetőségem maradt, az előre menekülés. (Balszerencsém volt: a köszvény csak hónapokkal később tört ki rajtam elemi erővel, így akkor betegállományba sem mehettem, legalábbis nem volt hozzá pofám.) Sokan meghúzták ezt (Sanyi is); - hónapokkal, évekkel hosszabbították meg a munkaviszonyukat. A Kuratórium által kiírt pályázat alapján megpályáztam a Magyar Televízió elnöki posztját. Az említett *fogadatlan támogatóim* erre ráharapva – újból „begyorsultak” irányomban. Olvasóim nyilván megértik: ***ez az írás nem a televízióról szól, és nem is egy önéletrajzi részlet, ezért csak olyan epizódok megemlézésére van lehetőségem, melyek a főcsapás szerinti cselekményt lendítik tovább.*** A bemutatott televíziós események azért képezik a történetem szerves részét, mert az én életemben, az átélt okkult „szörnyűségek” a Magyar Televízióban kezdődtek, így lett a számomra -

magától értetődően – minden politikai, művészeti, irodalmi okkultizmus központja az MTV. Az *előre menekülést* azért tartottam jó megoldásnak, mert azt reméltem, hogy "ez a fajta időnyerés" majd felülírja a kirúgásomat, és a „szabadkőműves beavatásom” kísérletét is. Az ígért epizódok zömmel *spontán találkozóiban* realizálódtak. A spontán találkozó a szabadkőműves tervszerűség csodálatos találmánya, s a vakoló gondolkodásmód iskolapéldája. A lényege az, hogy legkevésbé sem spontán; -ellenkezőleg: abszolút aprólékossággal előre megtervezik minden mozzanatát. ***Az olyan emberek – látszólag véletlen – találkozója, akik egyébként a büdös életben nem ülnének egymással közös asztalhoz.*** A vakolók tehát együttműködésre készítetik, kényszerítik az egyébként ellenségeket is, hogy előmozdítsák terveik megvalósulását. A szokatlan rituálé meglepetésszerű „kényszere” megteszi hatását, így jönnek létre a nagykoalíciók.

Vesegörccsel a Viktor nyakában

A Fidesz 1998-ban győzött. A választási győzelmet kellőképp megünnepeleendő, kongresszust hívtak össze az Elektromos Művek újlipótvárosi telepén. Engem is meghívtak. Mondanom sem kell, sok tucatra tehető azon meghívottaknak a száma, akik korábban egyszerűen csak kinevették ***az 1996. augusztusban, a Demokratában megjelent „jóslatomat”, miszerint Orbán Viktor lesz a következő miniszterelnök.*** A választás előtt, ezek a részben közismert emberek, még vagy lekicsinylették, szóra sem méltatták, vagy kifejezetten gyűlölték a Fidesz elnökét. Most persze arcukon boldog mosollyal, ott csápoltak a kongresszusi ülésterem legelső soraiban – köztük például a leváltott *Peták István* is. Ott voltunk mi is; feleségem *a reggel kezdődött vesegörccsöm ellenére „rávett”,* hogy tegyünk eleget a meghívásnak. Amikor a gratulációk ideje elkezdődött, olyan fájdalom nyilallt a jobb oldalamba, hogy nem volt erőm odamenni sem *a Viktorhoz.* Ülve maradtam – az ünnepi pillanat, amiért az egész oda-vissza utat, Vácról Budapestre „bevállaltuk”, kihasználatlanul tovaillant, nem maradt más, csak a testi fájdalom és a lelki csalódás. Csak félgözzel követtem a programot – nagyobbik részemmel a veseműködésekre koncentráltam. Előttünk, a sorok közötti feljáró lépcsőtől balra, 10 méterrel lejjebb ült *Otto von Lambsdorff,* az európai liberális internacionálé elnöke, akiben akkoriban még *a Viktor* legfőbb európai támogatóját tisztelhattuk (azóta megváltozott a Fidesz identitása, bebújt az MDF helyén a jobboldalon támadt ürbe, s ma már a Néppárt a sláger, mi több *a Viktor* további úniós karrierjének legfőbb letéteményese is). A győzelmi beszédjét követően *a Viktor* egyszer csak odaröppent *a Lambsdorff* mellé, hogy mint házigazda, felkonferálja neki a következő hozzászólókat, a további programot. Nagy elánnal sugdosott valamiket *a liberális nagyúr fülébe,* egészen átadva magát feladata teljesítésének. Mivel közben „jobban” lettem, elhatároztam, hogy – amint feláll – „meglepem”. Soha kínálózóbb pillanatot! Így is lett. Amint *a Viktor* – még mindig erősen elgondolkodva – felállt, rögtön felugrottam, ott is termettem mögötte, majd az ocsúdó testőrökkel mit sem törődve, elébe álltam, gratuláltam. Meglepetten – hisz ez már nem a protokolláris gratulációk ideje volt -kezet nyújtott, mire átöleltem, aztán úgy maradtunk. A kamerák vették az egészet, a testőrök tébláboltak, *a Viktor* is egyik lábáról a másikra állt.

Ők nem tudhatták, hogy derekamban hasító, éles fájdalmat éreztem, ami olyan erős volt, mint a boszorkánylövés (hexenschuss). Nem bírván felegyenesedni, a teljes súlyommal a *Viktor nyakában* lógtam, támaszként használva Magyarország leendő miniszterelnökét. *Úgy egy perc elteltével* oldódott a varázs, a – *Deus ex machina* – vesegörcs. Életünk leghosszabb közös egy perce volt. És máig az egyetlen. A Leleplező egy korábbi számában, a főszerkesztő *Tőke Péter is* megírta ezt a történetet...

Elmaradt pezsgőzés

Sanyi egyre csak ezt emlegette: „*Ha a vakolók téged támogatnak, te leszel a tévéelnök.*” Ezzel minimum implicite a „belépésemet” egyengette, *Kardosék kis titkos társaságába*, amelyről még mindig csak annyit tudtam, hogy legalább tucatnyian vannak, *Zelnik József úr* az elnök, és *Gábor József a jobbkeze*, aki egyébként láthatólag az én instruálásommal is meg volt bízva. Instruktorom megkérdezte, tényleg tévéelnök akarok-e lenni. Becsületesen bevallottam, hogy nem; leginkább erőfelmérésnek szánom pályázatom benyújtását. „Közvetítette”, hogy ismeretlenül keressem fel *Bereczky Lórándot*, a kuratórium elnökségi tagját, *a Nemzeti Galéria igazgatóját*, hátha „mondana valamit” a jelölésemmel kapcsolatban. Jelszóként – a telefonszámmal együtt – meghagyta, köszöntsem fel a születésnapja alkalmából. Bereczky nevetve megköszönte, majd a tárgyra tért. Meghívott a Nemzeti Galériába, *a Rippl-Rónai kiállítás megnyitó ünnepségére*, feleségemmel együtt. „*A hivatalos megnyitó után lesz egy kis zártkörű pezsgőzés, gyertek majd oda.*” – mondta kedvesen. Ám a dolgok kicsit másképp alakultak. Szeles szombati nap volt; jó félórával korábban értünk fel a Várba. Felmentünk a karzatra, s onnan, a korlátra támaszkodva, szemügyre vettük az érkezőket. Akkor is volt már némi „rossz előérzetem” – sosem hagyott még cserben -, de konkrétan nem gyanakodtam semmire. (A *Gábor „Józi”* fogadott bennünket, és meglepetésemre „rám bízta” a dolgok alakulását – a beígért pezsgőzésig.) Néztam az érkezőket, és figyeltem, milyen ismerős arcokat fedezek fel. És akkor megláttam érkezni *Gábor Alice-t*, *Farkas István, férje* oldalán – előbbi az MTV Rt. 3 tagú felügyelőbizottságának egyik tagja, utóbbi az MTV személyzeti igazgatója. Márciusban kirúgtak az MTV-ből. Mivel az eltávolításomban mind a ketten „jelentős szerepet” játszottak, kifejezetten rossz ómennek tekintettem a felbukkanásukat. A hirtelen feltámadt szimatom most sem csalt meg! Mert egyszer csak a bejáratban megjelent előbb *Kovács András, a kuratórium elnöke* (a „Hideg napok” filmrendezője), majd ***maga Ladvánszky György, a Felügyelőbizottság elnöke***, akit – nomen est omen – Peták, Skultéty és jómagam is *a legfőbb rosszakarónknak* tekintettünk. Lám, a sorsom már különvált a Petákétól, és éppen elszakadóban volt *Sanyiétól is*; ám ellenfeleinket tekintve még egyként gondolkoztunk. Azonnal átláttam, mi lehet a közös pezsgőzés igazi értelme, jelentősége. Ha együtt pezsgözöm *Ladvánszkyékkal*, az a „békülékenységem” csalhatatlan jele. És ez szimbolikusan azt is jelenti, hogy a tévéelnökké választásom „templomos” támogatása érdekében kibékülök mindazokkal, akik kíméletlenül/gátlástalanul kinyírtak, amikor nem szólt felsőbb – vakoló – érdek ez ellen. Vagyis én sem vagyok külön, mint ők, hiszen engem is „csak” az egzisztenciális érdekeim vezetnek, nem az igazság. (Akkor meg miért nem lépek be?)

A pillanat tört része alatt eldöntöttem, mit teszek. Sietve odaléptem *Bereczky Lórándhoz*, és szíves elnézését kértem, hogy hirtelen – pezsgőzés nélkül – távoznunk kell, de „rossz hírt kaptunk otthonról”... Ugyanezt elmondtam *Gábor „Józsi”*-nak is. Bereczky a bajusza alatt mosolyogva széttárta a kezét: „*Még nincs döntés, bárki lehet még a tévé elnöke! Majd meglátjuk!*” – mondta, aztán feleségemmel – dolgunk végezetlen - hazahajtottunk, Tahiba.

Pakoljunk, vagy mégse?

Már említettem az alcím szerinti című írásomat, amivel „átvertem” Sanyit, mert már nem bíztam benne, hogy „kiadatja” a cikkemet. „*Gábor Józsiék*” épp ekkoriban szerveztek egy *spontán találkozót*, a Selyemgombolyítóba – ez a *Magyar Kultúrális Szövetség* fedőnevű karitatív társaság székhelye (Budapest, III., Miklós tér 1.), ami belül egy mindenfajta kerti partira felszerelt biliárdasztal-angolpázsitos, rigófüttyös „amfiteátrum”-, ahol egyszer már *Mária Terézia korabeli borokat* iszogattunk, *Zelnik József* gyűjteményéből. Ekkor még a Horn-kormány regnált, okkult nyelven parafrazeálva *ekkor még a „mi kis pártunk”* uralkodott. A *Gábor Józsi* jó előre „figyelmeztetett”: „***Lesznek ott jócskán olyan, közismert személyiségek is, akikről nem is gondolnád...!***” Én ekkor még igazán nem gondoltam semmit, csak kíváncsian vártam, mi is fog történni. Az ebédet *az elnök, Zelnik József felesége* főzte, már igazán elég éhes voltam, hogy megízlelhessem. *Balomon a Gábor Józsi, jobbon a Skultéty Sanyi* ült, bár előre hangsúlyozta, hogy ő nem tartozik „a Zelnik-körbe”, de azért összejárnak, hisz, mint említettem, „közvetítő szerepet” töltött be ***a létező titkos világ és „a nem létező” titkos világ*** között. Mindenféléről beszélgettünk. Mivel viszonylag korán megjöttünk, sorban érkeztek meg az újabb és újabb illusztris vendégek, vagy tagok – as you like it... Akik frissen érkeztek, előbb körbementek köszönni *a kertben megterített hosszú asztal mentén*, és kezet fogtak mindenkivel. Az asztal túloldalán, velünk rézsút, szemben *Gyurkovics Tibor* († 2009.) *adomázott, széles, vidám gesztusokkal*, miközben hatalmas falatokban nyeldekelte *az asszony* készítette borjúláb-pörköltet, amit nagy kortyokban *antinori vörösborral* öblített sűrűn le. Egyrészt sohasem ettem még ilyesmit, másrészt *48 éves koromra alig voltam még túl a pubertáskori "zsíroskenyér korszakomon"*, bár köszvényes csak néhány hónappal később lettem - máig rejtély, hogy a teljesen egészségtelen étkezés, vagy a csak évek alatt megemésztett gnosztikus titkok tudatalattit romboló pszichoszomatikus hatása miatt. Nos, tehát én is jól belakhattam volna *a szemre amúgy kívánatos borjúláb-pörkölttel*, de végül is a sors másképp rendelte. Alig emeltem a számhoz, azonnal megundorodtam. Nemcsak „a számomra gyanús állaga” miatt, hanem mert nem is ízlett. Egyszerűen nem volt „jó” íze. Lopva körbenéztem, felmérve, mi a fenét tehetnék szorult helyzetemben, miközben a kenyermel sűrűn mártogattam a szaftot, remélve, hogy attól nem borul ki, az egyébként eleddig a vasszőget is megemésztő, korhely gyomrom. *Gábor Józsi* meglátta, mi a gondom, és jó tanácsával kisegített. „***A kellő pillanatban tegyél rá az asztal közepéről egy piszkos tányért, és azzal együtt tedd vissza, középre. De senki észre ne vegye, mert megsértődik a szakácsnő, ha meglátja!***” Így tettem, ezzel megismerkedésem az (arany)borjú lábával lezárult.

(Valamikor egyszer, valamilyen alkalomból újból szopogattak borjúlábat, ezúttal rántva, azonban engem többé már nem téveszthettek meg.) A „gyomor-epizód” után jobbról halk surranás hallatszott, és besiklott a pázsit közepére az ezüst-metál, fényesre suvickolt sportos Nissan, a volánnál *Kardos Lajos*, mellette „valaki”. A „valaki” kiszállt, körbe indult, majd mikor hozzám ért, megállt épp előttem. Felálltam és bemutatkoztam: „**Czike László.**” – *Révész T. Mihály!* – válaszolta. (Kis Napóleon volt; az ORTT elnöke, Horn Gyula „médiá-minisztere”. Róla/róluk szólt a „*Pakoljunk, vagy mégse!*”) Kezet fogtunk, nem eresztett, de nem szólt, csak nézett szúrós kis szemeivel. „**Czike László!**” – ismételt meg, harsányabban, élve a gyanúperrel, hátha nem ismeri a nevemet. Aztán megszólalt: „**Tudom, csak jól megnéztem magamnak!**” – azzal Zelnik felé vette az irányt, és mellé ült. *Gábor Józsi* kedvesen elmagyarázta minden érkezőről, kicsoda, mit is kell tudni róla; és egyáltalán az egész scenáriót igyekezett megértetni velem. De nem nagyon figyeltem, sem őrá, sem Sanyira. Elgondolkoztam. Tényleg, sokan vannak itt, akik közös helyen nemigen „férnek össze” egymással. Azután megértettem. ***A spontán találkozó olyan (okkult) intézményesített forma, amely arra való, hogy olyanok (is) találkozzanak, akiknek a személyisége egyéb tekintetben inkompatibilis. Amolyan politikai és ideológiai „vámszabad-terület”, ahol a jelenlévők átmenetileg felfüggesztik minden személyes ellenszenvüket, vitájukat és konfliktusukat, hogy atrocitás kizárásával, maximális hatékonysággal együtt tudják szolgálni a közös „páholy”-ügyet, melyet az elnök napirendre tűzött.*** Az egyik aktuális feladat talán *Czike László* megfigyelése lehetett, hogy személyiségében vajon alkalmas-e arra, hogy „a magasabb cél” érdekében együttműködjék olyanokkal, akiket egyébként „látni sem” bír. Azt hiszem, átmehettem a „vizsgán”, legalábbis egyszer sem jöttem ki a béketűrésből. Pedig a spontán találkozó vége felé még egyszer próbára tettem, pontosabban: tett, - *Révész T. Mihály*... Búcsúzólag megint elém állt, és kézfogás közben mondta: „**Találkozunk még, kicsi ez az ország!**” – önkéntelenül hozzágondoltam: „*kettőnknek...*”

Meggyes pite

Feleségem, *Piroska* közismerten finom meggyes pitét süt, abból a bio-meggyből, ami a kertünkben terem. 1998. nyarán összességében legalábbis többtíz-kiló meggyes pitét megettünk a kerti asztalnál beszélgetve: ***Peták István, Skultéty Sándor és én.*** Szerettek nálunk lenni; voltak is, vagy 10-15-ször. *Peták Pista* már nem volt tévéelnök, csak túraműsor-készítő; Sanyi elhúzódó, vissza-visszaeső egyéves betegállományát töltötte, én pedig már munkanélküli voltam. Ráértünk. A beszélgetések mindig ugyanarról szóltak. Egy darabig „reménykedtünk”, hátha mégis én leszek a tévéelnök; - ők ketten ezzel szerves összefüggésben, de ettől függetlenül is remélték, hogy egyszer majd csak „beadom a derekamat”. *Peták* feltette a következő kérdéseket, amelyekre szerintem a Sanyitól (vagy Zelniktől) hallhatta a jó választ. Nagyokat nevetett, nevettek – „**Még, hogy demokrácia, ha-ha-ha! Az nem volt soha!**” – „*Mondd, Laci, ki a világ ura?*” – és rögtön válaszolt is rá: „*Az angol királynő.*” – „*Mondd csak, Laci, kik is uralkodnak a világon?*” – ezúttal hagyott válaszolni: „*A szabadkőművesek!*”- mondtam fel „a leckét”, szinte dühösen. „**Na, látod!**” – nyugtázta elégedetten

– „*Hát, ha ők a világ urai, akkor miért nem lépsz be közéjük? Menj el a Zelnik Jóska-hoz, és mondd a felkérésükre igent. Úgy tudom, a Kardos Lali már egyértelműen feltette neked a kérdést!*” – „*Mondd, Pista, ki ez a Zelnik Jóska? Ha akar tőlem valamit, hát jöjjön ide, szívesen látom őket is egy meggyes pitére!*” – válaszoltam. Mikor hármásban voltunk, egyfolytában nyaggattak; nem álltam kötélnek. Mikor kijött Piroska, ásványvízzel, vagy *egy újabb tál meggyes pitével*, akkor elhallgattak, vagy sebtiben valami közömbös témáról kezdtek beszélni. Sanyi nevetve ugratta a földijét: „*Pista, te évek múltával, még mindig csak kisininas vagy, te még szabadkőművesnek se voltál jó!*” Aztán felálltak: „*Hát ez nem nagyon megy! Ez az ember reménytelen eset! Rosszat akar magának!*” – mondták csalódottan, majd eltávoztak. Mindig eltűnődtem: mi érdekük fűződhet ahhoz, hogy belépjek egy titkos társaságba? Egyszer aztán összedtem a bátorságomat, és megkérdeztem „*a mindenes Gábor Józsit*”, mi ez az egész? „*Nincs itt semmiféle titkos társaság, abszolút legális minden.*” – mondta, és meg is mutatta, mennyi éves tagsági díjat fizetnek a magánszemélyek és a gazdálkodó szervezetek. Igen, ezt már láttam is nemrég egy főkönyvi kivonatban... Melyik cégnél is? De akkor mire föl ez a fene nagy titkolózás? S a meg nem szűnő fejvadászat? És mire föl *a politikai események nyilvánvalóan „társas”, tudatos, tervszerű manipulációja*? És miért beszél Skultéty, Peták, Kardos „*titkos társaság*”-ról? Miért is küldött a már halott Sándor András a világállamról beszélgetni Vass Csabához? A választ, testvér (!), csak a szél fújja...

Barátnőből feleség

A Hold utcai sörözőben ücsörögtünk: *Sanyi, egy kirúgott tévés főszerkesztő barátom* – Sanyi nem is ismerte -, meg én. Ígértem: bemutatom Sanyinak. Jókedvűen beszélgettünk. Ez egy közismert söröző – megfáradt tévések gyakran öblítették le itt kiszáradt torkukban az út porát... Sanyi gyakran mutatott diszkréten erre, arra hogy figyelmünkbe ajánlja az új illusztris vendégeket. Egyszer csak a háta mögé mutatott, egy éppen érkező szálfatermetű vitézre. „*Na, ez is...*” – sóhajtott, majd legyintett. *Várhelyi András* volt, aki önhatalmúlag kihúzott az FKgP képviselőjelölti listájáról. (Dicsértem a szálfatermetét. Akkor még nem tudtam, hogy a brutálisan meggyilkolt *Fenyő János* egykori média-holdingja részvénytársaságának igazgatótanácsi tagja, író, *Kocsis Levente Mihály*, az MTV kuratóriumi elnök helyettesének legjobb barátja – ma a Vitézy Rend főkapitánya.) De Sanyi a szálfatermetét is lazán lefitymálta. Sanyi ugyanis mindenkiről tudott mindent – foglalkozási ártalom; tudjuk, hivatalból nem köthetett barátságot senkivel -, viszont tudott hallgatni. *Zoli barátom* időnként mintha „sugdosódott” Sanyival, amiért kicsit „féltékeny lettem” mindkettőjükre, hisz’ nem azért hoztam össze a találkozózt, hogy rólam csak úgy „megfeledkezzenek”. Láthatóan összemelegedtek; *Sanyi* csak kesernyésen mutogatott rám, hogy én miért nem vagyok hajlandó tudomásul venni a való világ való folyását... *Zoli* nagyjából egy kukkot sem értett az egészből, és amikor Sanyi kiment a mosdóba, gyorsan megkért, hogy hazafelé – elvisz valameddig, ahol metróra szállhatok – szépen magyarázzam el neki: *“mi folyik itt”*. Nem egy szívderítő történet, majd meglátják. Hazafelé megálltunk a ház előtt, ahol lakott, kikapcsolta a motort és tovább beszélgettünk.

Elmondta, hogy a Sanyi „egy jó ajánlatot” közvetített felé. Azt nem mondta el, kiét... Nagyon misztikus volt neki az egész. Megpróbáltam segíteni. Volt *még egy feltétel*, amit teljesítenie kellett – a német nyelvtudással rendelkezett -: ***azt üzenték, vadházasságban nem élhet, vegye el feleségül a barátnőjét***, és akkor minden rendben lesz. Szívesen teljesíti a házassági feltételt, mondta, de nem érti ezt az egészet, „*mi a franc ez a szabadkőművesség, valami fejtörő hálózat?*” – kérdezte, mert esze, az volt. Búcsúzóul elmagyaráztam neki, ne tartson semmitől, „***ez csak olcsójáték, felnőtteknek***”...

Orbán Viktor miniszterelnök első jelentősebb külföldi útja – ha jól emlékszem – *Helmut Kohlhoz* vezetett, Németországba. A feleségemmel néztük a Híradót, s egyszer csak valami érdekeset láttam! Az Orbán látogatásáról szóló tudósítás képsorain feltűnt valaki! ***Zoli ott állt, a képen Orbán háta mögött, mint Magyarország kulturális attaséja***. Én munkanélküli voltam, de már rég házas.

Fél pohár víz

Egyszer Sanyiéknál beszélgettünk, a Stefánia úti öröklakásában. Elnézést kért, ki kellett egy pillanatra mennie, valami társasház-gyűlés volt nála éppen, amit a felesége – *én Gyöngyinek ismertem meg, de jóval később kiderült, hogy Gizi* - vezetett. Kezében egy fél (...?) pohár vízzel tért vissza, és odanyújtotta nekem – „***Idd meg, biztosan megszomjaztál!***” Így volt, megittam, majd el is búcsúztam – nem akartam egy kezdődő társasház-gyűlés kényszerszülte, csendes résztvevője lenni -; autómbe ültem és hazaindultam. Nem volt csúcsforgalom. Percek múltán valami furcsa tompultság vett erőt rajtam – nem szédültem el, csak egyszerre *nem tudtam, merre járok*. Nem fiziológiai bénaság volt, hanem mélytudati. Még csak az sem fordult meg a fejemben, hogy talán meg kellene állnom, és tisztáznom, mi történik velem, vagy legalább megvárnom, míg „a rontás” megenyhül. Csak hajtottam, lazán, tompán a semmibe, az ismeretlen semmibe. Egyszerűen *nem találtam meg az utat* hazafelé, pedig a százszor is megjárt út ott kanyargott, szélesen-tágasan, előttem. Másfél órán át kóvályogtam, lényegében összevissza. Aztán - mintha *semmi rendkívüli* nem történt volna – egyszerre minden kitisztult, és nagy késéssel ugyan, de rendben hazaértem. Soha nem beszéltem erről, soha, senkinek. Ezt nem is mertem végiggondolni. Nem is mertem végiggondolni, hogy *a rejtett hatalom emberközeli* esetleg tudatmódosító vagy „fixáló” szereket is alkalmazhatnak, esetleg még „a magánéletben” is, nem is feltétlenül „ártó” szándékkal. Éppúgy, ahogy *Sándor András* ezt már 1996-ban megírta, a „Kedves Barátom” nevű szamizdat-levélújságban. Vagy *Drábik János* a „Tudatmódosítás” című könyvében... Sanyi egyszer elmesélte – nem tudom, ez hogy jön ide!? -, hogy amikor *a 12 órás szívműtétjét végezték mélyaltatásban*, közben jegelték az agyát, nehogy oxigénhiány lépjen fel. Közvetlenül a műtét után ismerkedtünk meg, és hamar „bensőséges baráti viszony” alakult ki közöttünk a kölcsönös szimpátia, a hasonló gondolkodásmód és a mély humorérzék alapján. Tudom, Sanyinak *hivatalból nem lehetett barátja*, ezzel szemben – *Ezredes Elvtárs!* -, szabad, nem szabad, én mégis a barátja voltam. Tudom, hogy így volt.

(Egyszer pl. amikor „összevesztünk”, a szőke-dundi titkárnőjével íratott nekem sokoldalas bocsánatkérő levelet, mert neki szörnyű, olvashatatlan kézírása volt, és komolyan akarta, hogy kiengesztelődjem...) Sanyi elárult nekem egy személyes titkot. Azt mondta: ***a műtéti mélyaltatás óta semmire nem emlékszik, emellett mindent azonnal elfelejt.*** Így lettem – egyéb bokros feladataim mellett – Sanyi barátom és főnököm, *egyik napról a másikra való, élő emlékeztetője.* Bátran megbízhatott, és meg is bízott bennem; amire és ahogy én emlékeztem (hogy mi történt a királyi tévében egyik napról a másikra), arra bizvást mérget vehetett. Ettől kezdve nem izgult, mindent nyugodtan elfelejthetett... Volt „egy másik” emlékezetete...

Miután *a fránya cikkem megjelentetésével*, egyszer – hogy egy kicsit megleckéztessenem – jól átvertem; lehet, revánsot akart venni?
Csak nem valami „búfelejtőszert” itatott velem?

A dánosi találkozó

Dános – ezen a néven Magyarországon – nem létezik. Van egy Dános *a mai Romániában*; de Magyarországon csak *Dánszentmiklós* van; úgy 30-35 kilométerre Budapesttől, délnek. De falból *dánosi találkozóznak* nevezték el a nagy okkultgnosztikus eseményt, ahol ***a magyar közszolgálati televízió jövőjéért aggódó televíziósok*** adtak itt egymásnak felejthetetlen randevút. Lényegében ez *a dánosi a „nemzeti-értelmiségi” páholy* - talán utolsó - csendes tüntetése volt, hogy megálljt parancsoljon a hatalom packázásainak, s hogy megőrizhesse az MTV-t, mint „kulturális” búvóhelyét. Egy kis okkult szómagyarázat, segítségül bizonyos szükségszerű felismerésekhez. Nem minden az, aminek látszik, vagy aminek hívhatja magát. ***Az MTV = a kultúra „központi” temploma. Templomot építeni = páholyt építeni. Vö. Magyar Kulturális Szövetség = Templomos Lovagrend.*** (Úgy 1 évvel később fejeztem be könyvemem a Magyar Televízióban tett „kirándulásomról”, ***„A pokol legalsóbb bugyra”*** címmel. Bármily’ furcsa – ***„a legalsóbb” jelző Gellért Kis Gábortól származik***, aki egyébként „lektorálás közben” elmesélte, hogy az édesapja jelentős, köztisztviselőben álló szabadkőműves volt. A villájában tartott megbeszélésre siheder fiát is odahívta, hadd tanuljon a gyerek, milyen is a való világ. Végül is *nem az a könyv jelent meg 2006-ban*, hanem egy lebutított változat, amelyben említés sem történik a szabadkőművesekről, de ***„A pokol legmélyebb bugyra”*** című fejezetéből megtudhatja a nyájas olvasó, ki mindenkik is „bújkáltak” a MTV-ban. A könyvről majd később, még egyszer, más összefüggésben.) ***Itt, Dánszentmiklóson van Magyarország területének geometriai középpontja.*** Szerintem nyilvánvaló, hogy a jelzett térmértani (topológiai) okokból jelölték ki vakolóink színhelyül ezt a helységet, vélhetőleg körzővel, vonalzóval, vízszintmérővel, szögmérővel, szextánssal és hát vakolókanállal. Vakolókanállal ették – ott is - a töltöttkáposztát...

Összességében voltunk vagy harmincan. Nem fogom tudni maradéktalanul, pontosan, hiánytalanul visszaidézni, ki mindenki volt ott, de ennek nincs is jelentősége. Én voltam Sanyi „sofőrje”; még az előző, gazdagabb életemben megkeresett, 10 évesen

vett, akkor kb. 16 éves *ezüstmetál amerikai modell MB 280-asommal* szállítottam oda-vissza, hogy nyugodtan ihasson. Volt nagy „rácsodálkozás”, amikor a zárt kertbe besiklottunk! A helyi bennszülöttek fogadtak bennünket, akik láthatólag az alkalmi kiszolgáló személyzetet alkották. Hamar átláttam: az egész Sanyi szervezte, a profi hozzáértésével, kvázi „házigazda”-ként. Egyértelmű volt, hogy *ezt, itt* már legalább századszor csinálja. Végigvezettek bennünket az egész telken, ami lényegét tekintve egy különböző „állomásokból” álló, nyíltszíni, zártláncú, kézi disznófeldolgozó technológiai rendszert képezett. Betáplálás egy disznó, a saját lábán; - végtermék a rengeteg disznóétel! A „disznóvágási folyamat” végeredményeként keletkezett sok ínycsiklandó finomságot mind meg kellett ennünk – a disznóból tulajdonképpen nem maradt semmi. A „páholyülés” olyan kerítésszagató szilvapálinkával kezdődött, amiből haza is vittem 2 üveggel, mert tisztábbat, jobbat nem kóstoltam soha. Én – ott – nem ittam, de nem is nagyon ettem. Őszintén szólva akkor sem rajongtam túlzottan „*ennyi disznóságért*”, ami egyszeri túlzabálás esetén is egyszerre hordta magában ***a pár óra alatti teljes koszorúér-eldugulás és vastagbél-elzáródás*** akut veszélyét. A népnemzeti templomos grállovagok a nemzeti televízióért való féktelen aggodalmukat teljes egészében mintha ebbe az „egyalkalmú” és soha vissza nem térő disznótoros orgiába fojtották volna. Nem voltál ott – nem tudhatod, mi folyt ott! Meglett férfiak – nőt, egyet sem engedtek be! – ették félhalottra magukat, 8-10 disznófogást téve percek alatt magukévá, ugyanis a manuális disznófeldolgozó üzem (disznó-manufaktúra) futószalagon ontotta eléjük, a hófehér abrosszal terített hosszú, L-alakú asztalra a frissen készült új és új pecsenyét. Volt ott: ***orjaleves, disznópörkölt, flecken, sült, rántottszelet, körömpörkölt, lapocka, oldalas, rántott borda és mindenféle belsőség – vesepecsenye, szív, reszelt máj. De a tovább-feldolgozás termékeit: a többféle hurkát, a disznó-hasét, sült szalonnát, töltöttkáposztát, töpörtyűt, töpörtyűs pogácsát, stb.*** is mind meg kellett - minimum - kóstolnunk. Kenyeret, savanyúságot senki nem evett az ételekhez. Disznó a disznónak körítése volt, s még kísérő itálnak sem ittak mást, csak a kerítésszagató szilvapálinkát, meg ásványvizet, „higításként”. Én nagy naívvul azt hittem, hogy ez valami titkos „konferencia”, nézet-egyeztetés, kötetlen beszélgetés, a tévéért aggódó, kultúrateremtő nagymogulok sokáig emlékezetes és emlegetett „brainstorming”-ja, vita-fóruma, a kultúra mérföldköve lesz... De nem lett! Az asztalnál ülve hallottam hatalmas böffenéseket és egyéb intim zajokat, egyszóval az evés és az emésztés kísérő dallamait, ámde jövőépítő elképzeléseket, értelmes megjegyzéseket, felszólalásokat, kérdéseket vagy válaszokat - egyet sem. Azaz egyet mégis - igen... Aki mondta, az is tökig be volt már szívva, talán ezért jött ki belőle az igazság ilyen kendőzetlenül. Viszont mindez kurvára magyaros, népi és nemzeti volt egyszerre. Aztán megértettem! Ezek a félelmetes tudású, érzékű, nagyon magyar kultúra-lovagok betegre ették magukat; - mintegy tiltakozásul az ellen, hogy ***a szívük csücske kicsiny pártjuk épp most teszi trükkök százaival örökre magáévá a közszolgálati televíziót, és ha minden kötél szakad, hát átenged néhány „téglát” a Fidesznek és a kiszáradt házból, hadd szórakozzanak a produkciós büdzsé terhére egy kicsit ők is, hátha telizabálva később nem jelentenek majd politikai veszélyt.*** Mint frissen kirúgottat, Pálfy G. István vigasztalt, ne szívjam mellre a dolgot. Pár székkel odébb

Koltay Gábor rágott egy hatalmas csontot; csak a szemei jelezték, hogy hallja, érti, merre tart az egyébként snassz adomázgatás. *Mihályfi Sándorra is* emlékszem, az „Indul a bakterház” rendezőjére. (Sanyi mondta, ő is a Zelnik-kör tagja, „**Nagyon nyomul!**”; azóta már meghalt.) *Horváth Lóránt* – a későbbi tévés könyvemben lásd: ***Jákob hangja és Ézsau keze*** -, „ideiglenesen” két évre megbízott tévéelnök, másként MSZP-komisszár a személyi titkárával, mobiltelefonján „ellenőriztette” a spontán találkozó menetét, mintha a semmitmondó magnófelvétel nem is lenne elég. *Sanyi* nagyon berúgott, ennek ellenére őt láttam egyedül okosnak, magánál lévőnek, szellemesnek és felszabadultnak. És főleg őszintének, közlékenynek. Nem zavarta, kik ülnek mellette, mindig csak azt mondta, amit tényleg gondolt. Egyre lelassultabban, rosszul pörgő nyelvvel bárki viccelődésébe beledadogta aktuális meglátásait. Csak rajta látszott erősen a kerítésszagató szilvórium közvetlen hatása, mert aki érezte, hogy „leleplezné magát”, az már inkább hallgatott. *Zelnik Jóska* – nem egy kiköpött szálfatermet – bridgesnadrágban múlatta az időt; poharát kezébe markolva, bölcsen, csillogó szemekkel, de eltűnődve hallgatott. Aztán, amikor úgy érezte, eljött az ő szakrális megnyilatkozásának ideje, legott bele is vágott. Viszonylag hosszú értekezést tartott, miként kell értelmezni a magyar televíziózás közszolgálatiágát (talán *a Peták helyett, aki nem volt jelen*), népi kultúráját, stb. Arra is kitért, milyen legyen a politika és a kultúra viszonya. *Az én Sanyim* ezt már meg nem állhatta! Erősen az asztal sarkába kapaszkodva szólásra emelkedett, és nagyjából a következőket mondta: **„Figyelj, Jóska, okosakat mondtál itten, de azért valamit mondok én tenéked... Nem a titkos társaságokban, titokban, elit káderek egymással, egymás között kell az ilyen dolgokat lerendezni, hanem a nép részvételével, a nagy nyilvánosság előtt.”** Aztán, hogy nyomatékot adjon népnemzeti kifakadásának, bika-keményen leült, ám ha nincs mögötte/alatta a szék, fix, hogy hanyatt esett volna. Így csak behuppant, egyetlen nagy recsenéssel (lehetett 120 kg). A hatás nem maradt el. Néma, szinte síri csend lett. Átérezve a helyzet képtelenségét, valahogy kicibáltam Sanyit az udvarra, nem törődve törődött állapotával. Muszáj volt! Mert amint kiértünk, úgy elkezdtem teli szájjal röhögni, amint csak a torkomon kifért. Mert a Sanyi spiccesen kioktatta ***a Nagymestert***, amiből csak lehetett. Magyarán: akasztott ember „házában” emlegette a kötelet...

Te is lázadó vagy?

Kérdezte Sanyi, náluk, amikor már kezdte megérteni, hogy sosem fogok belépni. „**Nem!**” – feleltem. – **„Odáig még nem jutottam. Egyelőre csak azt látom, hogy ez a szabadkőműves HÁLÓZAT szörnyű alacsony hatékonysággal működik, ami nem is csoda, ha egyszer a káderkiválasztás alapmotívuma a kontraszelekció. Ha belépnék, azt nem azért tenném, hogy belülről bomlasszam, mint tették egyesek az MSZP-ben, hanem azért, hogy megmutassam, mindezt „a tervszerű népmegvezetést” jó céllal, sokkal hatékonyabban is lehet csinálni.”** – **„Igazad van, mondta Sanyi, én is így látom. Akkor miért nem teszed azt?”** – válaszolta. Nem szóltam egy szót sem. Az eltelt hónapokban minden okkult témájú könyvet elolvastam, ami a szabadkőművességgel csak kicsit is összefügg. Sok mindent tudtam, értettem már, amiről – még – nem akartam Sanyival vitatkozni. Sanyit én hívő embernek láttam – éreztem -,

de ugyanakkor pragmatikus, egyszerű lélek volt, aki a mi képtelen barátságunkat a maga módján úgy akarta megélni, hogy segít nekem „földi” karriert csinálni. Ő ugyanis tudta, hogyan kell. De én akkor már nem erre a földi világra koncentráltam. Némileg kielégítette a napi operatív hiúságomat, hogy egy MTV 603 rendszámú kis VW Golffal röhattam az utakat, ingyen, de belülről megmaradtam *az igazság balekbajnokának*. Ebben a Krisztushoz közeledő magányos lelkeségemben semmi keresnivalója nem volt a Fraternitasnak... Akkor szerencsémre új „vendég” érkezett, aki már nem is jelentett a számomra különösebb meglepetést - és így a téma „ugrott”. Sanyi valahogy’ vonzotta a másként gondolkodókat. A valaki – *Kuczka Judit* volt, az egyik kulturális műsor – valamilyen ... 2000. – főszerkesztője. Már többször is találkoztunk; - kölcsönösen szimpatizáltunk egymással, később több írását is felhasználtam, leközöltem a televíziós könyvben, olyan gondolatébresztők voltak. De sokáig nem tudtam: ki ő? Még akkor sem. Kellemes, baráti beszélgetés volt. És akkor egyszer csak eljött az árulás, *a beárulás* pillanata. Akkor már túl voltunk azon, hogy engesztelő verset kellett írnom *Boross Péter 70. születésnapjára (1998. augusztus 20.)*, amely következék most itt, teljes terjedelmében. Rögtön utána *a másik*, amelyet már – *az ő szempontjukból* – „fordított megvilágosodásom” után írtam (de azt már nem küldtem el senkinek, sehova):

BOROSS PÉTER 70. SZÜLETÉSNAJÁRA

(1998. augusztus 20.)

Mértéktartó a hatalom:

Nem szükséges forradalom.

Becsületes miniszterek

Kivívják a tiszteletet.

Dolgozik, épít a Kormány:

Ez maga az új Alkotmány.

Ifjúság és mély bölcsesség –

Nem engedik egymás kezét!

Rózsák nyílnak, szívben kereszt, -

Hú hívedet híven szeresd!

Megoldottad "minden dolgod":

Hetvenszer is legyél boldog!

BOROSS PÉTER 71. SZÜLETÉSNAPJÁRA

(1999. augusztus 20.)

Rossz hold van felkelőben... (Bad Moon's on the Rise/CCR)

Elmaradt a forradalom, 's

Feltámadt a karhatalom.

Botcsinálta miniszterek

Nem élveznek tiszteletet.

Légvárat épít a Kormány

Alkotmányunk üszkös romján.

Polgáraink csódhelyzetén

Nem segíthet jótétemény.

A valódi rózsakereszt

Krisztustól vár szeretetet.

Sűrűsödő bonyodalmak

Oszlatása múlik Rajtad.

Hetvenegyszer is légy boldog!, -

Hogy megoldhasd minden dolgod.

Czike László

Skultéty Sanyi – rögtön a kölcsönös jópofáskodások után, amikor mind a hárman leültünk a dohányzó asztalkához, rám mutatva - így szólt: **„Ez az ember nemet mondott a szabadkőművesek invitálására!”** Kuczka Judit csak nézett, a szeme sem rebbent. Ő pontosan tudta, mit is jelentenek ezek a szavak – én, akkor még nem. (A teljes kirekesztésemet a társadalmi – politikai, kulturális és üzleti – életből, életem végéig. Aki ugyanis nem hajlandó belépni a HÁLÓZAT-ba, az nem része többé a TERV-nek, szabad préda, mert nem használható semmire, ami fontos. Használhatatlan selejt, sőt, közveszélyes másként gondolkodó, mert titokban nyilván összeesküszik a

mainstream ellen. Lásd még: Orwell 1984, Fahrenheit 451 és Fahrenheit 9/11). Sanyi pontosan tudta, mit csinál. A nagymesternek íratott vers csak arra volt jó, hogy engem „lenyugtassanak”, minden rendben van, nem lesz semmiféle retorzió vagy üldözés. (Lett.) Hogy elaltassák minden esetleges gyanúmat. Sanyi egyrészt mosta kezeit, mint *Pilátus az Újszövetségben* – „*I wash my hands!*” -, másrészt üzent a vakolóknak, hogy, mint reménytelenről, mostmár végleg leveszi rólam a kezét. *Kuczka Judit* nyilván teljesítette a küldetést – miért is ne tette volna? Judit édesapja – mindezt jóval később tudtam meg –: *Kuczka Péter*, író vélhetőleg szabadkőműves volt. Mint az írók között nagyon sokan, legalábbis a jelentősebbek közül. De Kuczka Pétert, *a népi író*t – nem is elsősorban az írásai, hanem a szerkesztései avatták szépirodalmi zsenivé. Kiváló népi író társai között említhetem például *Illyés Gyulát*, *Fekete Gyulát* (Szimmaren, a Kék Sziget!), *Sándor Andrást*. Előbbi biztosan, középső vélhetőleg *a Testvériség érintettje*; - *Sándor András* dezertált. (Talán őt azért nem bántották, mert *szőrűnek a szőrűt*, úgy tudom – tilos...) Hogyha Kuczka Péter semmi mást nem tett volna *a magyar és az egyetemes irodalomért*, mint hogy éveken át szerkesztette *a Galaktika* című science-fiction folyóiratot; már akkor is, csak ezért is, irodalmi Nobel-díjat érdemelne... Rajongója voltam/vagyok 16-18 éves koromtól.

Meddő „összeesküvés”

Sanyi még tett értem egy utolsó előtti próbálkozást. Megint magához hívott, "spontán találkozó"-ra... És hát – megint voltak ott új emberek is, akik *ki tudja, hogyan* kerültek bele a mozaikból összerakott képbe. Ott volt *Mihályfi Sándor*, a „nyomulós” filmrendező, *Murányi László*, az egykori tévéhíradó-szerkesztő, meg – ha jól emlékszem *Szilárd Tibor* is, aki egykor az MTV gazdasági vezetője is volt, majd a *Felesport Kft.* ügyvezetője lett, *Hegedüs Csaba* előtt. A fő műsor – mint rövidesen kiderült – én voltam, mint egy Sanyi által megtervezett, lehetséges „puccs” kulcsfigurája. Nagy tudású barátom – akkoriban még tartós televíziós betegállományban volt, vagyis még nem volt az Orbán-kormány kisgazda, környezetvédelmi közigazgatási államtitkára – nem kertelt. Előadta, hogy már minden jelentős fórum előtt nyilvánvaló, hogy *Ragács Imre* gazdasági főigazgató és *Horváth Lóránt* megbízott tévéelnök csődbe döntik a Magyar Televíziót, és hogy ez ellen sürgősen tennünk kell valamit. Körbenéztem Ez *így, mind miránk* hárult: a betegállományban rejtőzködő vezető jogtanácsosra (Sanyi), a már évekkal ezelőtt kirúgott híradó-szerkesztőre (Murányi), az obligón kívüli filmrendezőre (Mihályfi), a már nyugdíjban lévő volt gazdasági vezetőre (Szilárd) és az elnök leváltása után azonnal eltávolított főtanácsadóra, a MTV volt vezető közgazdászára, vagyis énrám. A helyzetet ab start mindenki rendkívül komolyan vette, így én sem protestáltam. Sanyi közölte, hogy én leszek az új gazdasági főigazgató, ha a Ragácsnak felmondtak (?). Megkérdezte Murányit is, vállalja-e a tévéhíradó főszerkesztői beosztását. Murányi vállalta... Miután így mindenkinek kiosztotta az operatív feladatát, Sanyi kért bennünket, tegyünk meg a magunk területén „mindent” annak érdekében, hogy „a megbeszélte dolgok” maradéktalanul megvalósuljanak. Hazafelé egyfolytában azon gondolkodtam, kinek mi is a „területe”. Nekem speciel nem volt... Mondanom sem kell, hogy eme

„összeesküvésnek” semmi folytatása nem lett, még szóban sem. A *Ragácsot* később kinevezték tévéelnöknek, porig rombolta a Televíziót, vagy ha így jobban hangzik: *a sárga földig...*

Vadászkalandok

Említettem, hogy mindkét barátom – *Schamschula és Skultéty is* - nagy vadászok voltak, de amúgy a hobby-horgászatot sem vetették meg. (Gyuri tudott horgászni, a Sanyi csak lógatta a kukacát.) Egyszer – még boldogult tévés korunkban – Sanyi elmesélt egy bizarr történetet. A Mátrában vadászott, s lőtt is egy gyönyörű szarvasbikát. Már sötétedett, mikor elment egy közeli barátjához jeepért, hogy a szarvast hazavigyék. Mire visszaértek, öreg este lett, és a bikának bizony csak hült helyét lelték. A lámpák fényében *vontatás nyoma látszott* az erdei úton, egy közeli falucska felé. Ahogy csak tudták, olyan halkán közelítették meg a települést, majd a házat, ahová a széles nyom vezetett. Csendesen, észrevétlenül felfektették a bikát a jeep platójára. **„És bosszú, az nem is volt?”** – kérdeztem Sanyit. **„Dehogynem!”** – válaszolta diadalittasan – ***Először széltöttem a tetem elé „kötött” szakadt Zsiguli mind a négy kerekét, aztán még belelöttem a tankba is.*** Síri csend volt egész idő alatt, míg az autó kiégett... (Csak hallgattam, belülről fejcsóválva, mintegy előre látva a jövőt: *mégis, mi ehhez képest, ha valaki születésnapj eufóriában a vadászházban széltő egy festményt?*) Másik alkalommal Sanyi Schamschulának mesélte a legújabb szarvas-történetét, két egymás utáni időpontban, két részletben. Első ízben elmondta, már többször konstatálja, hogy a közeli Szlovákiából gyakran átválnak a szarvasok. Különösképp feltűnt neki két, együtt kóborló aranyérmes szarvasbika. Gyuri a következő találkozásunkkor megkérdezte Sanyit: **„És mondd, mi van a két gyönyörű „bikáddal”?** – **„Mi lenne? Hát lelöttem...”** – hangzott a kényszeredett válasz, némileg kuncogva. De a Gyuri nem hagyta annyiban: **„Mind a kettőt?”** – **„Mind a kettőt.”** - válaszolta Sanyi, a Magyar Televízió – akkor még – vezető jogtanácsosa. Kicsit később – 1998-tól haláláig -: ***Orbán államtitkára...***

A Televízióval kapcsolatos munkaügyi peremben *Dr. Nagy László*, közismert jobboldali ügyvéd-politikus képviselt. Sanyi csak morgolódott: **„Minek ágyúval löni verébre?”** - de a pert végül „ágyúval is” elveszítettem. Amikor ügyvédemnél jártam, többnyire *politikáról* beszélgettünk, az ügyemről még érintőlegesen sem. Mintha az nem is lett volna fontos... Csak úgy, megemlítettem Nagy Lászlónak, aki később a jó barátom lett, hogy ***a Skultéty Sanyi és a Schamschula Gyuri*** nagy vadászok, és kedd hajnalra – 2-kor jönnek értem – *meghívtak egy kis cserkelésre* a gödöllői dombságba. Ügyvédem valósággal felcsattant: **„Dehogy mész te sehova, még a végén valami vadászbaleset ér, aztán itt maradok a perben, nélküled!”** – kiáltotta, s egészen meghatott, hogy „ennyire” vigyáz rám. Később aztán így se, úgy se sikerült...

Kárászhorogászat a zavarosban

Aztán eljött a nagy nap, az árulás tetten érhető pillanata. Nem is sejtettem, mi készül. *Schamschula Gyuri* horgászni hívott, *Skultéty Sanyival együtt*, amit nem nagyon értettem – nem tudtam, nem hallottam eddig semmit Sanyi horgász-múltjáról, nem is volt neki -, lakhelyére, a diósjenői horgásztóhoz. Sejtettem, hogy inkább beszélgetni fogunk valami fontos dologról, de azért vittem két elég keményre felszerelt horgászbotot, azt hittem, pontyozni fogunk. A-laposan melléfogtam, most is, minden várakozásomban. Úgy tűnt, tényleg horgászni fogunk, mert kimenve a stégre, *Gyuri felesége, Gizi* legott be is etetett, úgy 10 méterre a stég elé, ahol már 1-1,5 méter mély is lehetett a víz. Csontkukaccal horgászott, és percenként fogott is egy-egy tenyéرنyi kárászt. Gyuri nem dobott be botot; inkább csak a beszélgetést „irányította”. Mivel a szerelésem a kárászokhoz nagyon durva volt, ráadásul a „csonttól” is iszonyodom, csak gilisztát meg kukoricát tűztem a horogra – persze, hogy nem fogtam semmit. Kicsit finomítva a „hardware”-en, aztán sikerült négyet-ötöt fognom – Gizi ezalatt legalább tizenötöt dobált be a közös szákba. Sanyi „háttal a menetiránynak”, a part felé, a palló alatt úszózott, és akasztott is vagy tucatnyi féltenyéرنyi-tenyéرنyi, soványka keszeget. Nyilvánvalóan hülyéskedett; bohóckodással akarta felhívni a figyelmemet, nehogy komolyan vegyem már a horgászatról szóló meghívást. Sajnos én „igazságra” születtem, és a szüleim is úgy neveltek, hogy a dolgokat illik a nevükön nevezni. Minden titkot, fedőnevet, sunyiskodást, mellébeszélést helyből utálok. Ezért igazából később – egész nap - se nagyon vettem észre, hogy nagyon el vagyok tévedve. Valójában minden folyt, csak komoly horgászat nem. Én érthetetlenül egyfolytában *az úszómra* koncentráltam, de pechemre az is mozdulatlan maradt. Finom ebédet - ha jól emlékszem, frankfurti levest, virslivel – ettünk, amit Gizike főzött. (Nem csak horgásznak, de szakácsnőnek is elsőrangú volt.) Ebéd után Gyuri mondta: „***Nem kell minden időt a stégen tölteni!***”; de végül is Sanyival hárman csak visszamentünk a tóhoz, hátha több szerencsével járunk. Nem jártunk. Felmentem a házba, Gyurihoz. Arra kért, menjek vissza, és mondjam *Sanyinak*, hogy menjen fel. Amikor szóltam Sanyinak, ezt mondta: „***Nekem nem főnököm a Gyuri, hogy veled üzengessen!***” – majd egy félóra elteltével sűrű sóhajtozások közepette feltápászkodott, s csak felment – „raportra” (?). Gizi nem volt már jelen, amikor „a műsor” elkezdődött. Már nemsokára indultunk volna Sanyi terepjárójával hazafelé, mikor Gyuri elővett egy könyvet, és nagy szertartásosan átadta nekem. ***Nagy Töhötöm: Jezsuiták és szabadkőművesek*** című könyve volt. Sanyi meg sem nézte, mint aki már jól ismeri – a könyvet, vagy az eljárást. Hozzátette – „*Ez egy nagyon jó könyv, olvasd el figyelmesen, és gondolkozzál el rajta.*” Hazafelé alaposan beolvastam Sanyinak; vele szemben valahogy sem félelmeim, sem skrupulusaim nem voltak. (Kérdeztem is egyszer tőle, hogy’ lehet, hogy ő „annyira emberi”, miközben a többiek *olyan gépiesek?* Felhívta a figyelmemet, hogy szerinte *a Gábor Józsi sem gépszerű.*) A történetek nagyon felháborítottak, pedig a lényegét – hogy valójában mi is történt – akkor még nem értettem, és nem is kötötte az orromra senki. „***Mi volt ez az egész színjáték?***” – kérdeztem. Ő se értette – hazudta. „***Szerinted a Gyuri patyolatfehér?***” – kérdeztem dühösen. „***Nyakig benne van ő is!***” –

felelte gondolkodás nélkül, mereven előre bámulva az útra. Ennyiben maradtunk. Elolvastam a könyvet, nagyon figyelmesen – de csak a félelem, a rettegés és az iszonyat nőtt bennem még nagyobbra. Egy hét leforgása alatt végeztem a könyvvél – pedig két hetes határidőt szabott -, aztán megkérdeztem a Gyurit telefonon, hogy "visszaküldhetem-e, Sanyival". Nevetve mondott igent... Akkor már tudtam, mit jelentett mindez. Apám is azok között volt, akik *valahonnan ismerték* az okkult rituális ceremóniát. Apám egyenesen azt állította, hogy ez vele is megtörtént. (Hol, mikor, kivel, kikkel? – máig rejtély.) Akit megkérdeztem, mind egybehangzóan állította, amit azután egy szabadkőműves – *Magyar Szimbolikus Nagypáholy* – szertartáskönyvben is elolvashattam. *Nagy Töhötöm* könyve – szinte a „magyar *Adam Weishaupt*” élettörténete - mindmáig „egy (minden beszervezendő személy számára) követendő példa” krónikája; az író először *jezsuita* lett, majd kilépett a katolikus szerzetesrendből és *szabadkőműves* lett. Megmutatja a könyv, milyen keskeny a határ *a kétféle, merőben ellentétes* „hit” között annak, akit *a szervezet ereje, a közösségi hitélettel együttjáró sürgés-forgás, a társadalmi nyüzsgés, a félkatonai rendtartás és fegyelem* sokkal jobban vonz, mint a szervezet igazi célja, maga a vallás, a hit. Mert lényegében *a jezsuiták és a szabadkőművesek* is tulajdonképpen *intellektuális zsoldos katonák*, vagy legalábbis azok voltak a történet idején. A *Seszták Ágnes* „parafrázis” mintájára úgy is mondhatnám, hogy a történet egy személyes lelki „megvilágosodás” története; no nem azé, **„hogy’ lesz a zsidóból kereszténydemokrata”**, bár *Adam Weishaupt* két „megvilágosodáson” is keresztülment: előbb zsidóból jezsuita lett, majd jezsuita kánonjogászból szabadkőműves; mi több, *a szabadkőműveseket egyesítő új világszervezet, az Illuminátusok, a Sátán Zsinagógája (Jelenések Könyve 2.9), a szabadkőműves világcentrum megalapítója, amely a mai Világállam „jogelődjé”,* és amely történések közvetlen következménye, hogy 2009-ben a Világállamot *a Dönme* irányítja, amelynek élén egy modernkori triumvirátus, **Jacob Rothschild, David Rockefeller és II. Erzsébet, angol királynő** áll (így volt/lett a mi „Sanyinknak” egyharmad – „III./III.” részben igaza). Szóval, idézet a rituális rendtartásból: **„Nagy Töhötöm ’Jezsuiták és szabadkőművesek’ című könyvét egy – addig sikertelen – tagfelvételi ceremónia záró akkordjaként kell átadni a szabadkőműves jelöltnek. Egyrészt a ceremónia hivatalos lezárása céljából – ha a szervezési kísérlet ezután is eredménytelen marad, a Rend ezennel hivatalosan is leveszi a kezét a jelöltről, aki ez után szabad prédává válik -; másrészt éppen azzal a céllal, hogy a könyv elolvasásával a bizonytalankodó, ellenszegülő jelöltet még utoljára jobb belátásra lehessen bírni, tehát még meggondolhassa magát. A könyvet szabályszerűen mindig 2 személy jelenlétében kell átadni. Az egyik személy szabadkőműves, aki referál a páholynek a végső kísérlet lefolyásáról és eredményéről. A másik személy profán – a páholyhoz közel álló, nem tag (szimpatizáns) polgári személy -, aki a renden kívüli hiteles tanú szerepét tölti be.”** A konzekvenciát bölcsen kell levonnom. Sanyi halott. Ezek szerint ő nem volt profán...

Sanyi könyvtára

Skultéty Sándor felemás személyiség volt. Minimum kettős életű; - volt *egy jobb meg egy bal oldala* (egyik sem volt „hivatalból rossz”), és merő pragmatizmusból, mindig azt vette éppen elő, amelyiket a helyzet megkívánta. Baloldali (keresztény szociáldemokrata) gyökereit igazolandó ott az édesapja, népnemzeti mivoltát pedig bőségesen igazolhatta *Iza, a nővére*. Sanyi nem volt egy kiművelt elméleti koponya, viszont a való világban senki nem járhatott túl józan paraszti eszén. Elképesztőek az önéletrajzai. Három-négy éves ismeretségünk alatt *legalább három*, különböző céllal íródott/publikált életrajzát ismertem meg - ezek mintha három különböző személy életrajzai lennének. Volt egy öt teljesen "szentté avató" nacionáléja, mely *a Telehírben* – az MTV belső lapja - látott napvilágot. Ebben a számomra még a dátumok is nóvumok voltak – alig találtam benne egyezést „az én” Sanyimmal... Sanyit mindenki szerette, fantasztikusan jó főnök, inkább mindenki barátja volt. Aki kiérdemelte, annak mindenben mindig segített, egyengette az útját. De ellenségeivel sem volt haragtartó, bosszúálló vagy kíméletlen. Az egész szakmai-, politikai-és élettevékenységét (súlyos szívbeteg volt, akinek Isten „kímérte” az idejét) az egyszerűsége, tisztaságra és a praktikusságra való törekvés, pragmatizmus jellemezte. Soha nem volt a bonyolult „időhúzások” híve; nagyon jó diplomáciai érzéke volt, de zárt, megbízható körben soha nem kendőzte el a saját igazi véleményét, állásfoglalását. Énvelem szemben csak akkor változott meg, amikortól „szabad prédává” váltam; de erről majd még később... Voltak „hivatalból” is ellenségei, de érdekes – még azok is tisztelték, becsülték, sőt: szerették! Egyszer Sanyi elmondta, *kik is a Televízióban működő Mossad-csoport* tagjai. Ő már csak tud(hat)ta... (A nevük más összefüggésben megtalálható a televíziós könyvemben.) Amikor *Petákot* leváltották, mindenki biztosra vette, hogy - velem együtt - őt is kirúgják. Nem így történt! Végül 1998-ban televíziós betegállományból „igazolt át” kiscgazda államtitkárnak Orbán Viktor kormányába. (Nemrég hallottam *egy másik akkori államtitkártól*, hogy a Sanyit *a nagyhatalmú Várhelyi András és a „szintén zenész” Horváth Béla* „tette volna” államtitkárrá. Nekem Sanyi elmesélte, hogy két kőművesnek, *Gyurkovics Tibornak és Hernádi Gyulának* köszönhette. Már nem élnek.) Nos, amikor a Sanyi hivatali szobájában éppen – 1998. első napjaiban – „reszketve” vártuk az egészségpályás bosszút, beszélgetett hozzá az egyik érintett, és emígyen szóla, Sanyihoz: **„A Petákot nagyon utáltuk, de te, Sanyi, hiányozni fogsz!”** – azzal kámforként el is illant; nyilván szólította a kötelesség, noha munkaköre nem volt... Hogy mi tűnt fel a Sanyi otthoni könyvespolcán? Nem volt karaktere. Volt ott mindenféle, de csak afféle „kirakat”-könyvek. Olyan ember könyvtára, aki mintha mutatni, illusztrálni akarná a szemlélődő számára, hogy ő „kicsoda”. Két könyv különösen megütötte a szememet. Két képeskönyv – „materialista” felnőtteknek. Okkult könyvek – nem szeretem az ilyeneket. Hidegek, hamisak, hivalkodók, evilágiak, giccsesek, erőltetettek. Az egyik: *Antall József temetése* (szerkesztette: *Várhelyi András*). A másik: *A francia forradalom képekben*. Másoknál is láttam ezeket a könyveket. Ez a Grand Orient szellemiség Antall egész udvartartását körülölelte...

Orbán-ügyek

Sanyi „üzemszerűen” úgy működött, akár a legnépesebb társaság kellős közepén is – miközben ő volt a társaság természetes középpontja! -, hogy állandóan a fülén lógott *a többcsatornás mobiltelefonja*, amelyen akár két-három emberrel is beszélhetett párhuzamosan, egymástól függetlenül, - emellett többeket még „parkoló-pályán” várakoztathatott is. Fogalmam sincs, honnan volt ekkora megosztott koncentráció képessége, ugyanis sűrű telefonálás közben még izgó-mozgó, beszédes apró szemével „a nyáját is” hatékonyan szemmel tartotta, sőt, szapora hunyorításaival még „némán”, de eredményesen kommunikált is velünk! *Multiplexer üzemmódjának* információ-termelékenysége minden szárnyaló képzeletet felülmúlt. Az hagyján, hogy mindenkiről mindent tudott. Minden nap újabb és újabb információ-halmazt „dobott” felénk, mert ha valami szaftosat megtudott, nem bírta ki, hogy meg ne ossza a Petákkal, vagy velem. („Illetéktelenekkel”, a gyanús személyekkel, vagy pláne „az ellenséggel” persze – nekem sosem volt tiszta, kik is azok? - csak tudatosan mixelt dezinformációkat közölt.) Amikor *Orbán Viktorék* megnyerték az 1998-as országgyűlési választásokat, naná, hogy az volt a legfontosabb megválaszolandó kérdés, ki is ez az Orbán Viktor? Sokféle legenda, mendemonda, friss hír keringett róla. Sanyi mindenkinél többet tudott, mintha *a Viktor hálószobájában* – de legalábbis a dolgozószobájában - *is* lettek volna kémjei... Hozta a hírt, hogy ***néhány hét miniszterelnökség után Orbánon az idegösszeomlás tünetei mutatkoztak, és minden hétvégén a telki magánklinikán „regenerálják”*** – ami nem is meglepő, mondta, hisz *a Viktor* előtte sohasem dolgozott, egy percet sem, és hát *Oxfordban mégse okíthatták ki mindenre*, ami egy gyakorló miniszterelnök számára nélkülözhetetlen, nem is szólva a disznóólról, amit *a Gyula* hátrahagyhatott. Aztán meg jött a hír *az Orbán Viktor* gyerekes „miniszterelnökkénti hivatali viselkedéséről”, mármint, hogy: komolytalan. Állítólag az egyik államtitkára benyitott hozzá, és mit látott? Orbán Viktor, Magyarország új, ifjú miniszterelnöke *talpig autentikus alcsúti mezében*, önfeledten dekázgatott, miniszterelnöki dolgozószobájában. Még jó, hogy nem *a Madeline Albright* vagy *a bilderbergi Bill Clinton* tévedt be hozzá, mondjuk egy orális szaxofonnal a kezében... Ha-ha-ha... De aztán más történetek is érkeztek, kevésbé komolytalanok és spontánok; *származásáról, jövődőlésekről*. Volt egy furcsa történet, amelyet több kézből is ismertem. Egyszer *Várkonyi Balázs* – ma: a Magyar Hírlap szerkesztője – mesélte, aki egy tanuló körbe járt egykor pl. *Bárány Anzelmmel* (majd még jön), aki szintén ismerte a legendát. Rebesgették *a Viktorról* – *Varga Domokos György, alias: „Dombi”* egyszer meg is írta, több éves szilenciumra büntették emiatt -, hogy mikor miniszterelnök lett, már *a harmincadik garádicson állt, éppúgy, mint Vaclav Hável*. Íme, *a Balázs* legendája:

Két gyors tömondattal nyitott: „(1) *Nem vagyok zsidó, bár tudom, annak látszom.* (2) *Nem vagyok titkos ügynök, bár évekig próbáltak beszervezni; - mindig a Balatonhoz vittek egy személyautóval, egy kis meggyőző beszélgetésre.*” - mondta. Hallgattam. Azon gondolkodtam, mért köti az orromra az idézett, általam nem kívánt posztulátumokat. Futólag felmerült bennem: mi lenne, ha én, vele ellentétben esetleg

kriptokommunista, zsidóbérenc, szabadkőműves vagy kettősügynök (lásd: *Kötött Kéve*, 1998. február – *Skultéty-Királybé Iza* mélymagyar lapja); netán még *orientalista kisgazda* is (ennek akkor ugyan még nem volt semmilyen aktualitása) lennék, de nem adtam hangot színes látomásaimnak. Vendéglátómmal *Orbán Viktorról* beszélgettünk, nem sokkal az 1998-as választások után. Tudta, hogy *a Demokratában két évvel előre* megjósoltam a miniszterelnökségét, s azt is, hogy nagyon aggódom érte. Emellett annak is a tudatában volt, hogy a „rajongásom” nem kritikátlan, és nem is korlátlan/felhőtlen, mint például *Tóth Gy. Lászlóé*, aki egyenesen zseninek, s Európa legtehetségesebb politikusának nevezte az ifjú miniszterelnököt, éppen akkoriban, *a Demokratának* adott interjújában. Nos, Balázs elmesélte, hogy értelmiségi társasági körökben tartja magát a legenda, miszerint Orbán Viktor (aki *az Ikrek jegyében* született) horoszkópja felemás, baljós jövőt ígér. A jóslat szerint Orbánt *a dörzsölt, gátlástalan tanácsadói* beviszik majd a sűrűbe; olyan mélyen, ahonnan már nincs visszaút. Elhitetik vele, hogy alapvetően minden rendben van, sínen halad az ország - amit Orbán készséggel elfogad, hiszen nem természete az örökös háborúzás. Egyébként is az egész „Fidesz-company” fixa ideája, hogy elég csupán szorgalmasan dolgozni (plusz szellemes, szívhezszóló beszédek mondani), és önmagától megteremtődik a polgári jólét, a demokrácia. Amikor Orbán Viktor rádöbben, hogy rászédtek, *kilép a Skót Rendből*, és visszatér magyar népi gyökereihez: forradalmárrá, népvezérré válik. (No, ezen a várakozáson ma már jócskán túl vagyunk...) Végül beteljesül a szokásos magyar átok, a tragédia, a legenda. A magyar balsors: a szakrális vadkan...

Említettem a miniszterelnöki származásról szóló híreket.

Amilyen meglepő információkat ez ügyben *a Sanyi* előadott, azokból én – őszintén szólva – *nem sokat* hittem el, mindenesetre arra jónak tünnek/látszottak, hogy – sok évvel később - egy gúnykölteményt fabrikáljak belőlük. Annyit azért a versike elé fűznék, hogy amennyiben a legenda magva – ami Sanyi szerint Alcsút környékén „gombnyomásra” éledt – igaz, úgy ma, 2009-ben bármit is ármánykodják az MSZP és volt koalíciós partnere, teljesen valószínűtlen, hogy *a kisebbségiék és a legitimisták* 2010-ben Orbán ellen szavazzanak. Íme, a vers, az állítólagos dédmama románcáról:

A hepiend balladája

Trónörökös volt a Habsburg,
A Ferenc Ferdinánd -
Nyári éjen kedvese lett:
Sáríka, vadvirág...

Száll reád merénylet átka,
A mátká megfogant -
Méhében egy halott császár
Magjáért szól a lant.

Ah! lágyan kél az esti szél
 Alcsútdoboz felé;
 Szüzek siralma, özvegyek
 Panasza nyög belé.

Ne szülj császárt, te szűz! anya
 Ne szoptass csecsemőt!...,
 Férjhez adták egy orsóshoz
 A csinos roma nőt.

Elárul a járomcsontod,
 A nemes halánték -
 Nemzedékek titkát hordod:
 Ferdinánd atyádét.

Európa egységes lesz,
 Magyar reményt kínál -
 Hogy végtére megment minket
 A szakrális király.

Pápa, add hát áldásodat!
 Ő megmenti trónod...
 Antikrisztus nem fog rajta -
 S így mindenki boldog.

Megmenekülhet a világ,
 Róma és Izrael -
 Armageddon tehát nem lesz:
 A vész így illan el...

Halál helyett örömnép
 Az Apokalipszis -
 Jézus, s Márja békét hoznak,
 Mert nem lesz több krízis.

Az Aranykor bőséggel jön,
 Büszke Isten Fia -
 Eredményes volt az újkor
 Magyar áldozata.

Eggyé forrt az egész világ,
 Minden népe testvér -

Megigazul minden ember,
A sok bűnös megtér.

Egynek engedetlensége
Majd' mindent tönkretett -
De egy engedelmissége
Irgalmat érdemelt.

Isten tehát megbocsátott:
Új a történelem! -
Mert leszállt Ferdinándra
Megszentelő kegyelem.

Vác, 2004. október 26.

Czike László

Orbán Báránkjája

Felállt egy miniszterelnöki hivatal, amelyben egy „korábbi ismerősünk” – *Teller Gyula, az MTV korábbi fideszes kuratóriumi tagja* – afféle „tájékoztatási miniszteri” szerepkört kapott és töltött be, épp olyat, mint *boldogult Antall József* miniszterelnöksége idején *Varga Domokos György, alias: „Dombi”,* aki azóta felesküdt a Magyarok Szövetségére – *Kelemen Iván után Vukics Ferenc géniuszára* -, és az elmúlt 20 évben egyébként is elévülhetetlen és felülmúlhatatlan történelmi érdemeket szerzett *a törzsi háborúk analízisének és szintézisének* tényfeltáró, oknyomozó munkájában. Ebben a hivatali szervezetben kezdett el működni az új, „oda-vissza tájékoztatási gépezet”, amelynek egyik legelső és legsürgősebb feladata az Orbán-kormány média-politikájának stratégiai megalapozása volt. A munka egyik kulcsszereplője *Bárány Anzelm* volt, aki egyik nap – nagy meglepetésemre, hisz' azelőtt nem is ismertem – felhívott telefonon, és kért, fáradjak be *a Miniszterelnöki Hivatalba*, és vigyem magammal minden írásomat, amit televíziós és média szempontból távlatilag fontosnak tartok. Nem tudtam, milyen szempontok szerint szelektáljak, így magammal vittem az elmúlt években megjelent írásaimat tartalmazó teljes dossziét. Bár ne tettem volna! Sanyi nagyon belelkessedett, azzal hitegetett, hogy mostmár „holtbiztos”, én leszek a tévéelnök, vagy még „valami nagyobb”. Pillanatok alatt „kinyomozta”, hogy *bizonyos Bártfai Béla* (aki, ha jól emlékszem, évekkal később gyanúsított is lett, valamilyen ügyben) *államtitkárhoz – Bogár László államtitkár-társához, a Miniszterelnöki Hivatalban* – fogunk Anzelmmel együtt menni, és ő drukkol nekem, legyek nagyon okos, és minden rendben lesz. Ehhez képest nem mentünk semmilyen Bártfai Bélához. *Bárány Anzelm* megebédeltetett a miniszterelnöki

hivatali menzán – előtte és utána (mert ez egy egész napos program volt!) pedig gyakorlatilag agyleszívást végzett rajtam. Részletesen kikérdezett mindenről, az írásaimról, a televíziós munkámról, szakértői jelentéseimről, stb. Mivel semmit nem mondott – úgy viselkedett, mintha hazafias kötelességemet teljesíteném a Fidesz-kormány oltárán -; megkérdeztem, szóba jövök-e, mint MTV-elnök. Azt válaszolta: *igen*; de más jelöltjeik is vannak. Másnap elmeséltem *a Sanyinak* a történeteket. Ujjongott, gratulált, azt mondta: „sínen” vagyunk. Ezután semmi nem történt, többé nem hívtak sehová, sőt, az írásaimat tartalmazó dossziémat sem kaptam vissza soha többé. Amikor a Fidesz új kormányprogramját megismertem, *kritikai elemzést* tettem közzé az *Új Idők* című kétheti lapban, amelynek – *Sándor András* halála után a vezető publicistája lettem. (András egri temetésén *Várkonyi Balázs, Liebmann Katalin* - ma: Echo TV - *férje* mondott orientalista búcsúbeszédet.) Az *Új Idők* szerkesztőségében ismertem meg annak idején *Murányi Lászlót, Döbrentei Kornélt és Sándor György humoristát is*, aki azután hosszú évekig a legjobb barátom volt.

Orbán és a kőművesek

„Viszonyuk” kezdettől fogva ambivalens. Erről meggyőződhetünk, ha *Zelnik József* „*TESTAMEN*”, *Leonardo evangéliuma* című könyvét figyelmesen olvassuk. Egyszerű lenne az ellentétet elintézni pl. azzal, hogy *Zelnik* „nemzeti”, *Orbán* „úniópárti”, ám a dolog ennél bonyolultabb. *Zelnik* a szakrális alvilágban *templomos nagymester*, *Orbán* meg „egy templomos jogutód”, *a johannita rend tagja*.

Szép példája mindez annak, hogy *mélyebb (személyi) összefüggések ismerete nélkül* nemcsak az adott történelmi korszak megértése lehetetlen, de a legújabb kori történések magyarázata is súlyos korlátokba ütközik... *Zelnik* említett könyvének 14. oldalán a következő szövegre bukkanunk: „*Nem szeretnék úgy járni, mint a polgárok a politikával. Úgy vélve, hogy legyőzték az előző hatalmi szerkezetet, nem veszik észre, hogy a metafizika ördöge már rohan is velük ugyanabba az irányba. Például a polgár képes úgy hitetlen és ateista lenni, hogy a hatalma megőrzése érdekében hitre és vallásra szólít fel.*” Nem nehéz felismernünk, ***‘a Polgár’ vagyis a Főpolgár nem lehet más, mint az 1988. óta lezajlott magyarországi „rendszer váltás” legfajszúlyosabb személyisége, Orbán Viktor***, akinek többek között az a felszínen rendkívül „hálásnak” tűnő, de valójában rendkívül hálátlan feladat jutott, hogy *a valós nemzeti alternatívát nyújtó népvészér* (a királyfi) *helyett annak „alteregója” legyen*; vagyis hogy kiváló médiumi képességei révén – például *Gyurcsánnyal* szemben - „a hiteles alternatívát, a nemzeti hőst” alakíthassa, holott az igazi szerepe „levezető szelep”, amelyből *a remény, az igazi alternatíva utolsó esélye* fáradt nemzeti gőz formájában távozik el, és nem marad utána más, csak az űr.

De vajon miért bánik el *Zelnik* ilyen „méltánytalanul” *a szabadkőműves Antall József* (*Hiúz Szemei* – svájci Grand Orient típusú, *a B'nai B'rith* által irányított páholy) szellemi, és úgy tűnik, minden más tekintetben is „egyetlen örökösével”, *Orbán Viktorral*? *Mi az igazi baja vele?! Talán nem elég nemzeti, vagy nem eléggé jobbolda-*

li? Vagy nem elég „polgár”, hogy gúnyolódik rajta, vagy netán a vallásos hitét „kevesli”? A valódi okok a történelem mélységeiben rejtőznek. Mindkét lovag a saját **szupranacionális lovagrendjének világnézetét, stratégiai koncepcióját** képviseli. A történelem mélységeiből ím’ újra előtör *a két ellentétes világfelfogás* kibékíthetetlen harca, amely a képtelen, egyszerű átlagember számára „értelmezhetetlen” **Zelnik-Orbán párviadalban** ölt testet, lángol fel, *nem csupán egy exkluzív könyv pergamensárga, kemény lapjain*, de a mindennapi *politikai való világban*, a „nemzeti stratégiai döntések” hadszínterén is. Napjainkban újjáéled a középkori „lovag-uralom”. Mind-egyik jelentős rendszerváltó politikusunk, de a tudósok, művészek, írók, építészek, bankárok, *sőt, már egyes főpapok is* - akik valamennyire adnak magukra - belépnek valamelyik „rendbe”, *mintha exkluzív csoportképzés nélkül már nem is lenne egyenrangú ember senki emberfia...* (vö. Skultéty Zelnik-kritikájával - Dánoson). Ebben a „gigászok párviadalában” **Orbán Viktor**, a „Polgári Szövetség” elnöke képviseli *a guelfhsek*; míglen **Zelnik József** nagymester, a „Magyar Kulturális Szövetség” elnöke *a staufok „ghibellinus” globális nagypolitikai érdekeit. Amíg Orbán a Szent János Lovagrend (más néven johanniták) szellemiségét, addig Zelnik az újjáélesztett Templomos Lovagrend eszmeiségét* hordja magában...

Amikor *a fábiánus szocialista, mi több, a martinista páholyfőnök* – ezek a baljós hangzású történelmi terminus technicusok nem esnek messze *a Selyemgombolyítótól* - pár napra államtitkár lett az Orbán Viktor nagy sietve összetákoltt kormányában, éppen „zabhegyezés” folyt mindegyik frissen felállított minisztériumban. A Fideszt nagyon meglepte, hogy - *Torgyánék nem kis segítségével* – hatalomra kerültek és koalíciós kormányt alakíthattak, ezért rögtön az elején ráhibáztak, sőt rá is haraptak egy „univerzális gumicsontra”, pontosabban rögtönözve kitaláltak „egy kis generál-pótcselekvést”, csak nehogy mindjárt semmittevással teljenek a kormányzás első hetei. Darázs-fészekbe nyúltak...

Amint a Rend „levette rólam a kezét” – látszólag letett, lemondott rólam -, és *Sanyi is rögtön elkezdett „visszafelé focizni”*; a taktika láthatólag megváltozott. Továbbra is hívtak különböző látszat-célból, de kellestlenül viselkedtek, látványosan igyekeztek „undokul kibabrálni” velem, éreztetve, hogy „igenlő” válaszom hiányát tényleg packázásnak tekintik. Hogy miért jelentem meg ezekre a hívásokra? Jogos kérdés! Az igazság az, hogy *ahhoz már elég sokat tudtam (róluk), hogy ne lépjek be vakolónak, de ahhoz még nagyon keveset, hogy eldönthessem, meg merjem nekik konkrétan mondani: hagyjanak engem mindörökre békén.* Több év telt el, amire végig tudtam/mertem egyáltalán gondolni, mi is történt velem. Nagyon féltem, ha „tengelyt akasztok” velük, netán „ellenségessé” válok, az váratlan retorziókat vonhat maga után. A helyzet az, hogy ebben is vétkezen naív voltam. A retorziók akkor és úgy jöttek, amikor és ahonnan a legkevésbé számítottam volna rá. *A Sanyitól.* És úgy, hogy mindeközben – a többiek – folyamatosan szembe mosolyogtak rám. De erről majd később. Szóval ott ülök, egy minisztériális dolgozószobában, ahol „hivatalosan” a világon semmi keresni valóm nincs. Sőt, a „témavezető” – egy szabálytalan

anagrammával élve, nevezzük egyszerűen „József nádornak” - még azt is világosan értésünkre (három-négy, immár mindent kiszolgált, „vén csatalóval” együtt ültem nála) adta, hogy „*ebből*”, *itt senki nem fog egy árva fillért sem keresni*. Ezek után kötetlen, népies modorban előadta, hogy *az ifjú titán, „ez a beképzelt fiúcska” vizsgafeladatot eszelt ki az új minisztereknek, és ezt az „egyenfeladatot” természetesen az államtitkároknak kell megoldaniuk. Minden minisztériumnak átadás/átvételi vagyoneleltárt kell készítenie, amely tételesen rögzíti, hogy mit is vettek át a Horn-kormánytól!* Aztán mindenki hazament, én is. A vagyoneleltárból az égvilágon semmi nem lett; a tanácsadói éppúgy lebeszélésték róla Orbánt, mint később *a Varga Misit* a jó előre meghirdetett Fidesz-elképzelésről, miszerint *értékelemzéssel, funkció/költség alapon* készítsenek vadonatúj szerkezetű és tartalmú – és nem posztkommunista – állami költségvetést.

Ezt nyögjük azóta is...

Orbán sosem volt jóban a vakolókkal. (Közismert tény, hogy már régóta követelik vissza a Fővárosi Önkormányzattól a világháború előtti Podmaniczky utcai székházukat, de *a Főpolgármester valamiért mégse'* adja. A szabadkőműveseket – a Magyar Szimbolikus Nagypáholyt – nem elégítheti ki az sem, hogy Demszky nagy ravaszul, „úgy vigasztalásul” előállt egy „*Podmaniczky-tervvel*”, amiről nagyjából csak ő tudja, micsoda.) Szóval Orbán nem kedveli őket – ők sem őt! -, viszont figyel, hallgat rájuk, és mint afféle „szükséges rosszat”, respektálja is áldásos tevékenységüket, ami nagyjából oldásból és kötésből, rövidzáratok okozásából és hangyaszorgalommal történő elhárításából áll. (Az MSZP is tőlük tanulta ezt.) Igaz, nem pontosan „nekik”, de ingyen nekik adta a Pesti Vigadót.

A Vén Csatahajó

Egyszer *a Kocsis L. Mihály „Végszavazás a halállal”* című könyvének (amelyet *Latinovits Zoltánról* írt) a bemutatójára hívtak, egy a Szabadság híd lábánál parkoló *Vén Csatahajóra*, a Dunán. Náluk ugyanis minden „számtotévő” kulturális esemény kiváló alkalom a vállveregetésre, a társasági öntömjenezésre, valamint egy kis borivásra, persze a szokásos vizet prédikálás kiegészítéseként. Egy régi ismerős már messziről integetett, üljek mellé. *A Mihályfi Sanyi* volt. Alig estünk túl egymás baráti öröm-üdvözlésén, Sanyi máris felhívott valakit mobilján: **„Képzeld csak, Elnököm, kivel ülök egy hajóban! A Czike Lacival!”** – majd hozzám fordult: **„Akarsz a Zelnik Jóskaival beszélni?”** – elmutogattam, hogy nem. **„Jóska üdvözlöl – mondta -; azt tudod-e, hogy az összejöveteleken ma is gyakran szóba kerülsz, mint aki ritkán tévedett? Többen is mindig megemlítik, de kár, hogy nem vagy közöttünk! Öregem, amit 'megjósoltál', az mind bejött! Fantasztikus a politikai előrelátásod!”** Mondanom sem kell: köpni-nyelni sem tudtam. Akadozva igyekeztem elmagyarázni neki: nem minden „arany”, ami fénylik. Ma sem vagyok benne biztos, hogy megértette.

Sanyival többé nem találkoztam, Isten nyugosztalja. A találkozón *Kocsis Levente Mihály* író, kezében egy jókora boros pohárral – megdicsőült.

Az utolsó vacsora és Dionüszosz

Ismét meghívást kaptam, ezúttal egy festménytárlat megnyitójára. Már az „előzmények” sem mindennapiak. Túl korán, úgy félórával korábban érkeztem. Azelőtt nem jártam a *Pesti Vigadóban*, ezért – mivel nem akartam ennyivel hamarabb bemenni -, a bejárat előtt ögyelegtem, vacillálva, mitévő legyek. Ronda szél fújt... De egyszer csak hirtelen elém lépett egy szekrényyszerű „ukrán” alak, durván rám szólt: **„Azonnal takarodjék innen, s többé meg ne lássam itt, mert nagy baj lesz!”** – közölte ellentmondást nem tűrő hangon, majd nekem nyomban hátat fordítva, sietve a kapu felé indult. Nyilván látásból „kipécézett” magának. Egyrészt megijedtem, másrészt azért nem annyira. Nagyobb „kópék” hívtak engem erre a megnyitóra... Tettem néhány félrevezető félkört, majd bementem egy másik bejáraton. Senki nem tartóztatott fel. A lépcsőnél a *József nádor* fogadott, nagy ovációval, és feljebb invitált. A kiállítás *Dionüszoszról, a bor gnosztikus „imádatáról”* szólt – mesterkélt összefüggésben *Leonardo da Vinci Utolsó vacsorájával és az Oltáriszentséggel; a témához kapcsolódó magyar festmények bemutatásával, és „összekötőszöveggént” a falra akasztva magyar költők – köztük: Gyurkovics Tibor és Hernádi Gyula - költeményeivel.*

Idézet *Zelnik József* „Zarándoklat a borhoz” - Dionüszosztól az Eucharisziáig -, 2000-ben, a *Pesti Vigadó Galériában* elhangzott, kiállítási megnyitó beszédjéből: *Ajánlás: „A világ a titok által létezik.” (Részlet a Széfer ha-Zóhár-ból). „Ha most kóstolok egy pohárral - így Zelnik - Antinori márki Sangiovese (ez valami vérszínű vörösbor-fajta) szőlőből készült, Santa Cristina nevű (az egész név így együtt nagyon Krisztus Szent Vérére asszociál! - Cz. L.) toszkán (mint korábban olvashattuk: a „TESTAMEN”-ben Mefisztó nemes egyszerűséggel csak „toszkán gazembernek” nevezi Leonardót! - Cz. L.) borából, akkor merek tenni némi kitérőt, hogy vázlatosan feltehessek még néhány új kérdést. A művészet és az Eucharisztia koordináta-tengelyének origó pontjában ott áll az európai művészettörténet legrejtélyesebb képe, az Utolsó vacsora, és alkotója, a megfejthetetlen művészember, Leonardo da Vinci. Az Utolsó vacsora a keresztény világ leghíresebb képe lett, annak ellenére, hogy alkotója a római kánon szerint nem volt hívő, sőt már a saját korában is boszorkánysággal, homoszexualitással, mágikus praktikákkal vádolták; - talán nem véletlenül, hiszen az élete tele volt talányokkal. Ezt még maga is gerjesztette, mikor arról mesélt, hogy csecsemő korában egy olyan monte-albanói kecske tejével táplálták, amelynek a gazdája boszorkány hírében állt. Vagy hogy gyermekkorában álmában egy sólyom szállt reá és „beavatta”. De fokozta a Leonardot körüllegő misztikumot rendkívüli szépsége is. Erről tanúskodik Verrocchio róla mintázott ifjú Dávidja és Botticini Szent Mihály arkangyala. Egész életvitele különös. Vegetáriánus volt és nő nélkül élt. Több képen átsejlik a Tantra Jóga: „Miért is volna szükségem asszonyra; bennem, magamban van egy belső*

asszony.” - tétele. Pontos példa erre a máig megfejthetetlen jelentéstartalmú Mona Lisája. Az egész képet átjárja a lírai kétértelműség. Vélhetőleg a huszadik századi pszichoanalízisen iskolázott művészetkutatás jár közel az igazsághoz, mikor azt állítja, hogy Leonardo ebben a képben a nemek előtti emberit, az ún. androgün-jelenséget kívánta megközelíteni. Az sem véletlen, hogy az ezoterikus iratokban a kozmikus ember mindig androgün, a gnosztikus Antroposz. Megkérdezhetjük, feltételezhető-e Leonardóról, hogy őt ezek a gondolatok foglalkoztatták? Nem tudjuk. Mindenesetre a neve felkerült egy furcsa listára, a „Dossiers Secrets” névsorába, amely a Prieuré de Sion titkos társaság nagymestereit tartalmazza. Eszerint 1510-1519. között ő volt a nagymester Sandro Filipepi után, akit mi Botticelliként ismerünk. Ilyen vélt vagy valódi tények vették körül az embert, aki (1495-ben, Milánóban, a Santa Maria delle Grazie kolostor refektóriumában) hozzáfogott az Utolsó vacsora, az Eucharisztia megfestéséhez. Természetesen már sohasem tudjuk meg, mire gondolhatott a világ legtudatosabb, de egyben legszenzibilisebb művésze, amikor elkezdte ezt a munkát. Egy olyan műről van szó, melynek rejtjelmeit több könyv sem lenne képes feltárni; bizonyítja ezt az eddig róla írt könyvtárnyi irodalom. Én is csak néhány kérdést merek itt feltenni témánk, a boráldozat szempontjából. Miért helyez Leonardo egy nőt (Mária-Magdalénát) az apostolok közé Krisztus jobbára? Erősíteni akarta-e ezzel Krisztus élettörténete gnosztikus szemléletét? Miért nem akarta, mert, tudta befejezni Krisztus arcát? Kevés és együgyű magyarázat erre, hogy az előbb megfestett Jakab arca olyan szépre sikerült, hogy azt utána már nem tudta felülmúlni. A művészet a tudomány és a vallás megismerő egybeötvözésével, szintézisével kísérletezik. A festmény mértanilag is kivételesen megszerkesztett felépítése azt sugallja, hogy az alkotó művész célja az Opus Magnum, a centrális pont meghódítása; azé a ponté, ahol a világot kiegyensúlyozó erő székel. Ebbe az áthelyezhetetlen, leválthatatlan és megfellebbezhetetlen középpontba helyezi Leonardo az Eucharisziát, a kenyér és a boráldomást, úgy, hogy a Krisztus arca mögé helyezett ablak-csillagkapu Sion hegyére nyílik, amely földi létében a varázslatos toszkán táj. A festményen Krisztus már nem figyel a tanítványok földi vitáira. A bal keze mellett egy pohár bor, a jobb kezénél kenyér. Megnyitja általuk a világegyetem létezés-émlékezet-rendszerét: hogy mindnyájan egyek legyenek, mint te, Atyám, énbennem, és én tebenned... Beszélünk kell még arról is ebben a vázlatunkban, hogy a bor épp a misztikán keresztül, nagy titkok tudója. Elég, ha Melkizedekre, Arimateai Józsefre, a Grálra és a gnoszticizmus rejtélyes világára utalok. Krisztus vére, a szent vér a keresztény világ talán legfontosabb szimbóluma.”

Amellett, hogy megírom az igazat, ami velem történt – néha véleményt is illik, szabad, muszáj nyilvánítanom. Egy ilyen előadásból egy szimpla pogány profán egy kukkot sem ért. Az igaz, és fejlett judíciummal is rendelkező, olvasott keresztényt az ilyen gnosztikus apokrif hallatán elfogja a jeges iszonyat, kiveri a jeges veríték. Ám a szöveg a templomos szabadkőművesek füle számára maga a szférák zenéje.

Már eltávozóban voltam, amikor a *József nádor* utolért, szeretett volna bemutatni néhány számomra ismeretlen, kifejezéstelen tekintetű úrnak. „**Czike László, szintén a Rend tagja.**” – mondta. Csak néztem, minek vagyok én a tagja? Mikor később, négy szemközt rákérdeztem, mi volt ez, azt mondta – valamit „félreértettem”.

A keresztény szocializmus és az arany rózsakereszt

A fenti címekkel írtam két hosszabb tanulmányt is 2000-ben, amelyekben részint elemeztem a *titkos társaságok politikai szerepét*, tevékenységét; másrészt politikai konklúziót is megfogalmaztam: olyan társadalmi rendre lenne szükségünk, amelynek eszmei alapjai a *kereszténység és a szociáldemokrácia*. Mindkettő meg is jelent a KAPU című folyóiratban. Az egyikben *Zelnik Józsefet*, a templomépítő templomos nagymestert idézem – *Nagy László* egyik versét kommentálja: „*Lehet-e temploma az ördögnek, magyarul a rémnek, és hogy megismerjük, ki ő, nevezzük nevén héberül: **Satanas**, latinul **Diabolus**. Lehet-e temploma a Sátánnak? Lehet-e akkor, mikor számunkra a templom az, amit föl kellene építeni? Kinek építjük a templomot, az Istennek vagy a Sátánnak? Hamis próféták hirdetik: csak építsétek a templomot, az mindig Istennek készül. Nem igaz, a templom mint szimbólum üres forma, csak annyit jelent, hogy kapu a transzcendens felé. Nyílhat Istenhez és a Sátánhoz. Az ördög, a nagy utánzó, mindig számíthat Hlesztakov-énünk-re. Ha könnyű szabadságra vágysz, ő a legszabadelvűbb, ha szépségre vágysz, ő a fényhozó (Lucifer) és egyben a fényűző, ha igazságra vágysz, mindig az általa felajánlott egyetlen igazság a szent. Ez tényleg rémálom, ez feloldhatatlan, vagy a költő mégis feloldja, amikor fölteszi a kérdést: „**Úristen, én nem vagyok itthon?**”*”

Csak igazolásként: katolikus papok arról számoltak be *egy katolikus levelezőlistán*, hogy *némely modern építésű templomokban*, amelyek statikai szilárdsága mellesleg súlyos kívánnivalókat hagy maga után, képtelenek misézni. Amikor a miseliturgiában elérnek az átváltoztatás szövegéig – *amikor a pap az ostyát Krisztus testévé, a bort Krisztus vérévé változtatja át, Jézus rendelése szerint: „Cselekedjétek az én emlékezetemre!”* -; elszorul a torkuk, mintha hirtelen gégeödémájuk támadt volna, a hangjuk elfül, és kénytelenek abbahagyni a szertartást. A papok *nem érzik jól magukat az említett templomokban*, melyeket sámáni/démonisztikus jelek, okkult szimbólumok díszítenek, s megakadályozzák a misézést.

Íme, a *Sátán temploma*, amelyet az ember épített.

De a *szociológus Vass Csabát* is idéztem, aki épp akkoriban fedezte fel, hogy a globalizáció a Világállamot, sőt, a Világpáholyt építi. Idéztem, amint ő *Csingiz Ajtmatovot* idézte: „*A globalizáció viszont - puha világháborús érintkezési módja, kultúrája révén - még ezen a látszólag felülmúlhatatlanul nagy teljesítményen is túltesz, megváltoztatja, amit eddig kultúrájának neveztünk: egész nemzeti társadalmak és bennük számtalan ember létét negatív emberi létbe fordítja. Ravaszul kifejlesztették a pusztító rombolásnál is 'kifinomultabb' módszereket: a testet megőrizték, sőt feltáplálták, ám az*

egy személy emberi azonosságát elpusztították. „De szörnyű sors várt arra, akit a zsuanszuanok megtartottak a maguk foglyának ... sirit húztak az áldozat fejére ... levágtak egy jól megtermett tevé. Frissiben megnyúzták ... a legsúlyosabb, legszívósabb részét, a nyakbőrt választották le róla. Darabokra vágták, s még gőzölgő állapotban ráfeszítették a fogoly leborotvált fejére. Ez volt a siri. Aki ezen a procedúrán keresztülment, az vagy nem élte túl a kínzást, és meghalt, vagy egész életére elvesztette az emlékezetét - mankurt lett belőle ... A mankurt nem tudta, ki ő, milyen törzsből-nemzetségből való, nem tudta a nevét, nem emlékezett a gyerekkorára, apjára, anyjára - egyszóval nem ismerte fel magában az emberi lényt.” „A globalizáció ‘tökéletesítette’ a sirit: a puha erőszak és a puha erőszakszervezetek révén fájdalommentesen, veszteségek nélkül, tömegeken viszi véghez a ‘mankurtosítást’. Mi több, olyan mankurtok lágy mechanizmusos tömeggyártására rendezkedett be, akiket nemcsak egyszer és egyetlen irányban romboltak le, hanem - fordított görög utópiaként - tetszés szerinti számban, előre programozottan újra meg újra az emberi azonosság beszélő szerszámává tehetnek. A globalizációt jellemző dekonstrukciós kultúrának éppen ez az emberi azonosság nélküli, negatív létű masszának az irányított újraépítése a magva. A globalizáció szupranacionális szerveződése alá-és fölérendeltséget alakítottak ki a globalizációs szupranáció és a modern polgári nemzet között: a szupranemzet anyanemzete fölé kerekedett.”

Ez az idézet önmagáért beszél.

Talán csak annyit lehet hozzátenni, hogy *ez a negatív létű massa* (az összevissza terelgethető és terelgetett birkanyáj) *a kontraszelekció terméke, a világban 230 éve bevezetett szabadkőműves kontraszelekcióé.* Ilyen ma Magyarország is; kapcsold be a tévét.

No, a lényeg az, hogy az említett cikkeim olvastán *a József nádor* „egy kis beszélgetésre” behívott *a Pesti Vigadóba*. Átléptünk az aulában két oszlop – *Jákin és Boáz* - között, leültünk egy asztalhoz, ott így szólt: „**Olvassuk az írásaidat; nem mondom, hogy nem jók. De amit a titkos társaságok „negatív” szerepéről írsz, az nem feltétlenül, és nem minden esetben igaz.**” Kifogásolta azt is, hogy politikai értelemben „kikötöttem” a keresztény szocializmus mellett. Finoman megkért, hogy a továbbiakban tartózkodjam ilyesmik írásától, és kifejtette - nagyjából, miről, mit írhatok. _Majd az emeleten *Zelnik József* fogadott. Húszan-harmincan borozgattak, valami évforduló tiszteletére. Megköszöntem a borkínálást, de jeleztem, hogy *a köszvényem és az autózvezetés miatt nem ihatok.* „*Olvassuk az írásaidat – kezdte. Az Angol Nagypáholy már a Grand Orientnek is fölébe kerekedett, stb. Hát hiszen értem én...*” – hümmögött. Aztán elbúcsúztunk egymástól. Azóta nem láttam...

Sanyi visszafelé focizik

Amíg még a „királyi televízióban” szerzett – részben okkult – élményeim el nem halványodtak, könyvet írtam az utókornak. Ilyen bő terjedelműt azelőtt sohasem írtam

– A/4-es oldalon kinyomtatva 306 oldalt tett ki. Ráadásul ehhez jött még *20-30 oldalnyi facsimile* – újságkivágások, iratmásolatok, portrék a szereplőkről, stb. Elképzelhető, hogy a könyvkiadók - *Demokrata, Minerva, Leleplező*, később a *Válasz*, stb. –, melyekkel megpróbálkoztam, már terjedelmi okokból sem „rajongtak” a kinyomtatásért, nem is szólva arról, hogy a kézirat „telis-tele” volt szabadkőműves hivatkozásokkal, ami még inkább bekorlátozta, amúgy sem hemzsegő lehetőségeimet, pontosabban szólva el is lehetetlenítette a megjelenést. Másfél évvel a tévéből történt kirúgásom után, még mindig csak ott tartottam, hogy sikerült házilagos technikával előállítatnom *25 kötve-fűzött A/4-es példányt*, hogy legalább azt szétoszthassam a barátaim, televíziós ismerőseim között, hogy némi visszajelzésem legyen, *ki mit értett meg* furcsa történetemből, másrészt, hogy lássam, mennyire „érdekfeszítő”, amit és ahogyan írok. Szétosztottam – *Sanyinak, Petáknak is adtam* –, és ölbetett kézzel vártam a fejleményeket. Sok hét leforgása után sem volt semmi visszajelzésem, így megkérdeztem Sanyit, mi újság, mi a véleménye? Sanyi ezúttal nagyon szűkszavú volt. **„Nem adhatom vissza a nekem adott példányodat sem – mondta szokatlanul kényszeredetten –, a vakolók begyűjtötték, nemcsak az enyémet, hanem mind a 25 példányt. Szerintem a Selyemgombolyítóban kellene keresned.”** Nem kerestem sehol. Bosszúságomban úgy gondoltam, jó helyen van ott, ahol van... Nekem sem maradt meg, csak disken. Később a kéziratot „eladtam” *Elek Istvánéknak*, „szociológiai kutatások” céljára, jó pár évvel azután pedig *az említett, lebutított változatát* (háromszor is lektorálták) – a 306 A/4-es oldalú kéziratból „a titkok” kihúzása után alig maradt 238 oldal – végül is kiadta a Gold Book Kiadó, **„A pokol legalsóbb bugyra”** címmel.

Skultéty Sanyin észrevettem, hogy „visszafelé” focizik. Mind gyakrabban fordult elő, hogy úgy hazudott, hogy már arra sem vigyázott különösebben: észreveszem-e, rájövök-e. Vagy egyre jobban „lefárasztotta” *a nagy szívbetegen elvállalt* államtitkárság, vagy rólam tett le egészen. Aztán apránként rájöttem, hogy az utóbbi feltételezésemben megint csak vaskosan tévedtem. Egyszerűen csak annyi történt, hogy kettőnk között *az információáramlás egyoldalúvá* vált. Tőlem valódi információkat kért, szerzett, de ő ezekért csak dezinformációval, félrevezetéssel, hitegetéssel és hátbatámadásokkal „fizetett”, illetve válaszolt nekem. Bár kitettek a MTV-től, de azért éhhalál nem fenyegetett. Országos nagyvállalatok vezérigazgatóinak voltam a személyes menedzsment-tanácsadója, nem egynek több éven keresztül, kölcsönös megalégedésre. Egyszer *a Sanyi* részletesen kikérdezett, miből élek, hol és kiknek dolgozom. A legkevésbé sem gyanakodtam semmire. Csakhogy nem sokkal a történetek után szinte egymás után hívtak a megbízóim, de nem ám valami újabb munka kínálatával, hanem épp ellenkezőleg. Néhány hét leforgása alatt mindhárom stabil megbízómat elveszítettem – nagyjából hasonló mondvacsinált indoklással. Legnagyobb és legstabilabbnak látszó állandó megbízóm bizalmasan közölte, hogy *a Demszky Gábor helyettese, Atkári János* megtiltotta a további foglalkoztatásomat. Nem hittem el egy szavát sem. Levélben megkerestem a főpolgármesterhelyettest, aki már másnap hosszú levélben válaszolt, és a legnagyobb megrökönyödésemre – averzió nélkül –

elmagyarázta, hogy *azt sem tudja, ki vagyok, azelőtt a nevemet sem hallotta, soha.* Aztán többekkel is részletekbe menő eszmecsere folytattam a valószínűtlenül „durva” eseményekről. *Felvilágosítottak, hogy a vakoló gondolkodás tárgyyszerű, kíméletlenül „racionális” és egyben pragmatikus. A cél szentesíti az eszközt, az elért eredmény mindent felülír. És mindemellett szeretnek „két, vagy több legyet ütni” egy csapásra, ha erre alkalom kínálkozik.* Több oldalról is utána néztem a történeteknek, és a barátaim bölcs tanácsai, ötletei alapján a következő felismerésekre jutottam: **(1) Személyes és üzleti hitelemet rontották a megbízóim előtt. (2) Elrabolták a munkámat, hogy egzisztenciálisan tönkre tegyenek. (3) A munkámat olyannak adták, aki nekik „dolgozik”. (4) Mivel nem álltam kötelnek, helyettem beszervezték a megbízómat.** Ügyvéd barátom némileg utána nézett e hipotézisnek, és kiderítette, hogy az egyik megbízóm a közelmúltban az óbudai imakörét vélhetőleg felcserélte egy óbudai páholyra. Mindez 2000-ben történt...

Rendre „megelőznek”

Kedves olvasóim tán még emlékeznek rá, amikor elmeséltem *Marika, a kedves Orbán-titkár* „eltűnését”, majd egy kicsit később, amikor „agy-leszívtak” *Bárány Anzelm* szobájában, majd azt, hogy *Bártfay Béla* megismeréséből sem lett semmi. Mindezek a furcsa történések azt következtetik, hogy **Orbán Viktor mellől kíméletlen szakszerűséggel eltávolítottak**, mintahogy **Torgyán József mellől is eltávolítottak**, amikor önkényesen kihúztak a képviselőjelölti listáról. Pedig mindkét ismeretséget magam szereztem, és ők „vették el” tőlem a bárminemű kibontakozás lehetőségét. Most már ugyebár csak az a kérdés, hogy mindezek a gazemberségek – **Orbán, Torgyán (és Atkári) tudtával történtek-e, vagy éppen, hogy akaratuk ellenére?** Mindez lehetne pusztán „véletlen” is, ha a leírt történéseket nem követte volna legalább újabb négy, de úgy néz ki, hogy *még egy ötödik* is, épp most van folyamatban. Ennyi véletlen fizikai lehetlenség...

Valamikor 8-10 évvel ezelőtt spontán úgy láttam, hogy **a Jobbik Magyarországért Mozgalom elnöke, a Kovács Dávid** „tisztá tekintetű”, értelmes, szimpatikus fiatal politikus, akivel elvileg adva lenne a lehetőség, a remény Magyarország újjáépítésére. (Annak idején ugyanilyen indíttatásból és „körülmények között” ismerkedtem meg személyesen *Orbán Viktorral* is. Csak a vakolók „levakartak” róla...) Telefonon lebeszéltük, hogy mikor, hol találkozunk. A lakásától pár száz méterre, egy padon; - azután felmegyünk hozzá. Miközben vártam rá, egy ügynökre lettem figyelmes, aki engem figyelt az újságja mögül. Amikor már várható volt a Dávid érkezése, váratlan fordulattal elébe mentem; éppen szembe is találkoztunk – „a megtévesztett ügynök” pedig nem tűnt fel újból. A lakásán újabb meglepetésként *egy felvételre bekapcsolt magnó* fogadott, amit – amíg Dávid a mosdóba ment – szépen, feltűnés nélkül leállítottam. Dávid illúzióinak – komolytalan ficsúrnak – bizonyul. A beszélgetés vége felé kiderült, **ugyanazok a bölcs tanácsadók „abriktolják, instruálják és szponzorálják”, akikről – a cím szerint – már annyit írtam.** Nincs új a nap alatt. Egy-két éve „kaptam a

hírt”, hogy *a Jobbik* „megszabadult láncaitól”, s nem csak például *Molnár Tamástól* váltak meg, de *a Dávid leváltásával* egy füst alatt ejtették azokat a vén vakolókat is, akik „*a templom-és kultúraépítés civil leple alatt*” leginkább a társadalmi folyamatok manipulálásával, saját pecsenyéjük sütogetésével, vidám fejevadászattal – egyszóval politikai oldás-kötéssel, szakszóval: vakolással foglalkoznak. Amikor utána néztem, hogy „verifikáljam” a kapott örömhírt – semmit nem hiszek el látatlanban -; kiderült, hogy ez csak afféle kedvderítő, „öntuningoló” féligazság. Például még ma is, változatlan hevességgel *a Jobbik vezetősége* (*Morvai Krisztina*; - lásd a youtube-videón, jön jobbról) *körül* serteper tél az a tényleges állományú „titkosügynök”, akit állítólag még *a Viktor* „telepített” a vezetőség közelébe. (Emellett tudomásomra jutott még az is, hogy *a Dávid* továbbra is jelentős pártpénzek felett diszponál.) De nem is ez a lényeg, hanem az, hogy *a vakolók a Dávid mellől is* eltávolítottak, így folytatódhatott tovább az a rontás, amit én talán megakadályozhattam, enyhíthettem volna.

Az elmúlt években feltűnt *a Fidesz közelében* egy új politikus, aki személyiségében kezdettől fogva igen ígéretesnek látszott. Annak idején levelet írtam neki, megkerestem a titkárságon – se kép, se hang. Semmilyen visszajelzés nem jött, semelyik kapcsolatfelvételi kísérletemre. Ezt a nagy tartózkodást semmi nem indokolta. A tapasztalatom egy ideje az, hogy *a teve könnyebben jut át a tű fökán, minthogy én a közelébe juthassak egy-egy ígéretes, új politikusnak. Olyannak, akit még nem rontottak meg. (Akit meg már igen, annak már nem akarok a közelébe kerülni...)* Ennek az esetnek igen komoly, ezúttal „fordított” előzményei voltak. Megkerestek *régi ismerőseim*, akik miután apránként minden jövedelemtermelő munkámtól megfosztottak, elérkezettnek látták az időt *egy megalázó feladat felajánlására*, azon ostoba/önhitt vélekedésükben, miszerint a lepusztított egzisztenciájú „másként gondolkodó” nincs abban a helyzetben, hogy a bármily’ megalázó „munkát” visszautasítsa. (Nem tudják elképzelni, hogy létezhet ember, akit semmilyen helyzetében nem lehet megvásárolni. Ismét tévedtek; - *nem én vagyok az „Özvegy Fia”, aki az ő segítségükre rászorul.*) *Barátaim is azt tanácsolták, menjek csak el a hívásra; legyek résen, de a judíciumom – a Jézus-hitem - úgyis megvéd minden eltévelyedéstől.* (Hagyjam, ezúttal hadd jöjjenek elő a farbával.) Előjöttek a farbával: *készítsek egy lejárató tanulmányt, hogy valakit a leírt „tények” – ezeket ők prezentálják, nekem „csak” tanulmányformába kellene öntenem – alapján le lehessen váltani.* Háromszázezer forint üti majd a markomat, ha a tanulmányt jól megírom, vezette elő „az ellenértéket” *a jól ismert József nádor.* „*Az Elnök azt üzeni, hogy becsüld meg magad, és akkor máskor is lesz majd munka.*” – mondta még. Mellesleg elmesélt egy látszólag egyáltalán nem a tárgyhoz tartozó történetet – ugyan, honnan is szedhette? -, hogy *valaki, aki ellene szegült a kábítószer-terjesztésnek, saját nyomozótisztje fejét találta meg egy reggel a háza előtti kukájában.* Azonnal átláttam, miről is van szó. A következő választ adtam *a nádornak* „a kedvező ajánlatra”, kapásból: *„Kérlek, mondd meg az Elnöknek, hogy ez az ajánlat ajándéknak túl kevés, munkának pedig túl sok.”*

Azzal otthagytam és hazamentem.

De most jön a csattanó!

Hónapok elteltével hallom ám a hírekben, hogy az, akit nekem „el kellett volna intéznie” a 300 ezer forintos tanulmánnyal – hirtelen emelkedik ám felfelé a Fidesz-ranglétrán! Felfelé bukkott, ahelyett, hogy leváltották volna! Utána a közelébe akartam kerülni, mert az ilyen becsületes, jóra való ember mellett lehet ám igazán kívánatos dolgozni! De, mint már bemutattam – egyszerűen nem juthattam a közelébe: *talán azért, nehogy a korábbi történetet elmesélhessem neki, talán másért.* És ez a más az, ami igazán elgondolkodtató. Ugyanis ***ez a fiatal ember, amikor egy új, a korábbinál sokkal ígéretesebb karrier kézzelfogható közelsége sejlett fel előtte; - nem megnyílt, nem kinyílt, s nem lett új élet-energiák büszke birtokosa, hanem épp ellenkezőleg.*** Megöregedett, kiüresedett, ambíció-nélkülivé, bizonytalanná, tanácstalanná vált és elveszítette minden korábbi hitelét. Pár hónap alatt láthatóan 10-15 évet öregedett; - addig feszes arcbőre ráncossá, fonnyadtá, viaszsárgává vált, addig magabiztos tekintete enerváltá, riadtá, elfáradttá, paranoiássá silányodott. ***Percre lehetett tudni, mikor is léptethették be a Rendbe.*** Megfogták valamivel. Vagy keményen ráijesztettek. S többé már nem az az ember volt, mint korábban, csak a valamikori önmaga halvány utánzata. Egy mankurt lett.

Nem sokra megy vele ezek után a Fidesz, 2010-ben...

A harmadik esetről most csak annyit – „az ügy” még nem teljesen lezárt. „Adok még” a szóban forgó fiatalembernek 6-8 hónap „laufot”, utolsó elméleti esélyként, hogy megszabaduljon a Jobbiktól levetett, importált bölcsei félrevezető tanácsaitól. Mindenesetre álljon itt, legalább részleges „eligazításként” egy részlet egy barátomnak – *uram-királyomnak* – szóló levelem tervezetéből, amelyet épp’ erről írtam; ***mi is zajlik ma Magyarországon a politika elfüggönyözött színpadának hátterében.*** (Az idézett szöveg részben visszautal egy korábbi témára, az „elharapózó” templomépítésre is.)
„A kalocsai érsek által negatívan véleményezett, egyházi engedély nélküli templomépítés népi kalákában egyfajta „ökumenikus” pótcselekvési mánia (vö. Bethlen Farkas, Verőce polgármesterének templom-projektjével is), amit magam is értelmetlen erőfeszítésnek tartok. Egyrészt azért, mert bármely templom felépítése legyen az illetékes egyházak és az állam együttes feladata, másrészt azért, mert Isten bennünk lakik, és nem a bármily’ ökumenikus kövek között. Mellékesen megjegyzem, hogy a „templomépítés” nem kevés részben egy gnosztikus-szabadjóműves „mánia”, amivel az okkult társaságok tagjai a hitetlenségük miatti frusztrációjukat, lelkiismeret-furdalásukat vezetik le, illetve kompenzálják, ami nem baj, csak a hívő tömegeket ne manipulálnák ilyen látszattervekenyiségekre. Megjegyzem még, hogy a templom-építésekben Makovecz Imre (a Magyarok Szövetsége Bölcsék Tanácsának tagja, teozófus, templomos lovag, önjelölt hazamentő forradalmár, építész, filozófus, stb.) és Bethlen Farkas (a Sárkányrend tagja) a „főszereplők”, ami engem más szempontból is elgondolkodtat. Vass Istvánnak mindenben igaza van! Vukics Ferenc láthatólag „nem vall színt” – a meghirdetett, pártok nélküli Magyarország közeli víziója egy ártalmas és félrevezető utópia, aminek a közeljövőben semmi realitása nincsen -, és ez tovább erősíti a vele/velük szemben táplált aggodalmakat, gyanúkat. Miért nem üldözik a

posztkommunista hatóságok a Magyarok Szövetségét, és magát, Vukicsot? Mert ennek a mozgalomnak a népet félrevezető tevékenysége a terveikbe szépen beleillik. Ameddig Vukics Feri lóháton bevezeti a talpas (gyalogos) magyar főerőket céltalanul, parttalanul és pártatlanul bolyongani a sűrű sötét erdőbe, addig az állig felfegyverzett szolgálatok gondtalanul lekaszabolják a Gárda nélkül maradt Jobbikot. Konzisztens kis mesterterv (mastermind) ez! A Jobbik a Fideszt gyengíti, 2010-re esetleg már jóval 50 % alá; a MSZ direkt mind a kettőt... Ez bolsevik/szabadkőműves „divide et impera”, semmi több.”

Végjáték a KAPU-ban

Több, mint 10 évig voltam a KAPU állandó főmunkatársa.

Amikor úgy egy jó évvel ezelőtt megjelent az első templomosokkal foglalkozó cikkem a KAPU-ban, Brády Zoltán főszerkesztő egy tőle szokatlan lábjegyzetet fűzött „*A magyar Agartha*” című íráshoz, az első oldal alján: „*Czike Lászlónak bérelt helye van a lapnál.*” – ő tudta, miért van szükség erre, az irántam való végtelen, meg nem szűnő lojalitását deklaráló főszerkesztői kitételre... Node eljött a baljós 2008-as esztendő, amelyik a KAPU pénzügyi csődjét hozta. Decemberben megjelent a lapban a „*Katolikus templomosok*” című írásom, amelyik bemutatta, hogy „*nem minden arany, ami fényezi magát*”. Már októbertől, több „hamis” szponzor is feltűnt a láthatáron. Megjelent Brádynál a *Makovecz-Zelnik duó* és jelentős anyagi támogatást ígértek (a KAPU-nak nagyjából évi 12 millió forintra volt szüksége). Node korántsem ingyen! Három millió forintot ajánlottak fel – a pénz valami ködbe burkolózó külföldi átszállással érkezett volna -, *azzal a feltétellel, hogy engem el kell távolítani a KAPU-tól.* Miért támogassanak egy olyan lapot, amelynek a főmunkatársa időnként az ő leleplezésükkel foglalkozik? - kérdezték Brádytól. Szerintem ezt minimum „*árukapcsolásnak*” hívják, és az erőfölénnyel való visszaélésnek a másik szorult anyagi helyzetében. Ami mellel a közvetett cenzúra egyik szép, polgári, katolikus megnyilvánulása. De én tudok ennél csúnyább szót is. Körülírom: *zsarolásra* gondoltam. Az olvasóra bízom – mi történhetett. Mindenesetre Brády vezércikkében – *az Olvasóhoz* – név szerint megköszönte az anyagi támogatást mindazoknak, akik pénzt adományoztak a lapot kiadó Alapítványnak. A névsor beszédes. Engem természetesen kirúgtak. A KAPU viszont túlélte 1 évet.

Általános cenzor

Nem véletlenül használtam az előbb a cenzúra kifejezést.

Az elmúlt 8-10 évben nagyjából *minden nemzeti jobboldali könyvkiadónál* megpróbálkoztam kézírataim kiadásával; erősen váltakozó sikerrel. 20-25 nyomdakész kéziratomból eddig *6, azaz: hat* jelent meg. A kiadási arány eme nem túl hízelgő szintjét a legkevésbé sem terjedelmi, érdektelenségi, színvonalbéli, még csak nem is pénzügyi, megtérülési problémák vagy más szóval szponzorhiány okozta. Képzeljék el, még szponzor is lett volna, minden esetben! A meg nem jelenés oka mindig – egészen

más volt. A cenzor. Csak ma egész másképp hívják, mint az átkosban. Ma mindennek bombabiztos fedőneve van. A jobboldali nemzeti könyvkiadók kb. 80-90 %-ához politikai, világnézeti, stb. **szponzor vagy cenzor** van beépítve – művészeti vezető, tördelő szerkesztő, könyvszerkesztő, olvasó szerkesztő, művészeti tanácsadó, stb. fantáziadús elnevezésekkel. Az ily' módon tökéletesen lefedett *cenzor* az esetek nagy részében ugyanaz a személy. Mit gondolnak, ki lehet ő? Az eddig elmondottak alapján kizártnak tartom, hogy tévedjenek.

Elsőre ki fogják találni...

Na?

Talált!

Rendszerváltó Grand Orient

Még 2001-ben, a „*Testamen, Leonardo evangéliuma*” című – egyik terjedelmes kritikai esszém tárgyát képező - könyv eszmei szerzője, *Zelnik József etnográfus*, a reinkarnált Templomos Lovagrend magyarországi nagymestere, egész oldalas interjút adott a Magyar Nemzetnek. Ebben többek között említést tett arról „... **meg kellene vizsgálni a Máltai Lovagrend szerepét a magyarországi rendszerváltásban**”. Sok minden tény, jel, dokumentum utal arra, hogy *több titkos társaság is rezidens szerepet játszott* "az átalakulás" eseményeiben – már ami a lovagrendeket illeti: a „templomos lovagrend” legalább annyira, mint a máltai. Azonban sokkal jelentősebb volt a „valódi titkos társaságok” szerepvállalása, a legkülönbözőbb lovagrendek nem meghatározó, inkább közvetítő, koordináló feladatokat láttak el. Így lettek „rezidensei” a titkos társaságoknak. Elsősorban *a Grand Orientnek*, amely - a szakirodalom szerint - úgy 230 éve az *Illuminátusok* végrehajtó szervezete. Oda-fenn kigondolják a társadalmi változásokat, *a Grand Orient helyi szervezete* pedig precízen végrehajtja a mesterterveket. Az elmúlt 230 év legfontosabb társadalmi „kataklizmáit” – az amerikai függetlenségi háborút, a „dicső” francia forradalmat, az 1848-as európai forradalmakat és szabadságharcokat, a párizsi kommünt, az oroszországi „nagy” októberi forradalmat, a magyar őszirózsás forradalmat és a „Tanácsköztársaságot”, a gyalázatos Trianoni Békeszerződést, sőt, az 1956-os magyar forradalmat és szabadságharcot, majd a kelet-európai „rendszerváltást” - mind-mind *a Grand Orient páholy* vezényelte le. A magyar „rendszerváltást” egy – hatásmechanizmusaiban előzetesen részletesen átgondolt és egyeztetett - „körpaktum” forgatókönyve alapján, mint politikai erők, *az MDF és az SZDSZ* hajtották végre, de mindegyik pártnak megvolt a maga speciális szerepe. (1) A politikai betonalapzatot ***a Komintern*** adta: az MSZMP, majd MSZP. (2) A változtatás tömegmozgalmát: a „nemzeti” Grand Orient - a '48-as MDF. A folyamatba épített „gondolatkontrollt” ***a Libintern***: az SZDSZ. A Szép Új Világrend, a jövő csíráit ***az illuminátus világállami elit***: a későbbi évek kormányzási feladataihoz fokozatosan felnövekvő Fidesz.

Katolikus templomosok

Az interneten már legalább 15-20 éve megtalálható két hiteles, a Történeti Hivatal pecsétjével is ellátott titkosszolgálati jelentés. A dokumentumok: **880212 firefox doc.** és **830209 firefox doc.** Az előbbi hivatkozott linkje:

<http://www.galantai.hu/festo/1988/880212.html>,

a második különösképpen nem érdekes, mert „az ügy” szempontjából nem tartalmaz új információt. A dokumentumok hitelesek, hiszen az eredetijük megtalálható *a Történeti Hivatalban*. Aki ezeket a dokumentumokat feltette az internetre, az pontosan tudta, mit csinál: *a memorandumokkal figyelmeztetni akarta a kutatókat, rajtuk keresztül az egész magyar társadalmat: nehogy elhiggyék, elfogadják majd a legújabbkori hamisító történelem-újrairás összes szerecsenmosdató hazudozását, mert minden eltüntető igyekezet ellenére maradtak fenn dokumentumok, melyek hitelt érdemlően bizonyítják, Magyarországon nem történt igazi rendszerváltás, csak annyi, hogy újrafestették a cégért. Az ÁVÓ-sokból személyzeti főnökök, fejedelmek és politikusok, a demokratikus választási szabadság, a demokrácia őrei lettek, a párttitkárokból, s az „átkos” rend kontraszelektált szellemi elitjéből tőkésék, hivatásos nemzetközi csalókból és rablókból privatizátorok és bankárok, a titkos ügynökökből hazaárulók, politikai titkos társaságok tagjai, vagy szabadkőművesek lettek.* Mindez – mármint az intézményesített hazaárulás - ráadásul „kvázi-dinasztikus” joggá és kötelezettséggé vált; egész családok „álltak át”, és lettek pandúrból rablók, s vice versa. Az új rendszer káder-arculata, gyökerei, indíttatása, céljai, uralmi technikája is változatlanul ugyanaz, mint 1990 előtt volt.

Nem nehéz bizonyítanunk a letűnt rezsim és az újszülött „liberális polgári demokrácia” közötti nyilvánvaló egyenes-ági leszármazást, „genetikus-evolúciós” összefüggést, „csak” meg kell találnunk azokat az „átmeneti személyeket”, hiányzó láncszemeket, akiknek a múltja – 6-os kartonja, munkadossziéja, mai identitása, szabadkőműves belépési nyilatkozata, stb. - megmutatja: *kik, milyen célrendszer szerint, milyen személyi összefonódások mentén, milyen cinkos bünszövetkezetben vezényelték le a XX. század legnagyobb tömeges politikai átverését, és vitték bele gátlástalanul Magyarországot olyan gazdasági, pénzügyi, jogi, morális és kulturális zsákutcába, melyből könnyen lehet, hogy soha többé nincs kihátrálás.*

Az említett internetes jelentés – **880212** – tehát 1988. február 12-én kelt, oly’ időben, amikor már kéngőzt okádtak a rendszerváltó proto-páholyok titkos vegykonyhái, példának okáért lázasan folyt az MDF nevű grandorient-mozgalom szervezése, azzal a félrevezető jelszóval, hogy *ez csak egy vegytiszta mozgalom*, pártokon kívül és felül álló civil szerveződés, amely sohasem fog párttá alakulni. A történelem kifejezetten önmagát ismétli! Mert most, amikor már megint csak „a küszöbön áll” *egy újabb rendszerváltás* – óh, Istenem, add, hogy valamiképp ebből kimaradjanak a szabadkőművesek!, bár erre szinte semmi reális reményünk nem lehet -; *megint csak*

van egy mozgalmunk, amelyik pártokon kívül és felül áll, és „soha” nem akar választási párttá alakulni - és ez a **Magyarok Szövetsége...** És a szervezői, vezetői között ott találjuk Antall József egykori híveit – pl. V. D. Gy. -, szabadkőműveseket, ügynököket, vagy legalábbis olyanokat, akikre egyszer-többször már rávetült a gyanú árnyéka... A történelem megy velünk tovább ugyanazon a vasúti vakvágányon, és **mint örökös masinisztát, visszük magunkkal a Zelnik nagymestert is, „testvéri betyárbecsületből” az összes démoni kreatúrájával együtt, és teli torokból harsogjuk, vele együtt a szörnyű idézetet az iszonytatóan blaszfém grafikákkal és istentelen szövegekkel teli könyvéből:** „Úgy vélve (MSZ, Vukics, stb.), hogy legyőzték az előző hatalmi szerkezetet, nem veszik észre, hogy a metafizika ördöge már rohan is velük ugyanabba az irányba.” Prófétai szavak ezek...

Vegyünk most idézeteket a jelentésből.

Szerepelnek benne valódi, feltehetőleg volt ügynöki és mai politikusi személynevek, **pl. Klaniczay, Galántai, Demszky, T.G.M., Zelnik, stb. – és ügynöki (III./III.) fedőnevek, mint pl. Hindu, Festő, Firkász.** Próbáltam „ötlet-börzét” rendezni, vajon kiket takarhatnak ezek a találékony szerzőre valló ügynöki fedőnevek, és bevallom, sokra nem jutottam, mert a legképtelenebb kitalációk születtek: **egyik főszerkesztő barátom például nem áttallotta valószínűsíteni, hogy szerinte a Hindu – a borszíne alapján – egyenesen Csoóri Sándor lehet, aki ugyebár annakidején – azóta megboldogult - Antall Józsefet belavírozta az MDF hajójába, épp még idejében, hogy nagybetegen „rendszerelváltó” miniszterelnök lehessen.**

Volt fideszes államtitkár barátom kerek-perec megkérdezte tőlem, kik lehetnek „élőben” a jelentésben szereplő, ilyen-olyan megnevezésű személyek. Mondtam neki: van egy jó barátom, aki kutató a Történeti Hivatalban. Ezeket a tényeket személyesen ő kutatta ki, de nem publikusak, mert esetleg bántódása is eshet... „De esetleg **menj fel a netre, s nézd meg, ki is az a Bodor Ferenc, Halász Péter..., Zelnik Katalin...** Ha jól emlékszem, a Firkász éppen az egyik, akit most említettem. A Festő azt hiszem, maga a Galántai ... vagy a Klaniczay... Megfejtendő összefüggések ezek...”

„Értékelés:

"Firkász" jelentése helyi értékű operatív információkat tartalmaz.
A célszemélyekkel folytatott beszélgetések során egyre több, bizalmas jellegű információt tárnak fel előtte.

Intézkedés:

A keletkezett információkat hasznosítjuk a "Festő" és a "Hindu" fn. bizalmas nyomozásokban.

Feladat:

A tmb. Zelnik József révén szerezzon adatokat az 1988. február 26-án a "Selyemgombolyítóban" megrendezésre kerülő ülésrel kapcsolatban, melynek célja a "Demokrata Fórum" előkészítése.

Molnár József r. hdgy.

Nytsz: 6/3-120/1988.

Készült: 3 pld-ban

Kapja: 1. pld "M" do.

2. pld "Hindu" do.

3. pld "Festő" do."

Az idézet – a jelentés vége. A „kint, mint fent” záró rendelkezések.

Mivel „ctrl-c, ctrl-v”-vel másoltam ide, szövegtechnikailag formázhatatlan, szétesne az egész, ezért úgy hagytam, ahogy volt.

„Ez egy szigorúan titkos jelentés, ami nagyjából mellébeszélés – a lényeg az MDF. Nem, Skultéty Sanyi egyik se. – írtam a barátomnak. - Őneki nem kellett álnév, belbiztonsági őrnagy vagy ezredes volt. Te még nem jöttél rá, hogy ez az egész „demokratikus” rendszer egy nagy kamu? Hát ezek a szocik még egymás ellen is nyomoznak, és nem is csak falból... Az utolsó, igazából egy bonyolult kérdés. Zelnik utálja Orbánt. Orbán nyilvántartja, mint olyan személyt, aki, mint hírlík – maga hirdeti, saját magáról! -, még az aktuális miniszterelnöknek is adhat direkt utasítást, társadalmi krízis esetén. Kényszerből „támogatja őt”, mert egyrészt fél tőle, másrészt talán ő a magasabb sarzsi. Prieuré de Sion. Szeretettel: Laci.

Utóirat: Menj fel erre a cikk végén található linkre!

<http://www.galantai.hu/festo/1988/880212.html>”

Barátom Magyarország-stratégiája

Elküldte nekem nagyívű ország-stratégiáját. Válaszom az alábbi:

„Ez – mint stratégiai terv – tényleg gyönyörű és hibátlan logikájú.

De mi legyen a követendő taktika, amikor ma a következő alternatív rémképek vetülnek elénk: (1) Orbán Viktor és a Fidesz esetleg 52 %-kal győz 2010-ben. Egyik oldalról az MSZP, másik oldalról a Jobbik fogja gyengíteni, és fél év alatt meg is buktatják az eurokommunisták és a hitelezők tökéletes együttműködésével. Akkor kitör a totális ország-anarchia és a zavarosban halászók szétviszik maradék mindenünket. (2) A Jobbik annyira megerősödik, hogy a Fidesz nem tud nélküle Kormányt alakítani. Gyurcsányék kikiáltják az új kormányt rasszistának és behívják az antant atlanti csapatait. Vagy – ha másképp nem megy – a Gazpromon keresztül az oroszokat. (3) A Gyurcsányék nem adják át a hatalmat 2010-ben senkinek. Vagy az IMF-hitelek (vö. választási osztogatás) segítségével, vagy polgárháború kirobbantásával, újra „győznek”. A Jobbik azért van kitalálva, hogy Orbánt gyengítse. A MSZ azért van kitalálva, hogy Orbánt is, és a Jobbikot is gyengítse. Ez a szabadkőműves-kommunista ármány

lényege. Ez nem vicc! Ha meg mindenkit gyengítenek – a liberálisok erősödnek; s övük a hatalom.

Oszd meg és uralkodj. Nagyon „jól” csinálják...”

Nem jött viszontválasz.

Elbocsátó szép üzenet

Bizonyára emlékszik a Kedves Olvasó, amikor *a József nádor* így mutatott be *a Dionüszosz-ünnep alkalmával*, néhány ismeretlen „okkult” barátjának: „**Czike László, szintén a Rendünk tagja.**” Ez a furcsa, bizalmas „megelőlekezés” természetesen minden alapot nélkülözött. Soha nem voltam tagja semmilyen „Rendnek”. Az igazság az, hogy minden titoktól iszonyodom, hiszen *a titkok által létezik ez a világ* (Kabbala – a Fény Könyve); pontosabban a titkok miatt ilyen ez a mai való világ: ***kontraszelektált elitek, vérvonalak minden igazi isteni és emberi értéket eláruló harca szegény milliárdok ellen.*** A titok mindig rejtőzködést jelent; - olyan ismeretek birtoklásának a monopóliumát, melyek épp azt eredményezik, és mint illegitim állapotot tartják fenn, hogy egy maroknyi kisebbség – a beavatott elit – uralkodhat/uralkodik, a titkok létezéséről mit sem sejtő, óriási, naív-profán többség felett. Ráadásul épp’ a titkok létezése ad lehetőséget az egész társadalom manipulálására, konkrétan az uralkodó kontraszelekcióra is, mert „a titkok” exkluzív ismerete hallatlan mértékű, ám teljesítménnyel nem megalapozott, így tisztességtelen előnyhöz juttatja „a beavatottat”, s lényegében oda vezet, hogy a társadalmi ranglétrán nem a tehetségesek érvényesülnek és válnak vezetőkké, hanem a sunyi, többnyire teljesen irracionális (hamis) titkok gyártói, kezelői és szaporítói. Hogy végül is kit tekinthetünk ma, a szó modern értelmében *szabadkőművesnek*? Igyekszem erre is elfogadható magyarázatot adni. Szabadkőműves „a hétköznapi nyelvezet” szerint mindenki, aki titkos társaság tagja. Szűkebb értelemben szabadkőműves az, aki az ősi rituálé szerint beavatott, és valamely elfogadott (legitim) páholy tényleges, aktív tagja. Hogy kik a tagok, az a legfőbb titok. Írásos bizonyíték, dokumentum híján a felismerést illetően csak a judíciumodra támaszkodhatsz. Ezt kell fejlesztened. ***Jézus Krisztus mondta: „Gyümölcseről ismeritek fel a fát.”*** Alapvetően kétféle titok(rendszer) létezik: *szakrális és politikai*. Igen ám, de a modern titkos társaságok ezeket *a titokrendszereket módszeresen és szándékosan összekeverik*, hogy az egész misztikum lehetőség szerint teljesen áttekinthetlenné váljék. Addig „semmi bajom” a szabadkőművességgel, ameddig afféle speciális „természetvallás”-ként – vö. *a Világegyetem Nagy Építőmestere* – személyiségfejlesztő tréningeket tart; apokrifokkal vagy nemlétező gnosztikus titkok megfejtésével „foglalkozik”, mert ez még mindig „pozitívabb” annál – habár a lelki drogfogyasztás is szörnyű ártalom! -, mintha a mai fiatal „gondtalanul és gondatlanul” a kábítószer, az alkohol, vagy egyéb önpusztító „élvezetek” rabjává válik, többségében egész életére. Azt mondom: a szabadkőművesség eddig a szintig nem több, mint *egy téves vallás*, amelyből majd egyszer kigyógyul, aki beleesett a „szakrális” csapdájukba. Az igazi probléma ott kezdődik, amikor „a Rend” a gnosztikus titkait kiterjeszti az egész társadalomra, és mint „minden titkok tudója” – vö. „Bölcsek Köve”,

„*Bölcsök Tanácsa*” - megpróbálja átvenni a politika irányítását, azt híven és elterjesztvén, hogy *a Testvériség* erre a legalkalmasabb, mi több, az egyetlen alkalmas. ***Azokat a szabadkőműveseket, akik arra esküdtek, azon dolgoznak, hogy közösségi akció-egységüket és eskü-kötelezettségüket ki-és felhasználva, politikai és kulturális értelemben manipulálják a spontán társadalmi folyamatokat, szlenggel kifejezve: „vakolóknak” hívjuk.*** Az a legsúlyosabb és a legveszélyesebb tévedés ebben a hamis (tév)eszmerendszerben, hogy egyrészt tagadja Isten privilégiumát az emberi lelkek felett, másrészt azt hiszi, hirdeti, hogy a Testvériségben a garádicsokon felfelé lépkedő ember automatikusan „bölcse”, és egy füst alatt „istenivé” is válik. Hovatovább „a fixa ideájuk”, hogy a beavatás nélkül senkiből nem lehet bölcs, tehát aki nem lép be a Rendbe, az szükségszerűen megreked a szellemi fejlődés alacsonyabb szintjén. Mindez természetesen nem igaz, pusztán önreklámozó mákony. Arról nem is szólva, mikor már a Rend gyártja futószalagon azokat „a nélkülözhetetlen titkokat”, melyekből egy szó sem igaz, és csakis „a Rend” önmaga létezését és hatalmi megerősödését szolgálják. Nem vonom kétségbe, hogy létezhet/létezik olyan embertípus, aki számára „hasznosabb”, ha „egy Rend” tagjaként éli le az életét, mert így legalább nem „kallódik” el, illetve műveltebb emberré válhat, mint amilyenné egyébként válhatott volna. Bár vannak dolgok – *a titkok* -, amelyeket jobb, ha nem tud az ember fia, mert vagy becsavarodik, vagy egész életére a „titkok” rabjává válik, ami – mint mondtam – egyfajta szellemi kábítószer is lehet. Levelet váltottam Párizsban élő, idős magyar szabadkőművessel, aki már a 30. fokozaton állt, igen művelt, erkölcsös ember benyomását keltette és ***éppúgy világfolyamatokat manipuláló gazembernek tartotta Sir Winston Churchillt, mint jómagam.*** Itt van tehát a határ! A titkok ismerete sokszor nem bölcsésé, hanem mohóvá és gátlástalanná tesz, attól függően, hogy *az adott ember és az adott páholy mennyire „romlandó”*. Ez az egész játék azért is veszélyes, mert az emberi természet gyarló, bűnre, s legfőképpen a kevélység bűnére hajlamos, és mint ilyen, könnyen elveszíti az önkontollját. Sőt, például ***szereződést köt „a metafizika ördögével”***, ami nyílegyenes sugárút a pokolba; ***esetleg egy politikai nagykoalícióhoz vezet, magával, a kommunista Luciferrel*** (vö. Illuminátusok)...

Nos, hát csak lassan a testtel, Kedves „Testvéreim”!

Ilyen – elbocsátó szép - üzeneteket végképp ne küldözgessetek nekem, mint a legutóbbi is volt. Legújabbban azt híresztelitek rólam, hogy *én voltam/lettem volna az, aki közéték vágyakozott, és csak azért nem vettetek fel, mert nem bizonyultam méltónak a Testvériségre.* Ez az üzenetetés immár kifejezetten – nevetséges. Soha nem akartam „közéték” tartozni, sohasem tartoztam közéték, és soha nem is fogok közéték tartozni, mert önmagamon és a családomon kívül ***csak Jézus Krisztushoz*** tartozom, evilági „szervezetekhez” nem. Nos, nyugodjatok ebbe bele, békében, és menjetek békével! Az Úr legyen veletek!

Vác, 2009. augusztus 17.

Zárszó

Nagyjából már 8-10 évvel ezelőtt létezett *a Nemzeti Igazságtévő Bizottság, amelynek – ha jól emlékszem – tagjai voltak: Tőke Péter, Drábik János, Éliás Ádám, Tímár György, Síklaky István is.* Amikor először beszéltem főszerkesztőmnek, Tőke Péternek a jelen írásomban foglaltakról, arra kért, mondjam el mindezeket *a Bizottság előtt*, ott majd kvázi jegyzőkönyvbe veszik, és vágatlanul megjelenik a Leleplezőben is.

Tisztelt Uraim!

Kicsit megkésve ugyan, de – íme, a „vallomásom”!

Czike László

A betiltott esszé utóélete

(Rendszerváltó ügynökök és szabadkőművesek)
szubjektív, idealista hangvételben
Indokolt alcím: A Leleplező leleplezése

1.

Ma dél körül egy igen kedves, szakrális vendégem – származása alapján akár ő is a Királyunk lehetne - volt, tehát épp nem volt lelki érzésem árulások vegyelemzésére. Azóta elgondolkoztam, mi is történt. Felhívtál és közölted velem, hogy: az augusztusban leadott, és Te, illetve a Szerkesztőség által maradéktalanul jóváhagyott „Rendszerváltó szabadkőművesek”, kb. 150 ezer karakter – 62 A/4-es oldal – terjedelmű önvallomás műfajú, korszakos leleplező írásom „II. része” politikai okokból nem jelenhet meg a decemberi számban, mi több, soha. Már akkor gyanakodnunk kellett volna – mi tagadás: gyanakodtunk is -, mikor a Szerkesztő Bizottság több tagjának ellenjavallata ellenére is ragaszkodtál hozzá, hogy két részre osztd a komplex, szétválaszthatatlan egészet képező, sodró lendületű, vaslogikájú írást. Az írás ilyenén kettéválasztása egyértelműen az olvasói megértés és a nagyobb nyilvánosság ellen hatott. Kettétörte a gondolatmenetet, és nagyjából a negyedére redukálhatta az olvasottságot, pusztán azzal, hogy írásom „II. része”, a megrázó igaz történet, és annak végkifejlete, egy negyedév késéssel jut el mindazokhoz, akik nem olvasták az első részt; azokhoz meg soha, akik az elsőt olvasták, ám a végkifejletet nem. Már megbocsáss: ennél jobban megrendelésre sem lehetett volna szétrombolni és tönkretenni, amit írtam... Ez nem kifejezetten egy – ars poeticája szerint –

„leleplezésre szakosodott” főszerkesztő és könyvújság mentalitása, inkább emlékeztet az átkosban megszokott *beépített cenzori* viselkedésre, persze rafináltabb kiadásban, tekintve, hogy a mai áldemokráciában fedésbe kényszerült mindaz, ami azelőtt a diktatúra lényege volt. Terjedelmi okokra hivatkoztál, de hát ez nyilván hamis indoklás, hisz minden lapszámban tizenkettő egy tucat az olyan írásokból, amelyek jelentősége a magyar történelem és a jövő szempontjából jóval kisebb, viszont túl hosszúak, hosszabbak, mint az enyéim...

No de menjünk csak sorjában, mert ennek a történetnek mélyebb gyökerei vannak. A „II. rész”-ben van több olyan hivatkozás, ami ezek után soha nem lát napvilágot, és talán épp ez volt a szigorú páholydöntés. Hát akkor most kifejtem ezeket a gyökereket ebben az „utóéletről szóló” írásban. Úgy 6-8 évvel ezelőtt létezett még a „történelmi igazságtételi bizottság” – remélem, jól citálom a nevét - melyet a következők jegyeztek: *Dr. Síklaky István, Éliás Adám, Dr. Drábik János, Tőke Péter, Dr. Tímár György, stb.* Érdekes, hogy pl. *Dr. Szeszák Gyula és Dr. Tímár György* emlékeznek e grémium létezésére – utóbbi szó szerint így mondta nekem: „felhasználták a nevemet” -, Te viszont most már határozottan tagadod a pusztá létezését is. Akkoriban már beszéltem neked az írásombeli szabadkőműves történetekről, amelyeket Te hittél is, meg nem is, viszont egyszer váratlanul (a Pusztaszeri úton ácsorogva, mert a lakásodba sohasem hívtál fel) arra kértél, hogy tegyek „vallomást” a velem történetekről – okkult „megvezetésemről” – a fent említett tiszteletreméltó bizottság előtt... Nyomatékosan felhívtam a figyelmedet, hogy „az önvallomást” még nem tartom – tartottam akkor – időszerűnek. Aztán a dolog évekre elaludt...

A nyáron ti voltatok azok, akik az egész „ügyet” - módszeresen, és elég szerencsétlenül – felelevenítettétek. Kivételesen nem tudtam megjeleníteni a júniusi szerkesztőségi értekezleten, melyen elég furcsa dolgok történtek. *Dr. Drábik János*, főszerkesztő-helyettes, aki évek óta nyilvánvalóan folyamatosan igen jó viszonyt ápol a templomosokkal, a hetyke nagymester üzenetét – napiparancsát – hozta, mely szerint *nem kell hitelt adni Czike történeteinek*, hiszen „ő” akart szabadkőműves lenni, csak hát *nem bizonyult méltónak a tagfelvételre, így aztán csak „sértettségből” beszél mindenfélét. Közölte a Szerkesztőbizottság tagjaival az önjelölt szóvivő azt is, hogy a Nagymesternek titkos papírja van arról, hogy szükség esetén parancsot adhat akár a regnáló miniszterelnöknek is...* Nos, aki nem sült hülye, az tisztán láthatja, hogy *miután a Grál Lovagoknak sikerült kivásárolniuk alólam a KAPU folyóiratot – szponzori támogatás fejében kötelezték a főszerkesztőt, hogy rúgjon ki, ami ugyanaz -; megnőtt az étvágyuk, és úgy döntöttek: egy füst alatt a Leleplezőből is kifüstölnek, kezdve azzal, hogy lejártnak a Szerkesztőség tagjai előtt, egy alkalmas pillanatban, amikor nem vagyok jelen.* Isten áldja meg az okkult postást: - úgy is, mint „atyai tanító mesteremet”...

Uram, bocsáss meg néki, mert nem tudja, mit cselekszik!

Amikor értesültem a történekről, megértettem, hogy – noha kényszer formájában, de – eljött az alkalmas időpont. Eljött a várt alkalom, hogy megírjam a tőlem 6-8 éve kért önvallomást, mert a vakolók már a spájzban (értsd: a Szerkesztőségben) vannak. Meg is írtam, 7 nap, 7 éjjel, egyhuzamban, mintha egyetlen nagy körmondat – vö. *Illyés Gyula: Egy mondat a zsarnokságról* – lenne az egész. Megírtam a kendőzetlen, vágatlan, kozmetikázatlan igazságot, ahogyan az velem tételesen megtörtént, persze diplomatikus formában, mert hát ma még mindig nem lehet ám csak úgy fellebbenteni a fátylat az ügynökök, a hazaáruló politikusok és a szabadkőművesek köztörvényes bűneiről sem, hiszen élet és halál urai ők, 60 éve, háborítatlanul, mind a mai napig... Ezért csak humorizálgatva, szőrmentén szabad írogatni, maximális önuralommal. Pedig a valós tetteik, rafinált machinációik, a történekek jelen idejében számomra felértek egy szörnyű lidércnyomásos lázálommal. Mindazonáltal lelki értelemben a sunyi gazember-ségeik, fondorlataik által folyamatosan okozott lelki gyötrelmeimnek „köszönhetem”, hogy szerencsére végérvényesen megtaláltam Jézus Krisztust, mert a szenvedés megtisztított majd’ minden földi hívságtól; testi vonatkozásban viszont egy életre megbetegedtem – pszichoszomatikus alapon szerzett köszvényem lett, ami a hosszú éveken át tartó kényszerű-lázás, feszített ütemű ismeretszerzés és titokfejtés, a többrétegű létbizonytalanság és az állandó magányos rettegés (az autodidakta módon megismert titkokat nem oszthattam meg senkivel) következménye -, és amely betegségem megpróbáltatásait türelemmel viselem, azóta is.

Nos, megírtam az önvallomást, melyhez gratuláltál, elfogadtad, és eldöntötted, hogy 2 részben fog megjelenni, szeptemberben és decemberben. A Szerkesztőbizottság minden tagja osztatlan elismerését fejezte ki, de egyidejűleg sajnálkoztak, hogy miért késik egy negyedévet a II. rész, a végkifejlet megjelenése. Az önvallomás első fele meg is jelent, csak egyes valós neveket hagytál ki belőle, így mondtad: a személyiségi perek elkerülése érdekében... Ma viszont közölted velem, hogy a II. rész végleg elmarad, mégpedig – politikai okokból. Mégpedig úgymond azért, mert most mindenkinek össze kell fognia a Fidesz kétharmadának eléréséért. Nem értem, mi köze lenne, lehetne az én írásomnak a Fidesz kétharmadához? A letiltásnak sokkal inkább ahhoz van köze, hogy – mint az orromra is kötötted – meglátogattad a Nagymestert, és bemutattad neki az esszémet, naná, hogy megtiltotta a megjelenését, hiszen amúgy is kiterjedt praxisú fedett cenzor a „jobb” oldalon. Azt is „közölted”, hogy az írásom kvázi közepén szereplő – te mondtad – „gyönyörű versem” viszont benne lesz a decemberi számban, ami az indoklásod tükrében főleg amiatt érthetetlen, mert a költeményem egy mélyenszántó-mélyreható gúnyvers, Orbán Viktorról, aki történetesen az inkriminált kétharmadért ácsingózó Fidesz elnöke.

Nézd, te leleplezők kősziklája, én azt gondolom, hogy ez az egész „tánci-tánci” nem egyéb ócska szemfényvesztésnél. Te, meg a hajlott korú, de mélyen frusztrált, sikerittas éceszgéber haverod mindig ott fontoskodtok minden jobb-és baloldali politikai szerveződésnél – szerintetek nagy vonalakban minden politikai párt programja a ti kizárólagos szellemi alkotásotok -, hátha leesik valami pénz, hatalom, vagy más

elismerés. Marha nagyokat tévedtek, de azonnal talpra szökkentek, és máris ott csápoltok a túloldalon. Mintha csak tegnap történt volna, hogy közölted: teljes mellszéllességgel a Jobbik és a Nemzeti Szövetség mögött állunk, nehogy a Fidesz kétharmadot érjen el, vagy, hogy egyáltalán győzzön. Aztán kiderült – vö. a Fidesz holdudvarához tartozó politológusok, elemzők hivatalos véleményével -, hogy ezek a mozgalmak komolytalan, az MSZP által szervezett és pénzelt alkalmi pártszerveződések, mondtam, nem kéne ezeknél ledekkolni. Majd, mint a jeges zuhany, jött a hír: „zu FÚSZ” kitüntették Széles Gábort, aki Antall kísérteteként fényezi a Viktort, hátha miniszter lesz. Most még majd kiderül, hogy a háttérben laza fedésben végig ott állt atyai tanítómesterem szolid Orbán-imádata, és most, mint fő-éceszgéber, nosza, ő is jó kétharmados győzelemre tör. Mondd, a hirtelen köpönyegfordulatoktól időnként nincs egy kevéske hányingeretek? Csak egy kevés? Most újra átfested a vörös cégért és a bejáratott „független” lapból nagyhirtelen egy Fidesz-párt(oló)lapot szerkesztesz? Igaz, annak idején a Fidesz is nagyjából így lett liberálisból keresztény nemzetivé... Nagyhirtelen. No de, hogy a fenébe lehet egy komplett Szerkesztő Bizottság, minden meglett férfitagjának kialakult világnézetét, tudós ismereteit spontán alárendelni mindenfajta politikai bélgázok szélkakast forgató, múltó áramlatainak? Hát nincs ezen a világon más „hit”, meggyőződés és erkölcs, csak a politikai pragmatizmus, a pénz és a hatalom gátlástalan imádata? Ennél sokkal súlyosabb, „okkult” kötődésekről most diplomatikusan nem is szólva. Egy régi/új izgató benyalásért mindig érdemes feláldozni mások verítékkel szerzett, igaz becsületét? Jézus Krisztus mondása illik erre a helyzetre, de nagyon – hiszen kérdezni szoktátok, honnan az a fene nagy júdiciumom...

„Gyümölcseről ismeritek meg a fát.

A jó fa nem hoz rossz gyümölcsöt.”

És vice versa.

2.

Magaménak vallom Jézus Krisztus tanítását is, miszerint minden egyes emberi lélek megmenthető. Megkérdezték a Sátánt, tagadja-e az Istent. Azt mondta: ő ugyan nem. Aztán megjelent a *Túlvilági Hírlap* a Sátán „rész-igazságával”. Egy állítás – egy tagadás. Egy-egy? A kificamodott bolsevik logika szerint 51:49 – ami majdnem fifty-fifty - alapon a csillagokat is le lehet tagadni az égről, akár a magyar Országgyűlésben. Ha – előzetes megállapodásunk szerint - megjelenik az írásom teljes terjedelmében, úgy a Nagymesternek módja lett volna válaszolni rá. Ez a demokrácia. Állítás - tagadás. A kettő egyenrangú nyilvánossága. De nem ez történt! Volt komcsi cenzor módjára kicenzúráztad a cikkemet, mert bemajréztál attól, hogy *aki saját állítása szerint a miniszterelnöknek is parancsolhat*, az esetleg neked is fog. Egy írásról csak úgy lehet eldönteni, igaz-e, ha megjelenik. És azután lehet válaszolni rá, szabadon. Hogyha engem éveken át, mindenféle alattomos háttér-eszközökkel, folyamatosan vegzál, megvezet, buzerál, és megpróbál beszervezni egy kettős rendeltetésű (fedett), alkaritatív titkos civil társaság, amelyik, mint látható, törvénytelen, illegitim, antidemokratikus módszerekkel jelentősen befolyásolja hazám politikai eseményeit,

manipulálja a társadalmat, akkor nekem (is) *törvény és Isten adta szuverén jogom*, hogy ezt a nem mindennapi történetet megírjam.

A KAPU-ból az alaplumban leírt módon kiakolbólítottak, miközben semmi mást nem csináltam, minthogy a kiadó együttműködésével nyilvánosságra hoztam az igazságot. Erre méltó válaszként nekem nem csupán *személyes jogom* világgá kürtölni ezt az elképesztően aljas történetet, hanem ez erkölcsi kötelességem is. Mert az ilyen történeteket meg is kell írnia annak, akivel megtörtént. Nekem mindketten „leügynököztétek” egymást, egymás háta mögött. De azt egybehangzóan mondtátok nekem mind a ketten - vigyázzak, mert „egyszer majd elfogy körülöttem a levegő”. Ez nyilván akkor következik be, amikor már egyetlen hasonszórú ügynök sem lesz hajlandó kiadni bármilyen írásomat. Sebaj, akkor majd vásárolok egy hangosbeszélőt. S ha majd a valamikori jövőben *ugyanazt csinálod velem*, úgy magától értetődik, azt is megírom, könyörtelen hitelességgel. Majd legfeljebb kiadja néhány száz internetes portál.

"Nincs titok, amit fel ne fednének." (Jézus Krisztus).

3.

Hogy ismerem-e a „tisztelet” szót? Hát nem sok minden rémlik... Halvány fogalmaim azért vannak. Legjobb talán, ha megpróbálok nevekre, szervezetekre asszociálni. Eszembe jut rögtön persze *a Máltai Lovagrend*, amely nemrég kitüntette a Gyurcsány Ferit. Aztán a Tisztelet Társasága, Schmuck Andorral, aki jó elvtárs, és Dávid Ibolyával, aki szintén. Aztán annyira tisztelem még *a most kitüntetett Széles Gábort is* (az ECHO tévé teljes szerkesztői stábjával együtt, kivéve talán Pörzse Sándort), akivel Antall nem bánt el érdemei szerint. De jutnak eszembe valamennyien, a rendszerváltó ifjak, a hősök, akik hazaszeretetből képesek, kénytelenek voltak, mint csapat-papot, úgy otthagyni a jól lezsírozott ügynöki praxisukat, hogy azt egy-egy, akkor még *alig ismert, rovott múltú és kétes jövőjű szabadkőműves páholyra* (pl. „a Hiúz Szemei”) cseréljék fel. De a tiszteletről eszembe jut még természetesen *a hős Orbán Viktor* is, aki több, mint 20 éve örködik már az álmaink biztonságán, halált megvetve, élete kockáztatásával. És hát persze te is, mint a magyar politikai pornóirodalom legnagyobb alakja...

Mondtad, hogy győzelem-centrikusak vagytok.

Hát az nagyon jó, végre egy jó kis örömhír, mert én általában – a fene tudja, miért - a vesztes oldalon kötök ki. Jó nektek... Nekem sokkal fontosabb a győzelemnél... De persze nem biztos, hogy sok örömetek lesz a "győzelemben", majd a Viksi elveszi a jókedveteket egykettőre. Nekem nem a győzelem fontos.

Őszinte részvétem!

Kellemes lapzártát!

Vác, 2009. november 24.

Czike László

M E L L É K L E T E K
(az internetről letöltött fakszimilék)

1. A 880212. számú jelentés (html.) a Történeti Hivatal pecsétjével – az internetről letöltve.
2. A templomépítő lovagkeresztje – az Új Ember interjúja Zelnik Józseffel (0601.html.) – az internetről letöltve.
3. A Da Vinci-kód és a három nap anatómiája – kivonat az Ökotáj (2008. 39-40. szám) folyóiratból, mely Zelnik József központi lapja (az internetről letöltve).
4. Szabadkőművesség – Ökotáj, a Zöldhálózat lapja (internet).
5. Karizmatikus vezérre várva – Drábik János cikke - published on Jobbik.NET (internet).
6. Wikipédia: Czike László (internet).

["Festő" fn. dosszié](#) | [1979](#) | [1980](#) | [1981](#) | [1982](#) | [1983](#) | [1984](#) | [1985](#) | [1986](#) | [1987](#) | [1988](#)

BELÜGYMINISZTERIUM
III/III-6-a alosztály

SZIGORÚAN TITKOS!

Adta: "Firkász" fn. tmb.
Vette: [Molnár József](#) r. hdgy.
Idő: 1988. február 11.
Hely: nyilvános szórakozó

Tárgy: Galántai György, Klaniczay Gábor

J E L E N T É S
Budapest, [1988. február 12](#)-én

Jelentem, hogy 1988. február 11-én, nyilvános szórakozóhelyen találkoztam hajtottam végre "Firkász" fn. tmb-vel, aki szóban az alábbiakat jelentette:

Az elmúlt napokban többször találkozott ismerősöm Galántai Györggyel, annak Frankel Leó utcai lakásán.

Beszélgetésünk közben ismét szóba került Demszky Gábor, akiről - barátom megítélése szerint - Galántai sok bizalmas információt tud.

Erre utal az a körülmény is, hogy Galántai ismét szeretné kölcsön kérni Demszky perőcsényi házát, mivel ott nagyon jól érezték magukat.

Galántai elmondta, hogy felesége hosszabb időtartamú alkotói szabadságot kapott, így közösen vehetnek részt a korábbi beszélgetésük során említett egy éves NSZK-beli ösztöndíjon.

Barátom elképzelhetőnek tartja, hogy Galántai az ösztöndíj idejét arra akarja felhasználni, hogy bizonyos fokú egzisztenciát teremtsen a maga számára az NSZK-ban, és az év leteltével kérje a letelepedési engedélyt.

Galántai megemlítette barátomnak, hogy szükség esetén rendelkezik sokszorosítási lehetőséggel. Van egy helye, ahol korábban bármit megcsináltak a számára, az utóbbi időben azonban csak "veszélytelen" dolgokat hajlandók másolni.

Ismerősöm ellátogatott Klaniczay Gáborhoz is, aki segítséget nyújt számára szakdolgozatának elkészítéséhez.

A lakásban körülnézve megállapította, hogy újabb szamizdat kiadványok nincsenek, a régiak kifogyóban vannak.

Felfigyelt arra, hogy a lakásban található egy "Comodore" típusú számítógép. Érdeklődésére Klaniczay elmondta, hogy külföldről hozta magával, elsősorban saját munkája megkönnyítése céljából. Kérkedett azzal, hogy a berendezés szövegszerkesztésre is alkalmas.

A számítógép biztonsága érdekében az egyik szobát leválasztotta és zárhatóvá tette, nehogy a gyerekek hozzányúljanak.

Megjegyzés:

A tmb. elkészítette Klaniczay lakásának vázlatos rajzát, melyet a találkozó során átadott részünkre.

Értékelés:

"Firkász" jelentése helyi értékű operatív információkat tartalmaz. A célszemélyekkel folytatott beszélgetések során egyre több, bizalmas jellegű információt tárnak fel előtte.

Intézkedés:

A keletkezett információkat hasznosítjuk a "Festő" és a "Hindu" fn. bizalmas nyomozásokban.

Feladat:

A tmb. Zelnik József révén szerezzon adatokat az 1988. február 26-án a "Selyemgombolyítóban" megrendezésre kerülő ülésrel kapcsolatban, melynek célja a "Demokrata Fórum" előkészítése.

[Molnár József](#) r. hdgy.

Nytsz: 6/3-120/1988.

Készült: 3 pld-ban

Kapja: 1. pld "M" do.
2. pld "Hindu" do.
3. pld "Festő" do.

[[az olvasó / kutató figyelmébe](#)]

["Festő" fn. dosszié](#) | [1979](#) | [1980](#) | [1981](#) | [1982](#) | [1983](#) | [1984](#) | [1985](#) | [1986](#) | [1987](#) | [1988](#)

[Galántai](#) • [Artpool](#)

A templomépítő lovag-keresztje

Gondolat-váltások Zelnik Józseffel

Templomépítők címmel a Duna Televízió négy filmet játszik (a rendező: *Szirti László*); köztük azt a történelmi múltba a XIII. századba visszatekintő dokumentumértékűt is, amely a mostani hármashatárhegyi vitorlázó repülőtér mellett, a honfoglalás korában álló Gercse falu kőtemplomának beszédes köveit szólaltatja meg a hagyomány és a művészet nyelvén. A kövek hallgatása évszázadok nemzedékeinek imádsága itt; 1243-tól írásos emlékek említik az Úr-hajlékot. 250 esztendővel ezelőtt a szentély romba dőlt; az Árpád-kor szent emléke. 1996-ban főnixként újratámadt.

A templomépítő: *Zelnik József*, volt ferences diák, a Magyar Kulturális Szövetség elnöke, szerkesztőbizottságunk tagja, író, néprajzkutató, nemrégiben megkapta a Templomos Lovagrend Nagykeresztjét. Az oklevélben többek közt ez áll: Marcellus A. Cristofani della Magione Úr Isten legirgalmasabb kegyelméből Krisztus Szegény Lovagjainak mestere, a Templomos Lovagok vezetője Zelnik József úrnak, valamint az e sorokat olvasóknak üdvözlését küldi. Az üdvözlés méltatással folytatódik, majd áldás-kívánással. A latin szöveg stílusa a régi hagyományt követi, de az 1979-ben újjáalakult s *II. János Pál* pápa által megerősített rend kötelékében, amely először a XII. században alakult nyolc francia nemes elhatározásából *Hugues de Payns* vezetésével; elhatározták, hogy élethivatásukat a szentföldi zarándokok védelmére szentelik. *II. Balduin* jeruzsálemi király Salamon temploma mellett házat ajándékozott nekik, innen ismert a nép ajkán született elnevezés: Krisztus és Salamon templomának szegény lovagjai. Rendi szabályzatuk kidolgozásában Szent Bernát (Clarvaux-i) segítségükre sietett, a regulát a Troyes-i zsinat 1128-ban jóvá hagyta. Szigorú törvények írták elő a lovagok életmódját: kötelezték őket, hogy a harcok során egy lovagnak akár három ellenféllel is föl kell vennie a küzdelmet. Vagy győznek vagy vértanúként elesnek. Tulajdonuk nem volt, a szegénység szellemében gondozták lovaikat, kerülték a díszet, s amint Bernát követelte: sem élet, sem halál el ne válassza őket Krisztus szeretetétől. A történelem később kegyetlenül bánt el velük. Magyarországon először a XII. század közepe táján telepedtek meg, Csurgón. De rendházat építettek Esztergomban, Budán, Székesfehérvárott, Pozsonyban és Győrött.

A huszonegy éve újjáalakult rend legmagasabb kitüntetését miért kapta?

- Templomépítő munkámért. Olyan kitüntetés ez, melyet keveseknek adnak. A magyar állampolgárok közül eddig én kaptam meg. Európában legfeljebb tizenketten. Nem dicsekvésemből mondom ezt, hiszen minden földi díjazás: hiúság. Én pedig pontosan értem a rend jelmondatát: Nem nekünk, Uram, nem nekünk, hanem a Te nevednek legyen dicsőség. Amit úgy értelmezek, hogy amelyik rendnek ez áll az életprogramjában, ha kitüntet valakit, az Isten dicsőségének szól, s az értékek rendjét követi. Ezzel a benső örömmel fogadtam a külsejével is sokat mondó érdemkeresztet. Azt hiszem, nem csupán a gercsei templomot újraépítő buzgalomnak, erőfeszítésnek jutalma ez, hanem magyarságunkra vetett figyelem is, hiszen Magione úr és a rendi magisztrátus pontosan tudja, hogy a hazai elődök 1241-ben IV. Béla katonáihoz csatlakoztak, és ők mentették meg a király életét.

A templomosok történetét több titok övezi. Mi az igazság?

- Isten tudja. A véleményem: az európai történelemnek aligha van rejtélyesebb fejezete. Históriajuk megosztja az európai kultúrát. A Templomos Lovagrend három fontos vállalkozással fonódott össze: a földműveléssel, a kereskedelemmel és a szakrális építészettel. Ezekhez Szent Bernát adott éltető tüzet; hatására a társadalmi életben a templomosok kenyeret adtak az embereknek, védték őket, a templomok építésével pedig a szellem fejlődését biztosították, amely minden időben a legelső követelmény. *Raoul Glabert*, a dijoni (francia) Szent Benignus apátság szerzetese írja: Az ezredfordulót követő harmadik esztendő kezdetén a kereszténység egész területén hozzáláltak a templomok felújításához. Mintha a világ leporolta volna kopott öltözékét, hogy mindenütt új templomainak fehér ruháját öltse magára. A templomosokkal ez a munka (eszmei megújulás) csak folytatódott. Bernát pedig kettéválasztotta a militia (katonaság) és a malitia (gonoszág) fogalmát. Ez utóbbi gondolat jegyében válnak szét a történelemek a templomosok

történetében is, úgy vélem. 1118-ban a lovagok elhatározzák, hogy a zarándokok és a Szentsír szolgálatára őrző-védő hivatást vállalnak. A legenda szerint Jeruzsálemben a Salamon templom alatt régészkedni kezdtek. Erről nincs dokumentum, az viszont valóság, hogy Európában a kezük nyomán eddig nem látott fejlődés indult: egész sor gótikus katedrális építettek, fények és arányok (a tudás?) szimbólumait, megteremtik az európai gazdaság erkölcsi struktúráját, feltalálják a csekket, de kamatot sem szednek, csupán minimális pénzkezelési költséget kérnek, ami tisztességes. Lehet, hogy ez lett a vesztlük? *Szép Fülöp* francia király 1307. május 13-án *Jacques de Molay* nagymestert és a három vezetőt elfogatta, a templomosok százait börtönbe vettette. A nagymestert és társát máglyán megégették. Az a véleményem, hogy az 1312-ben történt rendi feloszlattal Európa egy másik utat választott. Történetük különös mozzanatára eddig nem figyeltek: az európai történelemben az ő idejükben fogalmazódott meg először a népi-urbánus vita, vagy nevezzük konzervatív-liberális összecsapásnak. Szent Bernát és *Petrus Abelardus*, a filozófus folytonos párbeszéde erre utal.

Hallottam olyan ellenvetést, hogy a templomosok a szabadkőművesek egyik szektája.

- A világban ma több zavaros eszmeiségű szervezet veszi fel a templomos jelzót. A Szentatya által megerősített Lovagrend az egyetlen hiteles, amit egyszer s mindenkorra tudomásul kell venni, hiszen ez a szervezet a kezdetektől máig Szent Bernát szelleméből táplálkozik, életének középpontjában Krisztus és a Szent Szűz áll.

Tóth Sándor

A Da Vinci-kód és a három nap anatómiája

Nem szűnik a Leonardo-vita – és mint valami zabolátlan ár, magához ránt, magával sodor minden mást, ami akárcsak néhány hívószó által a partjára kerül. Valódi posztmodern jelenség: keveredik benne valóság, képzelet, valószínűségek, rejtettségek, hazugságok.

Dan Brown író, művészettörténész regénye, a *Da Vinci-kód*, nem is olyan régen az év könyve volt a világon. Izgalmas, olvasmányos kalandregény, látszik, hogy a szerző alaposan utánajárt a témának, és ügyesen meglovagolta a kordivatot. A mai világban rendkívül erősen hat ez a félgnosztikus, new age-es, fél-sátánista, "való világ"-os irodalom – az ígéret, hogy bekukkanthatunk a római egyház rejtett szellemi történetébe. A "kód-történet" – és általánosabban a köré szerveződött "feltáró és eltévesztő" irodalom – alapkérdése az, hogy le lehet-e bontani a világunkról a Krisztusi-jelenség transzcendentalitását. Százmillió példányban jelent meg a világban, miszerint hogy Mária Magdolna Krisztus szeretője volt, gyerekük is lett, és együtt elhajóztak

Oksitán-földre. A *kód* szerint a katolikus egyház ki is közösi tette a lenge erkölcsű Mária Magdolnát. (Amely állítás már csak azért is problémás, mert Krisztus az apostolok apostolának ismerte el, hiszen neki mutatta meg magát a feltámadáskor, így ő vitte a Hírt az apostoloknak.)

Döbbenetes egybeesés, hogy az előbbtől teljesen függetlenül – kis példányszámban, bibliofil kiadásban – megjelent Magyarországon egy másik, nagyon hasonló motívumokból építkező könyv is, *Testamen. Leonardo Evangéliuma* címmel. A két könyv szinte egymás hasonmása: minden, amit a "kód" tárgyal, benne van ebben a könyvben is – csak éppen egy másik oldalról tárgyalva, teljesen más kontextusban. A "kód" azonban olyannyira megbabonázott jó néhány olvasót, hogy elfelejtett értelmezési keretet váltani a két szöveg között. Ezért lehetséges tán, hogy olyan vélemények jelentek meg, melyek ez utóbbi könyv kritikája gyanánt a kód-jelenségről beszélnek (például Kiss Ulrich és Czike László tollából).

*

A *Leonardo Evangéliuma* című könyv posztmodern idéző gondolatárama egy "megtalált apokrif szöveg": a titokzatos beavatottat, a találékonyt és a tudás reneszánsz idolumát, Leonardo Da Vincit megkéri a Sátán, boncolná fel a keresztről leemelt Jézus testét az alatt a három nap alatt, amíg az gazdátlanul hever a Sírban – azzal a rejtett hátsó céllal, hogy így végképp megakadályozza a feltámadást.

Az álom-dialógusok sorából építkező könyv valódi posztmodern szöveghullám: egymásra vetített történetek, gondolatok, szabad, néhol már ellenőrizetlenektől asszociatív passzusok, töredékek, különböző idősíkokhoz tapadó szövegek pannója. Keveredik az álom, a skicc-szerű tömörség, a szövegek közötti áthallások, rövidebb-hosszabb jegyzetek stb. Dante és Fludd "szövegváltozatok", allúziók keverednek napjaink szlengejével, rejtett utalások közül törnek elő alig palástolt jelenkori politikai jelzések. Szarkasztikus, néhol cinikus – folyamatos relativizálás, távolságtartás jelzi a megértés korlátjait. A biztonságát veszített érdeklődőnek a hivatkozások sora sem ad egyértelmű támaszt: Hildegard von Bingen, Szent Bernát és Eco, Fludd, Ágoston és Saint-Germain, Dante és Goethe...

Ahogy ez posztmodern szövegekollázshoz illik, sokféle olvasata van e *rejtőzködő* könyvnek, amely tudatosan beépített, csak megfelelő értelmezési keret alatt felnyíló indexek köré szerveződik. E szövegfejtés alapja a Testámen esetében a keresztény *hitre épülő* tudás. Politikai-hatalmi, illetve (ál)történelmi megfajtókulcsok esetén – részkérdések csapdájába vonzva az olvasót – a szöveg szétesik, és (mint az idézett kritikusok esetében is) félreértésen alapuló felszínes következtetéseket eredményez.

*

A könyv azonban korántsem csak szöveg – és meg sem közelíthető igazán, ha csak a szövegre koncentrálnak az olvasók. Talán nem is lehet a ma elfogadott kánonok szerint ilyen szöveget letenni az asztalra – ennek lehetőségét, keretét éppenséggel Kiss Tibor képei adják. A rajz egyfajta felmentés, szabadságállapot a szöveg és értelmezője számára. Ezek a szöveg kereteként működő gyermekien nyílt-őszinte képi közelítések nem engedik az asszociációkat rossz irányba indulni. A képek nem illusztrálnak, megjelenítenek, hanem analogikus párt alkotnak a szövegrészekkel – az analógia őshagyományból eredő értelmében, ami lényegi szerkezetek azonosságát mutatja fel.

Gyönyörű rajzok a halálról, az emberi testről–húsról, a boncolásról. De lehet-e a halált, a halott testet így, ennyire természetesen nézni. Még Pilinszky is eltakarja az arcát, amikor a halállal találkozik: sír, könnyörög, áthatja a félelem. De mi történik, ha nincs mód elfordulni, ha a Test – itt éppen e rajzok – folyamatosan szembesítenek vele, ha nem lehet félni, elborzadni? Az egyeseknek talán ijesztő rajzok olyan természetesenek, és akkora erő van bennük, hogy átvezetik az embert ezen a küszöbön, és felnyitják a szöveget, amely általánosítási kísérletként egy olyan *megértéstörténet*, amely egyben *megtérestörténet* – az emberi test szellemi analógiái a legnagyobb misztériumot, a testben való feltámadást idézik.

A Test

Az egyik képen egy arc, félbevágva, torzultan. Egy valószínűtlen emberi kifejezéssel félbevágott fej, amely lapos felületén fekszik úgy, hogy mégis ezen a tekinteten, ezen a kifejezésen is van valami emberi, egyfajta csorbult megszólítás. Az időtlenség, a metafizika karikatúrája az arc, amit a formalinnal kiloptak a természet rendjéből – kidobták az időből, minden időből – és bekebelezte a tudomány. És amíg egy parasztembernek halála után Szatmárban, a Kemenesalján, Széken vagy bárhol joga volt a jeleivel elsüllyedni az időben, addig ennek a talán egykori hajléktalannak semmi esélye nem volt arra, hogy az arcát ki ne csempésszék egy torz "modern metafizikába".

A Testámen boncterme egy látszólag éles fordulattal elfordul a paraszti kultúra jelrendszer-kozmológiája felől, és egy furcsa kriptai, látomásos, peratológiai (határhelyzeti) világba von: a testet szemlézi abban a "három napban", amikor az a legsérthetőbb. Ezek a testek, Leonardo gyakorlótestei – a "Leonardo-rajzok" modelljei – arra figyelmeztetnek: a jelen életünkben akarják fölboncoltatni velünk a teste(ke)t, hogy soha többet az emberi testben Krisztus ne tudjon föltámadni.

A szöveg a testben megélt kultúra: maga a TESTÁMEN – lezár egy már vergődő társadalomtudományi korszakot, *a test fölleltározásának a korszakát*, a test antropológiájának, a test szociológiájának korszakát.

Turner és mások test-antropológiai, test-szociológiai munkái ugyanis arra döbbsentenek rá, hogy az ember már leltározza magát a társadalomtudományban: a test szerepének lejárta közeledik. Alig rövid idő és a transzhumanizmus mozgalma már nem biológiai pokolgépről beszél, hanem arról, hogy végéhez ért az ember mint frontvonal – átléptünk, túl vagyunk az emberen, az ember bővítményeivel már új minőségként jelenik meg. A transzhumán minőségben az ember elhagyja a testet – de vajon merre halad e bővítményekkel együtt értelmezett ember? Ez a könyv, ezek a képek ebben a határhelyzeti pillanatban adják elénk a *testében megváltható embert*. Mi vagyunk az a Jézus Krisztus, aki a három sebezhető nap után testében él újra. E három nap misztériuma – amikor alászáll a pokolba és a Test a Sátánnak kiszolgáltatva fekszik – adja az őrzés és megértés, a hit és tudás legélesebb feszültségét. Hajlandó-e Leonardo abban a három napban felboncolni az Ember fiát? Elárulja-e a Sátán hübrisz-pénzéért az ember Krisztust?

És mindenkiben Krisztus testét boncoljuk. A "boncolás mozzanata" a modernitás sine qua nonja, megjelenik Rembrandtól a németalföldi grafikákon, rézmetszeteken át az izmusokig és a performance-kultúráig. Az időből kirabolt modern ember drámájának azonban még nagyobb a tétje. Ezek a visszaélések már egy sokkal szemérmesebb és radikálisabb szinten fúrják át az embert a határon: a génmanipuláció alagútján, a nanotechnológia vidékén, a klónozás területén. Az emberi boncmester e kutatás kezdetei óta most bolyong a legsötétebb tartományokban Ez a fekete mágia világa, ami után létrehozható egy olyan virtuális világ, amelyben már nincs megtestesülés.

– Salai –

Leonardo olyan férfinak tűnik, akinek életében két kapcsolata volt: egy nő és egy férfi. Nem volt "normális" férfi e tekintetben, de inkább helyesebb úgy mondani, hogy vágya szellemi volt – a nő felé és apródja, Salai felé is. Leonardo szellemileg akarta a nemiséget megismerni.

Leonardo aszexualitása valamiképp a nefilim traumával állhat kapcsolatban – a mélyén az angyali bukás áll. Az aszexualitás az angyal létből emberi keretben megtestesülő sajátja. A nefilimek szexualitását erővel szorítja el a bukott angyalvezér, a Sátán – aki nem a a világot teremtő manicheus demiurgosz, hanem az a bukott angyal, aki a közvetítő szerepében, bizonyos értelemben az ember iránti, a szabad akarat iránti féltékenységekben szembefordul és lázad.

Az aszexualitás – pl. Leonardo Keresztelő Szent Jánosképe – ilyen értelemben sokkal gazdagabb

probléma, mint "szexuál-neurózis". A szexualitás paradoxonjába botlott Leonardo-i attitűd – a Sátán és Leonardo közötti angyaldialógus – leleplező erejű. Megmutatja, hogy az emberlátszat mögött az egyik legrejtelmesebb dráma zajlik. Nem arról van szó, hogy valaki "lentről" beavatott (itt veszti értelmét a fejkultuszról folytatott vita Czike László esetében), hanem, hogy "fentről" próbál megvesztegetni a Sátán. Ez az intuíció azt is megmutatja nekünk, hogy Énoch torzít: nincs egyöntetű angyal-bukás.

A mai kor egyik legfontosabb csalóanyaga, ahogy a szexust, Cupidót és Éroszt összekeveri. A létfeledettség a test (a Test) megértésének hiányában tetőzik. A mának a biológiai test tűnik alapvetőnek (bár egyáltalán nem biztos, hogy ilyen létezik, és nem egy felvilágosult találmány és félrevezetés az, amit biológiai testnek neveztek). Erre épül a szociális test – amiről azt hisszük, hogy a miénk, holott közel sem: előállítják számunkra (szó nincs összeesküvésről, teljesen nyilvános ez: a divat). Ma ez definiálja a testet, a szakrális test – a valódi, három nap alatt újjáépíthető – mára láthatatlan. A felvilágosodás óta a test-feledtetés és a hús kultuszát éljük: a Mária-feledtetés korszakát.

"...mint a szerelmes női test az izzó, virágzó termékeny természeti csoda, amit nem sajátíthatna ki senki. A termékeny női szépség közkincs. Innen nézvést bűn a monogámia." – szól a szöveg.

Éles a határvonal hús és test között: a test szakrális, a hús pedig aszakrális (Kiss Tibor rajzai azért felemelőek, mert nem a húsról, hanem a testről beszélnek). Hús és test: a nő húsként közkincs, szakrális lényként társ. A szakrális női test megérezése adja a Mária-Magdolna diskurzus rejtett alapját. A magára hagyott test kettős kísértése a hús-kísértése és a steril-tisztaság kísértése: Rubens kísértése és a katharok kísértése. A Rubens-képek hús-definíciója az egyik oldalon, a húst a szakrális test működésének okán lefékező "túltiszták" a másikon.

És aztán van egy másik kísértés – Hamvas ezt szirénnek nevezi. Ma éljük azt a kort, amely a testet át akarja vinni a halálra. Ebben a mozzanatban válik el Krisztus és a szirén – a fehér és a fekete mágia – egymástól. Jézus Krisztus kellett ahhoz, hogy a testiséggel megjelentesse az isteni akaratot a teremtett számára – a szirén azonban a klónozáshoz vezeti a testet. A transzhumán kultúra úgy viszi túl a halálra az embert, hogy az ember testét hússal helyettesíti – csak most már fémhúsokkal: elektródákkal és processzorokkal.

A világ húsa

A kétféle út: hús és test felé. Az egyik a feltárás, az analízis, és ennek értelmetlensége a testben, a történetben, a tudásban. A másik, amit akár a mindannyiunk előtt leképeződő Szaturnusz-háló szimbolizál, amely ott van a katedrálisokon, de a lascaux-i barlang neolitik bikájának hátsó lábánál lerajzolva is – és amit csak akkor lehet megfejteni, ha az ember számára ezek a szakrális energiák realitások. Ha ez az irány elnémul, mert a választottak erről már nem tudnak vagy elhallgattatják, az egész rendszer értelmét veszítve olyan intellektuális mezőkbe ködlik el, ahol a rítus önkénye kiszolgáltatottá tesz.

A "neolitikum"-ot a tizennyolcadik század tanítói némítottak el, Pestalozzi, Comenius és a többiek nyomdokán. A felvilágosodástól kezdve ezt a szakrális irányt babonával sározták be, és a Durkheim-i társadalomtudomány, Boas-i dogma ma sem engedi meg az antropológiának, hogy a kozmológiába, a teológiába tetőzzön. A numinózus előtt az antropológia megreppen, és reflexívvé válik minden előzményére. De mégis hozzásegítheti az érdeklődőt ahhoz, hogy nyitott szívvel és egy másik megoldó kulccsal ezekben a dolgokban újra tájékozódni tudjon. A társadalomtudomány, a kulturális antropológia eljut ugyan a teológiai, kozmológiai és ontológiai kapukig, de átlépni csak az ember határhelyzeti önképével, egyfajta "perato-antropológiai" *közelítéssel* lehet.

A határjárás

Ahogy az "apokrif evangélium" körbejárja ezt a problémát: határjárás.

A végső határokig, önmagunk határaiig való eljutás.

Elfeledett tény, hogy Numa idejében, a pásztori Rómának Terminus volt a főistene. Jupiter Terminust váltotta, amikor a pásztori társadalom lehanyatlott. Jupiterről mindenki tudja, hogy hadistenként Róma Főistene volt. Terminus azonban a *határ* istene volt – pontosan azé a határé, amiről ez a könyv beszél.

Ma már szinte azt sem tudjuk, hogy hol volt Terminus helye – ellentétben a jól ismert Jupiterrel, az erőszak és a hadászat istenével, aki letaszította a trónról (Mars pedig már egy még későbbi fázis, már a köztársasági kor főistene, aki Jupitert váltotta a trónon). Ez a határtól való távolodás jelzi a léttől való elszakadást.

A húsba való belefeledkezés a létfeledés billogja – mondja Hamvas. Ez az apokrif ezek alapján a léttudatosság, az eszmélkedés és létesítési képesség képi szavakban megnyilvánuló műve. A határról szól, a test és hús határáról, különbségéről, és megkülönböztetéséről, arról, hogy hogyan lehetséges a húsból visszatérni a test szakralitásába.

A kereszténység, pontosabban Róma egyházi hierarchiája akkor veszítette el az esélyt arra, hogy a húst testté legyen képes szakralizálni, amikor a hittel szembeállította a rációt. Nem értette meg, hogy nem a hit az, ami a határhoz visz, s ami transzcendál, hanem a gondolat. Arról a nagy szakrális képesség-együttesről, aminek a ráció csak a legalsó eleme, lebontották a föltte lévő szinteket. A görögök Sophiának nevezték az elsőt, Logosznak a második, és Nusznak a harmadik szintet. A Sophia az istenhez, azaz a Léthez való viszonyítás képességét; a Logosz a Létezőnek a Léthez, a testnek istenhez, Krisztus misztikus testéhez való viszonyítását és az abban való elhelyezését; a Nusz pedig annak a felszínnek, amit húsnak nevezünk, e hierarchiához illesztését jelenti.

A római egyház e hármasság lényegét nem értette meg, ők – akárha a hatalmat célozták volna –, egy hamis szakralitást alapítottak. A kirekesztő beavatás szakralitását építették föl, lebontva Sophiát és a Logoszt – így maradt a szakralitás nélküli ráció.

A testámen szöveg egyik álmában mondja Mefisztó: *a lányom Ész-istennő? De így mit is vizsgálhat egyáltalán az Ész-istennőt Mefisztót! A hús világát – aminek Mefisztó az ura. Ezzel szemben a szophosz–logosz–nusz egysége Krisztus misztikus testének nem a hiten alapuló, hanem ész fölötti, transz-rationális megértését teszi lehetővé.*

Ez a gondolat hálózza be a könyv megannyi álmát, ez a hermeneutikai keret, amelyen keresztül ezen "apokrifek" megnyílnak az olvasó számára.

A félreértett építőkövek

Az apokrif Leonardo-történet – a fentieket alátámasztandó – a történelem azon nyomait pásztázza álm-dialógusaival, amikor őrzés és keresés még egy képbe illeszkedett. *Ilyen módon kerül szó a kritikákban gyakran felemlített katarokról, a fejkultuszról, a templomos történeletről és hagyományról, a Prioré de Sion társaságáról és tovább.*

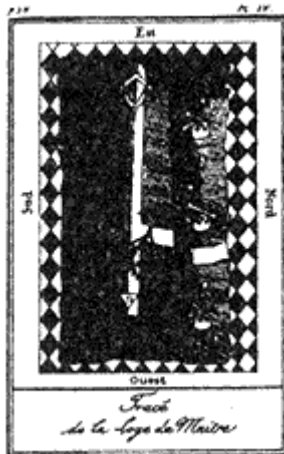
És ilyen nyomkén azonosítja egy párbeszédében a magyar nyelvet, Attila és az Árpád-ház szentségét – és a nomád nemzedék egyedülálló (és mindmáig jelentőségében fel nem ismert) kilépési, elemelkedési kísérlet, amely megpróbálta egyetlen lépéssel a bonc-kultúra útját állni. A Kárpát-medencében ez az időszak, a hetvenes évek eleje, annak a poétikus forradalomnak a nyitánya, amely poétikus, táncbéli, nomád transzylván eurázsiai "forradalomként" a szakrális és spirituális tájékozódás jelértő nemzedékét egy rövid megváltó időszakra a felszínre segítette. Ez a hermeneutikai kísérlet a késő modern időből kiszökve átírta a kor trendjeit – ahogy átírta a Beatles Illéssé, az Illést táncbéli, a hippizmust, világgyerekeket kézműves-fordulattá és gyökerkereséssé, a hátizsákos kultúrantropológussá és néprajzi felfedezéssé.

A tánc ház testi fordulata, testi forradalma egy olyan időutazást jelent, ahol a gyanútlan beleperdülő azzal a fordulattal kerül ki a beleperdülésből, hogy egyszerre mind kipördül a manipulálható és ájélvilággal kitapétázható környezetből és belezuhan azokba a "neolit" realitásokba, amelyekről nem is tudott még mielőtt beállt volna táncolni...

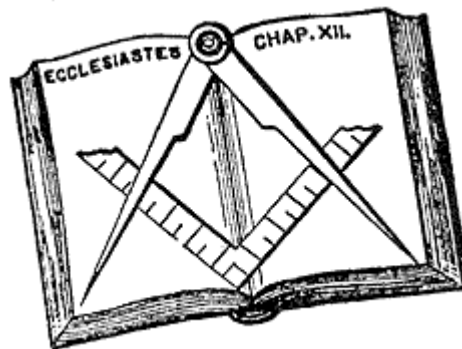
*

Az apokrif történet e történelmi építőkockáit azonban az eltévesztett értelmezés olyan végletes építménnyé merevítheti, amely – mint például Kiss Ulrich teljesen félreértett "zöld ember"-problémája vagy Czike László fejkultuszról és polgár-szemantikáról írt jegyzetei – valóban csak romhalmazzá válik. Mert ház soha nem az építőkockákból, hanem a mögötte összetartó erőként működő szellemből származik, idézhetnénk ide Németh Lászlót.

Kasztus Klára

SZABADKÖMŰVESSÉG

A szabadkőműves páholy ülésének elején egy négyszög alakú szőnyeget terítenek a földre -- a mozaikpadlóra, (amelynek váltakozó fekete-fehér) kockakövei a két kozmikus princípium: pozitívitás és negatívitás egymást kiegészítő jellegét jelképezik). A szőnyeget, amelyet úgy hívnak: a Tabló, a munkák befejezésekor az előzőhöz hasonló rituálé keretében szedik fel. Eredetileg a Tablót minden ülés alkalmával leterítették a földre, majd a végén eltüntették. Minden szabadkőműves szint elhozza magával saját külön tablóját, de itt most csak a kőművesség alapító beavatási gyűlését tárgyaljuk, amely egyébiránt a Szervezet teljes szimbolikáját, a testület mindhárom szintjét magában foglalja. Ez a három szint: az Inas, a Segéd és a Mester. A Tabló, amely elrendezett diagramban gyűjti egybe a szintek sajátos szimbolikáját, konkrét összefoglalót ad a testvéreknek: a kőműves ezoterizmus egész panorámáját. Íme, néhány példa a *Segéd* és az *Inas* tablója közötti különbség szemléltetésére. Mivel az elrendezés ugyanaz, a gránátalmákat, melyek az Inas szintjén a J és B oszlopot koronázták, most gömbök helyettesítik; a Salamon templomába vezető három lépés helyett itt ötöt találunk (egyes tablókon hetet); megjelenik a Lángoló Csillag szimbóluma, közepén G betűvel megjelölve; a három ablak kifelé nyílik; valamint megfigyelhetjük a csúcsos kocka alakú követ. A Segéd tablóján módszeresen összegyűjtve megtaláljuk a kőműves munkájának összes szimbólumát: a szerszámokat. Ezek segítségével -- ha magát beavatás-szerűen munkálja meg velük -- a Kőműves fokozatosan képessé válik arra, hogy olyan kő legyen belőle, amely már nem durva, hanem be tud illeszkedni az emberi és kozmikus világ készülő nagy Épületébe, melyet itt, a földi világban kell létrehozni. Hagyományosan a spekulatív szabadkőművesség

a középkor cselekvő kőműveseinek leszármazottjaként tart" ja számon magát, vagyis a katedrálisépítők beavatott örököséiként.

A szabadkőművesség valóban alapvető szimbólumai, melyeket az építőművésztől kölcsönzött, a pszichikus és spirituális önmegvalósítás alapjai lehetnek. Érdemes felsorolni őket: kalapács és véső, az inas szerszámai (aki ezek segítségével *megmunkálja a nyers követ*); a szögmérő és az irányító; a vízszintező és a függőn; a vonalzó. Ami a csúcsos kocka alakú követ illeti, szerkezetének szimbolikája összecseng a valódi építészet arányaival: a négyes (a négy hagyományos elem: Levegő, Víz, Tűz, Föld) fölött áll az isteni hármasság; és felfedezhetjük a kvintesszencia egyik

megjelenési formáját. A kvintesszencia: az alkímisták *ötödik* eleme, amely az előző négy szintézisét alkotja. De az építészeti szimbolikához kapcsolódik a bibliai örökség is: a Templom. Salamon temploma, melyhez a kifaragandó lépcsőfokok vezetnek. A két oszlop J (Jachin) és B (Boaz vagy Bohaz), a férfi és a női elemek, a hagyomány szerint ezek álltak Salamon templomának bejáratánál. Minden nyugati szabadkőműves templomban képekkel díszítették őket: úgy jelennek meg, mint a világban szüntelenül szembekerülő két véglet (férfi és női, pozitív és negatív pólus stb.) kitapintható jelképei. Küzdelem, szükségszerű szembenállás: a mozaikpadló szimbolizmusa, amely -- mint már említettük -- a két kozmikus princípium örökös szembekerülésének kikerülhetetlenségét jelképezi. A Lángoló Csillagnak vagy a pentagrammának öt ága van; ez a jelkép talán a pitagóreusokhoz nyúlik vissza, náluk a szent szám (ugyanúgy, mint a szabadkőművesek társulatában) az ötös volt. Meg kell jegyezni, hogy a Lángoló Csillag nyugatra néz: nem úgy kell-e tekintenünk, mint *androgün* szimbólumot? Valójában a Lángoló Csillag, ami különféle vallási tradíciókban vagy az Istenség maskulin jellegéhez tartozik (szoláris szimbolika), vagy az isteni Nőiséghez (a pentagrammáról Szűz Máriára gondolhatunk), képviselhetné -- a két szélsőség tökéletes kapcsolódásának ideális kifejeződéseként -- az egyesüléssé, egységgé vált szembenállást. A G betűnek többféle jelentése is lehet: *Gnózis* (Tudás), *Isten* (az angol God), *geometria*, *generáció*, ez utóbbit minden téren valószínűsíti a pozitív és negatív, a J és B oszlop összekapcsolódása.

A Tabló felső részén láthatjuk a Napot és a Holdat: újra felleljük tehát, de magasabb rendű szinten, a két princípium egymást kozmikusán kiegészítő jellegét. Gondolhatunk itt a nap- és holdciklusoknak a Kőművességben játszott szerepére; ezek a ciklusok az egész földi lét irányítói, természetesen a szoláris elem túlsúlyával. A szabadkőművességet a maskulin pólusú beavatások közé sorolhatjuk; innen származnak azok a -- szabadkőműves vezetők által különbözőképpen megoldott -- problémák, melyeket a nőknek a szabadkőműves misztériumban való részvétele jelent.

Annak, hogy a két oszlopon (J és B) a gránátalmákat két gömb váltja fel, kettős jelentése van: szimbolizálhatja a szenvedélyeken való fokozatos felülkerekedést. Ugyanakkor a két gömb közül az egyik földi, a másik égi, ily módon a szabadkőműves tevékenység teljes tevékenységi körét lefedik.

A Tabló körül láthatjuk a csipkézett bojtot: ez egy nyolcas alakban (*lacs d'amour*) megcsomózott kötél. A szövetség láncát jelképezi, amely minden testvért összeköt; azokat is, akik ma élnek a Föld bármelyik részén, és azokat

is, akik már *eltávoztak az örökös Keletre*, valamint az eljövendő generációkat. A csomók, melyek alakja a végtelen matematikai jelét formázza, vajon nem a kőművesmunka mindig befejezetlen jellegét, a folytonos újakezdés szükségességét szimbolizálják-e?

A Mester Tablója, egy rombuszokból (s már nem négyzetekből) kirakott padlón, Hiram koporsóját ábrázolja[1]. A koporsót a halotti lepel borítja, amit ezüst könnycseppek és latin kereszt díszítenek. Látható még rajta hat emberi koponya, alattuk keresztbe tett lábszárcsontokkal. A koporsó fejrésze -- rajta egy G betűvel díszített háromszög -- nyugat felé néz, a lábrésze -- rajta az iránytű és a szögmérő -- kelet felé; a Tabló bal oldala északnak, a jobb pedig délnek felel meg. Sok hagyományban a nyugati irány a holtak birodalma. A kereszt nyilvánvalóan valamiféle áldozat szimbóluma. A koporsó középső részén található akácág jelenléte Hiram legendájára utal. Ez a legenda abból a beavatási típusból való, ahol az új élet, a feltámadás szimbólumai közvetlenül követik a halál jelképeit. Hiram, a hős, a beavatott, aki -- elfogadva személyiségének teljes feláldozását[2] -- ettől az eseménytől egy felszabadult állapotig jut el, amelyben azért a személyiség feletti célért cselekedhet, melyre hivatott.

A kereszt nem csak a temetkezéskor használt jelkép, hanem hagyományosan a teljes emberi felszabadulásnak, a lét kettős kiteljesedésének szimbóluma is; horizontálisan és vertikálisan, egyrészt a négy fő irány szerint, másrészt a zenit-nadír tengely mentén. Ennek megfelelően a szabadkőműves templom kapcsolatban van a világgal annak teljes egészét tekintve, valamint a hat térbeli iránnyal. A koponya alá helyezett lábszárcsontok hatszög alakúak. Szent András-keresztet formáznak, az élet és a tökéletesség szimbólumát. A padló rombusz alakú kockái pedig két háromszög, egy egyenes és egy fordított (az isteni és a földi) összekapcsolódásai: arra utalnak, hogy a Feltámadás felülkerekedik a valóság alsóbb és felsőbb szintjein.

[1] Hiram: nagy tehetségű művész, bibliai személyiség, akiben a szabadkőművesség alapító mesterét ismeri fel. Bizonyos mértékig Héphaisztosz és Daidalosz alakját idézi a görög mitológiából. Salamon korának építész, aki meghatározó szerepet játszik a királyi palota és a Jeruzsálemi Templom építésében. Miután fő műveit befejezte, eltűnt, nincsenek róla történelmi adatok, de a legenda mítosszá alakította életét, s főképp halálát; a szabadkőműves ceremónia pedig szimbolikus drámává transzportálta azt. (a ford. megj.)

[2] Három tanítványa árulja el, s okozza halálát (a ford. megj.).

Forrás: Jean Chevalier-Alain Gheerbrant:
Dictionnaire des Symboles (Paris: Seghers, 1973-1974.)

Fordította: Maruszkai Judit

Published on Jobbik.NET (<http://portal.jobbik.net>)

Karizmatikus vezérre várva

By ördögfióka

Létrehozva 2007-06-15 22:26

A Római Klub megalapítója és egykori elnöke, Aurelio Peccei, jelentette ki, hogy csak egy karizmatikus vezér mentheti meg az emberi civilizációt a világot fenyegető pénzügyi, gazdasági és szociális nehézségektől. Ezen írás olvasói közül feltételezhetően többen legyintenek minderre, mint ami nem egyéb fantázia szüleménynél.

De mielőtt félretolják ezeket a fejtegetéseket, mérjék fel, hogy eddig még senki sem kutathatta a különböző titkos szervezetek, köztük a szabadkőműves páholyok, a B'nai B'rith, a CFR, a Round Table, és az ehhez hasonló szervezetek irattárait, valamint a FED, a BIS és más vezető nemzetközi bank iratanyagait, hogy a titkosszolgálatok féltve őrzött titkos dokumentumairól már ne is szóljunk. Ha ezek a titkos irattárak kutathatók lennének, akkor talán a fenti fejtegetéseket sem lehetne többé egyszerűen a képzelet szüleményének minősíteni. A világ kormányzására máris megtörtént a potenciális személyek kiválasztása, és folyamatos kiválogatásuk is tervszerűen zajlik. Valamennyiüket az illuminátus hálózat megfelelő bizottságai behatóan levizsgáztatják. Az illuminátus hálózat legfelsőbb vezetői mondják ki a végső szót, hogy kiknek kezébe kerüljenek a világ irányításának a kulcspozíciói. Állítólag a legfőbb pozícióra is már meg van a kiválasztott személy, aki e kérdés kutatói szerint London közelében él, és nem túlságosan hosszú idő múlva a világ közvéleményének is be fogják mutatni. Ennek a legfőbb pozíciót betöltő személynek a felkészítése már évek óta folyik. Robin de Ruiter szerint, ezt a személyt, mint a világ kvázi megváltóját fogják prezentálni, aki az ószövetségi David király uralkodóházából való, Jézus és Mária Magdolna közvetlen leszármazottja, azaz vérségi vonala Jézuson keresztül visszavezet az ókori Izrael uralkodó nemzetségéhez.

Az illuminátusok egyik legrégebb és legtekintélyesebb titkos szervezete a Prieuré de Sion (angolul Priory of Sion) állítja és dokumentálja a maga számára, hogy Jézus nem halt meg a keresztfán, hanem onnan Mária Magdaléna még élve levette és gyógyulása után vele,

mint férjével Dél-Franciaországba menekült. Jézus és Mária Magdaléna itt családot alapított, és ez a vérvonal Jézustól a Merovingokon és a Lotaringiai családokon át a Habsburgokig követhető a "Fekete Nemesség" nagy illuminátus családfájáig. 1982-ben tízévi kutatómunka után három amerikai szerző: Michael Baigent, Richard Leigh, és Henry Lincoln közzétette híressé vált "Holy Blood, Holy Grail" (Szent vér, Szent Grál) című könyvét. A szerzők a titkos, de legalábbis féltitkos elit társaság a Prieuré de Sion ezeréves múltját kutatták. Ebben a zárt elit társaságban a francia történelem számos kiemelkedő személyisége vett részt és vesz részt egészen a mai napig. A Prieuré de Sion célja az volt, hogy visszahelyezze a Meroving dinasztiából származó utódokat Franciaország trónjára. Ennek a dinasztiának a vérségi leszármazási vonala azonban már több mint ezerháromszáz éve eltűnt. Ez a cél a kutatók számára is meglepően ésszerűtlennek tűnt. Mi az a különleges tulajdonsága a Meroving dinasztiának, amiért érdemes ilyen nehéz feladatra vállalkozni? - tették fel a kérdést maguknak. Miért volt érdemes ezt a célt felvállalni olyan kiválóságoknak, mint Leonardo da Vinci, Victor Hugo, vagy az időben hozzánk közelebb álló André Malraux, Alphonse Juin, vagy a kiváló katona és államférfi, Charles de Gaulle? Ők valamennyiben a Prieuré de Sion legfőbb vezetői voltak.

A válasz erre a kérdésre részben abból adódik, ahogyan arra már a fentiekben utaltunk, hogy a Meroving dinasztia tagjai azt állították magukról, hogy az ó-testamentumi Dávid király egyenes leszármazottai. Ezt az állításukat és igényüket érvényesnek fogadták el az őket a trónon követő dinasztia tagjai, Európa többi uralkodói, és uralkodásuk idején a római katolikus egyház is. A három kutatót ez a felismerés a biblia alapos tanulmányozására kényszerítette. Ennek alapján állították fel azt a hipotézisüket, hogy Jézus Izrael törvényes uralkodója volt, aki megházasodott, utódokat nemzett, és ezek fenntartották az ő származási vérvonalát, amely három és fél évszázad után összeolvadt Franciaország akkori uralkodóházának a vérvonalával, a Meroving dinasztiáéval.

Ezek a kutatási eredmények fokról-fokra, hosszú évek munkája nyomán kristályosodtak ki. A legkényesebb része ezeknek természetesen a Jézus életét új megvilágításba helyező feltételezések. A kutatók természetesen munkájuk során igyekeztek a Prieuré de Sion történetének egyéb vonatkozásait is feltárni. Rájöttek, hogy az így szerzett új ismeretek új megvilágításba helyezik a keresztes háborúkat, valamint ezekben a háborúkban kiemelkedő szerepet játszó templomos lovagok szerepét. A kutatók fő célja azonban annak megértése volt, hogy mit akar ma a Prieuré de Sion és mi volt a múltban igazi célja? Ha a Meroving dinasztia vérvonalának a helyreállítása volt ez a cél, akkor ehhez milyen eszközök álltak a rendelkezésükre? Olyan kiváló személyek, mint Malraux és Juin, sem naiv idealisták nem voltak, sem vallási fanatikusok. Ugyanezt lehet elmondani a rend olyan tagjairól, akikkel a három amerikai kutató személyesen találkozott. Arra a kérdésre keresték a választ, hogy milyen javaslataik, elképzeléseik voltak céljaik elérésére? A választ a tömeglélektan, a politikai hatalom, és a nagy pénzvagyonok szférájában keresték. A rend tagjaiban olyan racionális személyiségeket ismerhettek meg, akik mai világunk realitásaiban gondolkodva magyarázták meg sok évszázados történetüket, és jövőbeni távlataikat.

A jelen írás is részben arra keresi a választ, hogy ma mit tesz a Prieuré de Sion? Milyen bizonyítható nyomai vannak jelenlegi aktivitásának, és abban, hogy részt vesz a világ sorsának az alakításában? Kik lehetnek ennek a rendkívül zárt körnek a tagjai? Milyen pénzforrásokra és hatalmi eszközökre támaszkodnak? Miért ragaszkodnak ahhoz, hogy a Meroving dinasztia leszármazottai, és így Jézus, illetve az ótestamentumi Dávid uralkodóház utódai? Milyen következményei lehetnek modern világunkban az ilyen állításoknak és igényeknek?

Annyit már kiderítettek a kutatók, hogy a Prieuré de Sion-nak van egy úgynevezett "grand design"-ja, egy mester-terve Franciaország és Európa, valamint a világ egészének a jövőjét illetően. Ezen túlmenően az is figyelemreméltó, ahogyan a Prieuré de Sion nagymestere közölte a kutatókkal, hogy ténylegesen birtokában vannak a jeruzsálemi templom elvesztett kincsének. Ezt visszajuttatják Izraelnek, ha eljött rá a megfelelő idő. Hogy mikor jön el ez a "megfelelő időpont", az függhet politikai, hatalmi, pénzügyi, és természetesen lélektani tényezőktől.

Mínt hogy a Prieuré de Sion lényegében a világ leghatalmasabb, leggazdagabb embereit tömörítő zárt társaság, ezért tevékenységének kutatása sok irányba vezet. Az első ilyen irány a vallásos vonatkozások feltárása, és az ószövetségtől a napjainkig való követése. Ebben a kutatásban kiemelkedő szerepe van a messiási koncepciónak. A Rend gondolkodásában a messiási küldetés különleges fontossággal bír.

Választ kell adni arra a kérdésre is, hogy milyen gyakorlati jelentőséggel bír mai modern világunkban a messiási küldetéstudat, a világ megmentőjének a koncepciója. E célból elemzésre szorul a jelenlegi nyugati társadalmak számos új jelensége, elsősorban a pénz uralmán alapuló kamatkapitalizmus kialakulása, az uzsoracivilizáció általánossá válása, a hagyományos értékek megrendülése, és a válságból való kiút keresése a spirituális értékek segítségével.

Mivel egy működő, a világ életében kulcsszerepet játszó titkos, illetve félig titkos zárt szervezetről van szó, ezért igen nehéz kökemény bizonyítékokkal alátámasztani a Prieuré de Sion-ra vonatkozó állításokat. A valóság empirikus kutatását szükségszerűen ki kell egészíteni megalapozott hipotézisekkel, a lehetőségek, a valószínűségek, és a szükségszerűségek logikus végiggondolásával. Titkos társaságok esetében nem kutathatóak a zárt archívumok, a titkos családi irattárak, a társaság szervezeti életére vonatkozó írásos anyagok. De, mert nehéz valamit titkossága miatt megismerni, ez még nem jelenti, hogy a kutatásról le kell mondani, illetve, hogy az adott titkos társaságnak a szerepe mai világunk megismerésében mellőzhető.

(Drábik János)

Source URL:

<http://portal.jobbik.net/index.php?q=node/4593>

Czike László

[\[bevezető szerkesztése\]](#)

A Wikipédiából, a szabad enciklopédiából

Czike László ([Budapest](#), [1950. április 10.](#)) magyar közgazdász, gazdasági tanácsadó, író és publicista.

Tartalomjegyzék

[\[elrejtés\]](#)

[1 Élete és szakmai pályája](#)

[2 Író-publicista munkássága](#)

[3 Kiadott könyvei](#)

[4 Videók, tévés szereplések](#)

[5 Források](#)

[6 Külső hivatkozások](#)

Élete és szakmai pályája [\[szerkesztés\]](#)

Diplomáját a [Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem](#) ipari karán védte meg [1977](#)-ben, vállalati stratégiából. Több mint harmincéves gazdasági vezetői gyakorlattal rendelkezik. A rendszerváltást megelőzően állami vállalatok munkatársa volt (pl. Magyar Posta, MÁV, ÁFOR, Hungarocamion, Közlekedéstudományi Intézet), mind magasabb vezető beosztásokban, azt követően pedig privatizációs tanácsadóként, vállalkozási igazgatói beosztásban dolgozott (CO-NEXUS Rt., Consult-Service Kft.). [1995](#) után már menedzsment-tanácsadóval, valamint szakmai tanulmányok írásával is foglalkozott. [1996](#)-ban nagyvállalatoknál volt főtanácsadó (Antenna Hungária Rt., BKV Zrt. stb.), [1997](#)-ben pedig közel egy évig vezető közgazdásza, illetve az akkori elnök, [Peták István](#) főtanácsadója volt a Magyar Televízió Rt.-ben. 1996 és 1998 között Varga Mihály, a FIDESZ kabinetfőnökének tanácsadója, mint szakértő, államadósság és privatizációs ügyekben. 2000-ben Domokos László, a FIDESZ gazdasági kabinetvezetőjének szakértőjeként az állami költségvetés és a zárszámadás, valamint törvény-tervezetek felülvizsgálója.

Vácott él, 2010. óta nyugdíjas. Nős, hat gyermek édesapja, 10 unokája van.

Író-publicista munkássága [\[szerkesztés\]](#)

Első írásai az Ötlet (1989) és a Ludas Matyi (1990) számaiban láttak napvilágot. 1995 óta rendszeresen ír és publikál: politikai esszéit, gazdasági elemzéseit, pamfletjeit és Szentírás-magyarázatait számos lap, folyóirat ([Magyar Nemzet](#), Hunnia, Demokrata, Új Idők, Új Magyarország, [Kapu \(folyóirat\)](#), Nemzetőr, Szövetség, Leleplező, Magyar Hírlap, stb.) közölte és közli napjainkban is. Írásai egyre több internetes oldalon is olvashatók. Könyvek szerzője is, eddig kilenc könyve jelent meg, ám kéziratban is van még számos kiadatlan munkája. (Mint pl.: a Rendszerváltó szabadkőművesek, lásd: [www.czl.gportal.hu](#))

Kiadott könyvei [\[szerkesztés\]](#)

- *Nexusban a Co-Nexussal.* Heti Válasz Kiadó, 2001.
- *Magyarország privatizációja.* Kapu Könyvek, 2003.
- *A szeretet törvénye.* Kairosz Kiadó, 2004.
- *A pokol legalsóbb bugyra - A magyar közszolgálati televízió.* Gold Book Könyvkiadó, 2006.
- *Sándor András, a szabadgondolkodó.* Heraldika Kiadó, 2006.
- *Végtelenek keresztútján.* Edition Nove, 2009.
- *Csillagközi mag a földi Grálban.* Edition Nove, 2009.
- *Kicsinyhitűeknek a kifürkészhetetlenről.* Edition Nove, 2010.
- *Az arany rózsakereszt.* Edition Nove, 2010.

Időszakos kiadványok:

Rendszerváltó szabadkőművesek. Ébredés 123.szám., 2010.

Digitális reinkarnáció. Ébredés 129. szám., 2010.

Videók, tévés szereplések [\[szerkesztés\]](#)

- Nemzetóra (Budapest TV, 2001. VI. 9., Dobos Attila, Gulyás Dénes, Czike László)
- Választási pártok gazdasági szakértőinek televíziós vitája (DUNA TV, 2002. március)
- Nemzetóra (Budapest TV, 2003. IX. 22., Dobos Attila, Elek István, Czike László)
- Civil a pályán (Budapest TV, 2004. IV. 16., Kövér Tamás, Drábik János, Czike László)
- Civil a pályán (Budapest TV, 2004. V. 3., Kövér Tamás, Drábik János, Czike László)
- Rendszerváltás, politikai beszélgetés (Budapest TV, 2004. X. 1.)
- Politikai beszélgetés, Szilvássy és Czike (Budapest TV, 2004. XII. 14.)
- Rendszerváltás, politikai beszélgetés, Balogh és Czike (Budapest TV, 2005. I. 2.)
- Politikai beszélgetés (Budapest TV, 2005. I. 9.)
- Aranyfüst, Drábik Jánossal (MTV 2., 2005. I. 16. és 2006. IV. 2.)
- Rendszerváltók, politikai beszélgetés (Budapest TV, 2005. VI. 24.)
- Aranyfüst - Tévéskönyv (MTV 2., 2008. II. 1., Tarnai Katalinnal)
- [Czike László dr. Ilkei Csaba "Vendégünk" című műsorában \(2008. 04. 17.\)](#)
- [Világuralom \(kerekasztalok\), mint realitás - Kiút többszemközt \(ECHO TV, 2011. 4. 28.\)](#)

- Czike Lászlóval - A szabadkőművességről (<http://huntv1.hunikornis.info/huntv/> - Sorsunk alakítói 2011. május)

- Czike Lászlóval - Milyen legyen a szakrális király? (<http://huntv1.hunikornis.info/huntv/> - Sorsunk alakítói 2011. május)

- Czike Lászlóval - Királyság vagy köztársaság? (<http://huntv1.hunikornis.info/huntv/> - Sorsunk alakítói 2011. május)

- Czike Lászlóval - Szentkorona és világbéke (<http://huntv.info/huntv/>) - Sorsunk alakítói 2011. június)
- Czike Lászlóval - Az 1956-os forradalomról (<http://huntv.info/huntv/>) - A győztesek történelme és az igazság 2011. június)
- Czike Lászlóval - Aktuálpolitikai kérdésekről (<http://huntv.info/huntv/>) 2011. július
- Czike Lászlóval Faludi Sándor (<http://huntv.info/huntv/>) 2011. augusztus - aktuálpolitikai kérdésekről
- Czike Lászlóval Faludi Sándor - volt Fidesz-szakértők (<http://huntv.info/huntv/>) 2011. augusztus
- Czike Lászlóval Drábik János, Faludi Sándor, Kozma József (<http://huntv.info/huntv/>) 2011. augusztus - a magyar miniszterelnök mozgásteret

Források [szerkesztés]

- [Rövid életrajz a Gold Book Könyvkiadó oldalán](#)

Czike László könyveinek szerző-ismertetői,

Czike László internetes életrajzai,

Czike László weblapja: www.czl.gportal.hu

Külső hivatkozások [szerkesztés]

- [Czike László rovata a Nemzeti Hírhálón](#)
- [Saját oldala írásaival, publikációival, önéletrajzaival](#)

F Ü G G E L É K

A dolgok fonákja

Szabadkőműves persziflázs

1. A sokszereplős sakkjátzsma

2. Munkamegbízás különleges feladatra
3. A magyar Agartha kőbevésett templomai
4. A spontán találkozó
5. Az építési tervrajz
6. A szigorúan titkos jegyzőkönyv
7. A Jezowski-testamentum
8. David Rockefeller levele a magyarokhoz

A sokszereplős sakkjátszma

Úgy két évvel ezelőtt egy nagyobb terjedelmű, a KAPU-ban megjelent írásomban - „*Az arany rózsakereszt*” címűben, vagy máshol?! - azt találtam írni, hogy soha nem a tényleges cselekmény a valóban fontos, csak annak szimbolikus jelentése. Ha jól emlékszem; ezt a különös mondatot *Gyurkovics Tibornak* a „Kis Újság”-ban napvilágot látott talányos története váltotta ki belőlem, - egy olyan képtelen, történelmi „sci-fi”-számba menő történet, amelynek a főszereplője *Bornemissza Gergely* volt, de teljesen váratlan, meglepetésszerű kor, szokatlan eseményeiben.

Akkor megértettem: Gyurkovics kedvére játszik a korokkal, az eseményekkel, a szereplőkkel; *az emberekkel*, - a szavakkal és az olvasókkal egyaránt...!

Gyurkovics a szavak, a fiktív történések mágusa; az írás módfelett szórakoztatja, de csak annyiban, amennyiben a szimbólumok hatást gyakorolnak a való világra. Legutóbbi ilyen írása, a „Magyar Nemzet” március 8-iki szombati mellékletében - kis ‘távolságra’ *Sándor György* csodálatos füstölgő sziporkáitól - volt olvasható, „*Háromszögletű saktábla*” címmel. Ajánlom, aki csak megteheti, mélyedjen el benne, mert ehhez hasonló *szakrális politikai rejtvényt* eddig aligha olvasott!

Tekintve, hogy jelen írásomnak *nagyjából önmagában is* meg kell állnia; némileg vázolnom kell, miről is szól a veretes mű! *Jezovicsot*, aki a furcsa történet főhőse; *valakik* bevezetik egy sötét kastélyba, mely három teremből áll. Kísérője, *finom fiatalember*, megígérteti vele, hogy utólag nem kürtöli ország-világgá, hol járt... „*Nemigen akad földi lény, ki eme palota titkait megismerheti.*” - mondja az ifjú, amint sorban végigjárják *a világot uraló nagyhatalmak* „civilizációit” jelképező termeket. Kinyilatkoztatja ugyanis, hogy ez a kastély valójában *a világpalota*.

A nagyteremben **a játékosok egy háromszögletű sakktábla előtt ülnek, amelyen három csapat van felállítva, - s a csapatok ádáz küzdelmet folytatnak egymás ellen, pontosabban ketten együtt, a harmadik ellen...**

Főhősünk, Jezovics, hirtelen támadt szent buzgalmában - megsejdtítve az alkalmi feladat lényegét! - *kezdené megfejteni az egyes termekben látottakat*, de a kísérő türelmetlenül leinti: „*Semmi kérdés, uram, semmi kérdés. Mit is kérdezne? Nem azért hívtuk önt ide, hogy olyan kérdésekre feleljen, amelyekre mi is tudjuk a választ. Azt szeretnénk tudni, amit mi nem tudunk. Magát mágusnak mondják - léleklátónak. Kíváncsiak vagyunk a véleményére. Mi a titok? Ennyi az egész. (...) Tudjuk, tudjuk, csudába a csodálkozással! Nem ez a lényeg. Amit nem tudunk, az a lényeg! (...) Igen, igen, ez a világpalota. Figyelje meg a játékosokat! Itt dől el az emberiség sorsa. Visszafogottan játszanak, de játszanak. Tessék figyelni! (...)*”

- Az egyikén végtelen mennyiségű paraszt állott visszahúzódva. (...) Nem álltak rosszul, a király körül volt bástyázva. (...) Hu Csin-tao kreolsárgán sakkozott.
- A másik oldalon kese fejű, vékony ember ült, ... ideges volt, fölényes, elszánt.
- A vezér örülten rohangált le s föl, a tábláról átható whisky-szag áradt. Kiütött mindenkit, aki az útjába került.

Jezovicsunk idegenvezetője - mielőtt közölte volna vendégével a feladvány valós mibenlétét - felvázolta „a háromoldalú (trilaterális) sakkjátszma” pillanatnyi harci állását: „**Őrült küzdelem folyik. Egymás ellen, együtt. Jelenleg remeg a levegő. De a táblán még rend van. A whiskys vezet. Tarol. Hengerel. A kese védekezik, de nem buta. A sárga arcú láthatóan nyugodt. Mert a játszma ki van egyensúlyozva. Mikor feküdni térnek, nyugton vagyunk. Megáll a világ.**” S most jött a feladat: „**Nagyobb a probléma, s ezt kellene kiderítenie. Míg ezek alszanak, valaki átrendezi a bábokat. Egészen másképpen folytatódik a játszma reggel. Mintha egy negyedik játékos is lenne. Ezt kell megfejtenie. Pénz nem számít. Mit gondol, ki lehet az?**”

Előre bocsátom, hogy mind a történet, mind a feladvány több dimenziós, és több rétegű, mint amilyenek *első ránézésre* látszik. De tovább megyek; *annál is több* dimenziós, amilyenek akárhány ránézésre látszik. Két dolgot megígérek: azokat az összefüggéseket, melyek már eddig is minden olvasó számára triviálisak; épp úgy nem kívánom (s nem fogom) megmagyarázni, mint „a messzebbre vezetőket”. Egyrészt semmit nem akarok a történetbe ‘belemagyarázni’, másrészt szeretném meghagyni olvasóimnak (olvasóinknak) *az önálló gondolkodás* minden örömét...

Gondolom, annyi világos, hogy a világot **három sakkozó nagyhatalom** uralja: **a whiskys Bush (USA), a kese fejű Putyin (Oroszország), - és Kína, Hu Csin-tao, amint „kreolsárgán” sakkozik.** Vannak - szándékosan - árulkodó félmondatok és jelzős szerkezetek. A „ketten együtt” kitétel nyilvánvalóan egyrészt azt jelentheti, hogy *az*

USA és Oroszország (látszólag) - most még - vállvetve harcolnak a világ 'nem keresztény' erői, vagyis mindenekelőtt Kína és a muzulmánok ellen. Mégis, mi utalhat arra, hogy *nem csak Kínáról* van szó?! A kreol-sárga jelző! Az arabok (és még inkább a perzsák!) ugyanis „kreolok”, és nem sárgák. A másik összekötő kapocs konkrétan aktuál-politikai: ti. Irak lerohanását Észak-Koreáé követheti...

De másrészt a „ketten együtt” éppúgy lehet finom jelzés is arra nézve, hogy ez a mai egyensúly bizony - értsd: **„de a táblán még rend van”** - roppant borulékony; könnyen előfordulhat az, hogy az első szőnyeg-bombázások után *„mások ketten”* állnak párba, például Oroszország 'a kreol-sárgákhoz' pártol át, az USA ellen!

Mielőtt megpróbálnánk megoldani Gyurkovics rejtvényét; vegyük figyelembe azt, hogy az író rendszere ugyan abszolút logikus, zárt és gömbölyű rendszer; ámde mint minden fikció, önkényes megfontolásokat (is) takar. Éppen ezért felteszünk néhány olyan kérdést, amelyeket az író - önkényesen - nem is tesz (nem kérdez), és nem is válaszol meg. E kérdéseim pótlólagosak, de nem Jezovicshoz szólnak...

- Ki az (milyen erő), aki a játszmát „nappal” kiegyensúlyozza?
- Kik azok, akik „nyugton vannak” (nyugodtak) amikor a világ erői alszanak?
- Ha nappal képesek a rendre vigyázni, miért nem képesek erre éjjel is?
- Ki az (a hatalom), akinek a nevében ifjú kísérője megbízást ad Jezovicsnak?
- Ki az a Jezovics, akit „mágusnak, léleklátónak” mondanak?
- Kit takar valójában „a Jezovics” név?
- Gyurkovics Tibor valóságos feladványt, vagy költői kérdéseket publikált?
- Létezik-e egyáltalán *„a báb-átrendező” negyedik játékos*, vagy csak fikció?

Tekintve, hogy „a három tenor” - USA, Oroszország, Kína - mindegyike egyedüli világhatalomra tör (ők a háromszögletű sakktábla sakkjátékosai Gyurkovics Tibor félig fiktív világhatalmi drámájában); kizárhatjuk, hogy a látszólagos és átmeneti erőegyensúly „nappali” fenntartásáról ők gondoskodnának. Minden erőfeszítésük az egyensúly felborítására irányul, - ezért amennyiben és ameddig *mégis egyensúly van*, azt a világhatalmakkal szemben hozza létre valamilyen háttérerő. Már-pedig teljességgel valószínűtlen, hogy a stratégiai egyensúlyt „nappal” létrehozó s fenntartó kvázi-örangyalkák, mint háttérerő „mögött” létezzék *még egy alamuszi, éjszakai kisördög is*, mint másodlagos háttérerő, aki éjjel átrendezi a bábokat.

A Jezovicsnak a tárgyi megbízást adó hatalom nem lehet a fiktív éjjeli háttérerők képviselője, hiszen semmi értelme nem lenne, hogy a saját maga által előállított rejtély megfejtésére adjon megbízást, egy *a rendszeren kívüli* idegen személynek. Marad az a feltételezés, hogy a világrendet egyébként nappal kifogástalanul őrző háttérerő éjjelre „kiakad”, elveszíti hatékonyságát, - s jön a mumus, aki átrendez. Nem alaptalan variáció az sem, hogy *a nappali angyalkák és éjjeli ördögöcskék ugyanannak a háttérklánnak az ügynökei*; csak épp nem tud(hat)nak egymásról, mert **a titok lényege éppen**

abban áll, hogy a földi hatalmi rendet és a káoszt ugyanaz az erő generálja, - vagyis hogy a Rubicon mindkét partján ők állnak...

A hatalom tehát kétarcú (skizofrén) - a rend őre, és a rend ellensége is egyben.

Meglehet, hogy Jezovics igazi megbízója *nem földi, hanem transzcendens erő*, - Isten, vagy a Sátán. Isten mindent tud, a saját terve (teremtése) nem lehet titok őelőtte, ezért nincsen szüksége rejtvényfejtőre. A Sátán pedig azért valószínűtlen, mint megbízó, mert ha ő generálná „az éjszakai bábú-átrendezést”, a káoszt; úgy tudnia kellene róla, tehát ismét csak felesleges Jezovics rejtvényfejtő munkája.

Mindazonáltal *nem kell nagy ész ahhoz, hogy kitaláljuk: kicsoda is Jezovics!*

A „-vics” képző mindent megmagyaráz. ***Gyurkovics = Jezovics = Jézus...***

Jezovicsról ugyanis tudjuk, hogy Gyurkovics önmagáról mintázott szereplője.

Jézus + „-vics” = Jezovics. A léleklátó mágus tehát *Jézus, a próféta*; az éjszakai káosz művelői valódi kilétének a kiderítésére ő kapja a megbízást, - ám valójában a költő, Gyurkovics Tibor, aki *legalábbis írásában* magára veszi ezt a keresztet...

Vélhetőleg a megbízás valódi célja az Antikrisztus kilétének a kiderítése.

Az író kérdései *igazi kérdések és költői kérdések* is egyben.

Kíváncsian várjuk, hogy a folytatásban megtalálja a rejtvény kulcsát.

Vác, 2003. március 10.

Munkamegbízás különleges feladatra

Jezowski Barnabás, a már hosszú évek óta munkanélküli, középkorú, családostól szabadúszó értelmiségi életuntan lapozgatta az „*Excalibur*” című ezoterikus folyóiratot, s már éppen letette volna, mint érdektelent, amikor váratlanul *egészoldalas hirdetésre* bukkant. Már ha egyáltalán hirdetésnek lehet nevezni az ilyent!

„Olyan megbízható, leinformálható férfiakat keresek, 40 éves életkor felett, a későbbiekben ismertető különleges feladat elvégzésére, akik az alábbi feltételeknek maradéktalanul megfelelnek:

Közvetlen, személyes használati tárgyain kívül ne legyen a birtokában semmiféle ingatlan vagy ingó vagyon, földbirtok, részvény, nagy összegű készpénz és/ vagy hitel, illetve bankbetét. Ne legyen vérszerinti, egyenesági, férfinemű élő leszármazottja. Legyen köztisztelőben álló, erkölcsileg abszolút feddhetetlen, keresztyén családból származó, formálisan keresztyén vallású férfiú. Legális párkapcsolattal rendelkezék (családosok előnyben), ne legyen titkos szeretője. Ne féljen a fizikai haláltól; higgyen Istenben, Krisztusban, a túlvilágban, sőt a feltámadásban és az üdvösségben is. Ne legyen tagja se politikai pártnak, se állami vagy magán titkosszolgálatnak, se szabadkőműves páholynak, illetve egyéb más, legitimnek álcázott polgári (civil) társaságnak; felekezethöz vagy szektához. Ne legyenek sem jövedelmi, vagyonosodási, kincsképzési vágyai, - sem mások feletti uralomra törő, vagy bármilyen hatalmi ambíciói. Semmilyen szervezethez vagy magánszemélyhez ne kötődjék elválaszthatatlanul; ne legyen sem anyagi, pénzügyi, sem egzisztenciális (együttműködési), sem érzelmi, sem orvosi (kezelési), vagy pszichológiai függésben senkitől. A személyiség legyen harmonikus egyensúlyban a világgal, a környezetével, a viszonyaival s főként önmagával; ne legyenek még elfojtott (kompenzált) személyes becsvágyai sem. Ne feszítse alantás ösztön, kiéletlen vágy, kudarcélmény (frusztráció) vagy más leplezett vagy leplezetlen érvényesülési, önérvényesítési hajlam. Ne szenvedjen semmilyen, hosszabb távú kimenetelében halálos (pl. AIDS, rák, agyvérzés, érszűkület, stb.) testi kórban vagy idegen akarat általi befolyásolhatóságban (pl. hipnózis, telepátia, skizofrénia, stb.), egyéb lelki betegségben. Ne legyen semmi veszíteni valója, semmilyen tekintetben. Erős akarattal rendelkezék; ne legyen semmilyen szenvedélybetegség, vagy múló, pillanatnyi szeszélyek rabja. Vesse meg a pénzt és a hatalmat, a bankárokat és a hatalmasokat. Legyen már túl a világ alapvető felismerésén, s ne higgyen az emberi tudás mindenhatóságában. Ne önmagában, vagy más emberek erejében bízzék, hanem Jézus Krisztusban. Sem múló földi örömeikért, sem ezoterikus ismeretekért, sem földi eszméikért, példaképeikért ne lelkesedjék természetfölötti lényre, lényege kárára. Bár már megkeresték politikai hatalmak, szabadkőművesek és ezoterikus vallások (más szóval: szekták); lépjen be tagjaik sorába - nemet mondott az invitálásra. Ha a habitusának megfelelő küldetést kap; - legyen képes és hajlandó arra, hogy a hátralévő életét az ügy szolgálatának szentelje. Örök hűsége garanciájaként legyen képes esküt tenni az örök életére. Jelentkezés: a kiadóban megadott útvonalon és módon. Aláírás: Jézus Krisztus, a zsidók királya.”

Jezowski Barna egyrészt megdöbben, ám másrészt mélyen elgondolkodott! Ilyen ‘állás-hirdetést’ még életében nem olvasott! Sok mindent érteni vélt a megszabott feltételekben, másokat viszont egyáltalán nem. Legfőképpen azt nem értette, hogy miért *Jézus Krisztus, a zsidók királya* az aláíró?! Miért hirdet az Isten Fia állást egy ilyen kétes értékű lapban? S miért nevezi magát *a zsidók királyának*, amikor ezt a gúnynevet csak üldözői, elfogói és megkínzói, a római katonák ragasztották rá? Amikor maga soha nem törekedett semmilyen földi királyságra; sőt, kínosan-egyértelműen nyilvánvalóvá tette (hirdette), hogy az országa nem e világról való?! Amikor is hiába

akarták őt 'forradalmárrá', népe vezérévé tenni a rómaiak elleni szabadságharcban; - nem vállalta el ezt a földi szerepet, nem akart király lenni...! Dehát Jezowski hányatott élete, sűrű nélkülözései során régen megszokta már - nem kell neki mindent feltétlenül értenie. Elég, ha elfogadja a kínált állást; a többi majd idejében, utóbb kiderül. Amikor magában elkezdett kacérkodni a megbízás elvállalásával; döbbsen fedezte fel, hogy személyében minden feltételnek képes megfelelni. *Mi lenne, ha...?* - gondolta, s eldöntötte, megpróbálkozik. Elment a kiadóba, ahol közölték vele, miként tud kapcsolatba lépni a hirdetővel. Elmondás szerint fel kellett ülnie a **„Cinderella” kisvasútra**, amely a Hármashatárhegy egyik nemrégén feltárt barlangjára indul - barlangtúrára... A leírás alapján hamar meg is találta a nevezett barlangot és kisvasutat, melyet a tájékoztató tábla szerint a **Nemzetközi Barlangász Szövetség** üzemeltetett. Felszállt a menetrend alapján érkező szerelvényre, s egyáltalán nem lepődött meg, hogy ő volt az egyetlen utas. *Biztos csak igen kevesen képesek teljesíteni a szigorú feltételeket!* - gondolta...

Az ajtók bezáródtak; a kisvonat meglepően rövid gyorsulást követően elképesztő sebességgel kezdett száguldani, - s hosszú időn keresztül nem is csökkentette ezt a sebességet. Teltek-múltak az órák, de az utazás csak nem akart véget érni. Úgy 8-10 óra elteltével a szerelvény váratlanul lassítani kezdett, majd rövid, hangtalan fékezés után megállt. Jezowski afféle félálomból riadt fel, majd kiszállt. Egészen más környezet fogadta, mint ahonnan a Hármashatárhegyből elindult! Az állomás fényárban úszott, - a falba épített világítótestek fényét a mennyezetről lógó óriási csillárok fokozták, szinte a megvakulásig. Különböző lézerfények villóztak; - azt hihette volna, hogy egy hatalmas kaleidoszkópban lépdel. Először arra gondolt, - *ez egy keleti metró*, annak is a legalsó szintje, ahonnan majd mozgólépcső vezet fel a földfelszínre. De tévedett! Nemcsak, hogy a végállomáson, hanem egyszersmind' az érkezési szinten, útja végcéljánál járt. Amint haladt előre - észrevétlen egy fotocellás kettős üvegajtó nyílt szét előtte, amelyen át egy keleti gazdagságú, fényűző pompájú palotába jutott. Alig lépett be a lampionokkal kivilágított pazar terembe; - egy szálfatermetű, igen jóképű, napbarnított arcú, meghatározhatatlan népcsoporthoz tartozó *középkorú férfi* sietett elébe, nyájasan mosolyogva:

„Nagyon örülök, hogy eljött! Kérem, ne higgye, hogy ez a palota Izraelben vagy Palesztinában van, mert még csak nem is bárhol a Közel-Keleten. Európában vagyunk, mégpedig LONDON környékén, pontosabban tőle 62 kilométerre. Ez az ún. Exterritoriális Bizottság, más szóval a Háromszázak Tanácsa székhelye.” Aztán se szó, se beszéd vállán átkarolta vendégét, Jezowskit, s beljebb vezette, a palota nagytermén át egy kisebb, exkluzívabb helyiségbe, afféle dolgozószobába, ahol a szemben álló íróasztal mögül felállt *egy igen ismerős arcú férfi*, és szintén az érkező vendég üdvözlésére sietett. Jezowski szóhoz sem jutott, nemhogy még kérdéseket tehetett volna fel - úgy meglepődött. Megpróbált ugyan félszegen bemutatkozni, de vendéglátói megelőzték: *„Ön nyilván nem ismer engem - honnan is ismerhetne! -, hiszen még sohasem mutatkoztam a széles nyilvánosság előtt. A teljes nevemen Jeshu de Meroving*

vagyok, mellettem a főtanácsadóm - nyilván, őt már jobban felismeri! -: **David Rockefeller**, a Bizottság feje, a Világállamunk miniszterelnöke. Isten hozta - pontosabban én hoztam ide! - minálunk! Kérem, foglaljon helyett a kényelmes karosszékben, - mivel kínálhatom meg; whiskyvel, szivarral?! Ön kiválasztott ember! A különleges feladat, amelyre szerződtetjük: a Világállam megszervezése, végső kiépítése. Ugye, elvállalja?! Együtt megoldunk minden problémát. Mások is érkeznek, a Föld szinte minden országából; hamar bővítjük a kört... A kedves családja ide hozataláról már gondoskodtunk - útban vannak már idefelé. Elnézését kérem a hirdetés „becsapós” megfogalmazásáért; de hiszen tudja - a keresztény emberek hűségese, megbízhatóak, nagyon várják már Jézus Krisztus második eljövételét. Íme, Ön is beugrott a reklámnak! Magam természetesen sem Jézus Krisztus, sem a zsidók királya - még csak zsidó sem - vagyok; viszont király leszek, a Föld egységes világállamának az első királya...! Még egyszer kérem, ne haragudják, hogy a jóhiszeműségével visszaélve kvázi: törbe csaltuk! Nem a módszer fontos ugyebár, hanem a közös küldetésünk!”

Jezowski Barna most már levegőt sem kapott, nemhogy szóhoz jutott volna... Természetesen tudta, hogy „a módszerek” már régóta nem számítanak, mert a cél szentesíti az eszközt. Egy szót sem tudott kinyögni, viszont a fantáziája élénk mozgásba lendült. Előző este a Duna tévén megnézte George Orwell 1984-ét...

Ezen a reggelen valahogy sokkal nehezebben ébredt, mint máskor. Furcsa álmait azon frissiben elmesélte feleségének, aki igencsak sajnálta, hogy a megbízás csak álom volt! Egyszer kapnál már valóban valami munkát! - mondta Jezowskinak.

Majd szokás szerint bekapcsolták a közszolgálati televízió reggeli riportműsorát, amelyben a kérdező az „**Excalibur**” ezoterikus folyóirat főszerkesztőjével éppen egy új szolgáltatás bevezetéséről beszélgetett. Bekonferálták, hogy aznap indul a Hármashatárhegyen egy új barlangtúra, mégpedig a „**Cinderella**” kisvasúton...

Vác, 2003. július 4.

A

Magyar Agartha kőbevált templomai

A templomosok (vö.: Simon Templar, templárius) a nevükben is hordozzák valós kötődésüket. Főképpen azért, hogy a szentföldi kereszties hadjáratok során a - Kr. u. 70-ben, Titus római seregei által lerombolt - **jeruzsálemi Salamon-templom maradványai alatt keresték a Szent Grált.**

Mások a templomot újabban *bolygóközi űrhajós leszálló-pályának* kívánják újjáépíteni (gondoljunk csak *Ezékiel* ószövetségi próféta látomásaira, *sőt, a tüzes szekéren „elvitt” Illés próféta* hamarosan várható visszatérésére), az újból megérkező „istenségek” (néhány csillagközi űrhajók) landolása céljából.

A templomépítés a templomos lovagok szent kötelessége.

A magyar templomos nagymester, *Zelnik József* az 1998-ban (Ökotáj) kiadott “*A magyar kultúra selyemövezetei*” címet viselő egyik előző könyvében külön fejezetet szentel *Makovecz Imre fő-építésznek* (‘Magyar Agartha’: Makovecz Imre 60. születésnapjára), sőt - *”Miért épít az ember templomot?”* címmel -, az építésnek.

De vajon hol? Csak a földön, anyagi értelemben, - *kőből?*

A dolgok szimbolikus-szagrális jelentése szerint *a templomépítés a páholyszervezés szinonimája*, - ezért kézenfekvőnek is tűnhet a válasz: *underground*, vagyis „*a föld alatt*”.

És akkor még nem beszéltünk arról, hol bujkálhat *Arthur király* serege Skócia alatt, merre lehet *a Walhalla*, az alvilág a szörnyű *Styx-folyóval*, s mit rejtenek *Atlantisz* városai az óceán mélyén. Vagy hogy merre van, és mit rejthet legbelül *a Magyar Agartha* – ahol „*bölcse megkövült*” szellemkezek, *boszorkányos ujjakkal a kultúra és a politika nemzeti selymét gombolyítják...*

Fogalmunk sincs, mi lehet a Várhegy, a Budai Vár, a Bükk és a Bakony, vagy a fővárosi metró alatt - a hadsereg, a politikai elit s a milliárdosok bunkereiben. Saját házunk tája helyett *a nagyvilág és a régmúlt szennyesébe* túrunk; ámbár *a saját kazamatáink is* koponyával s lábszárcsontokkal – *skull and bones* - vannak tele.

Vagy legalább tudnánk - mi lehet a magyar rendszerváltás mögött és alatt?!

Jezowski kinyitotta a számítógépét, és feltelepítette legújabb szoft-ver szerzeményét, az „adobe” márkanévű „acrobat reader”-t, mely képes a „pdf”-formátumban készített fájlok elolvasására is. Mert előző nap – kísérőlevél nélkül! – *éppen egy ilyen dokumentumot* kapott e-mailben. A feladó: bizonyos *Jóskabácsi* volt!

Simán megnyitotta, és elkezdte olvasni a szöveget:

„Íme a Rózsadombi Paktum eredeti, hiteles 24 pontja:

„1. A szovjet csapatok békés, barátságos kivonulása Magyar-országról.

2. *A Szovjetunió kárpótlása a hátrahagyott javakért.*
3. *Barátságos politikai és gazdasági viszonyok kiépítése a Szovjetunió és Magyarország között.*
4. *Minden szovjetellenes tevékenység megakadályozása.*
5. *A határok kölcsönös megnyitása a Szovjetunió s Magyar-ország között.*
6. *Volt kommunista párttagok mentesítése minden büntetés alól.*
7. *A volt kommunisták (titkosszolgálat, határőrség és rend-őrség) megvédése az esetleges megtorlástól.*
8. *A volt kommunisták más pártokban indítása az ország-gyűlési választásokon.*
9. *Az államvagyon átmentése a volt kommunisták kezébe.*
10. *Az igazságszolgáltatás megtartása a volt kommunisták kezében.*
11. *Minden zsidóellenes megnyilatkozás, megmozdulás és szervezkedés megtorlása.*
12. *A jobboldali vagy szélsőjobboldali pártok indulásának és szervezkedésének megakadályozása.*
13. *Állandó hangoztatása annak, hogy a magyar határok véglegesek és azokon nem lehet változtatni.*
14. *A magyar kormány nem tarthat kapcsolatot jobboldali emigrációs személyekkel, szervezetekkel és csoportokkal.*
15. *A románok, a jugoszlávok és a szlovákok irányában csak barátságos nyilatkozatok láthatnak napvilágot.*
16. *Az 1956-os eseményeket a kommunizmus megjavítását célzó mozgalomnak kell beállítani, és csak azokat szabad szóhoz juttatni, akik ezt így értelmezik.*
17. *A magyar hadsereget egyharmadára kell csökkenteni.*
18. *A Szovjetunió - az átmentett kommunisták révén - meg-tartja politikai befolyását Magyarországon, az USA pedig megerősítheti gazdasági befolyását a magyar üzleti életben.*

19. Magyarország garanciát ad a magyarországi nemzeti kisebbségek nyelvi, népi, kulturális, politikai és gazdasági jogainak gyakorlására.

20. Magyarország teljes kártalanításban részesíti a magyar zsidókat a II. Világháborúban elszenvedett veszteségeikért.

21. A szocializmust kapitalizmussal felváltó rendszerváltás művében régi és új elit összeforr; míg két, látszólag szemben- álló, ellentétes oldalra, jobb-és baloldalra bomlik, - a világ-állami térfoglalás (és privatizáció) elleplezése érdekében. A volt „társadalmi tulajdon” a komprádor burzsoázia (nemzeti elit) közvetítésével – jutalékért, portfolióért cserében – teljes egészében a multinacionális társaságok tulajdonába kerül. Magyarország a NATO, majd az Európai Unió tagországává válik; földje – mint a szabad mozgású nemzetközi tőke része – szintén szupranacionális tulajdonként, a Világállamé lesz. Mindez nem érinti az ország eladósodását, amelyet fokozni kell, azért, hogy a nemzeti öntudat forrásai elapadjanak.

22. Míg a rendszerváltás alapvető folyamatait a háttérből a katonai hírszerzés vezényli, - a belbiztonsági hírszolgálatot (III./III.) be kell áldozni. Minden volt kommunista ügynöknek lehetőséget kell biztosítani, hogy információs tevékenységét köztisztviselőként, páholyokban folytathassa tovább.

23. A magyarországi politikai pártok működését - a be-épített katonai hírszerzők révén – a Világállamot is irányító Illuminátusok Rendje, annak B'nai B'rith és Grand Orient szintje irányítja és koordinálja, a Sioni Priorátus ellenőrzi.

24. A Paktumot aláíró személyek esküsznek, hogy a szabad-kőműves eskü rettenetes terhe alatt titokban tartják három személy valóságos kilétét. Ezek: a világállam magyarországi helytartója, a nemzetközi nagymester; egy szövetségi elnök, aki a Priorátus helyi megbízottja, és a szakrális trónörökös, aki „kettős fedésben” vesz részt a közéletben.”

Íme az eskü szövege:

„Esküszöm az istenre, a Világegyetem Nagy Építőmesterére, hogy a szabadkőművesség titkait soha föl nem fedem, és abból, mit a szabadkőművesek gyülekezetében hallani, látni vagy érezni fogok, senkivel semmit sem közlök, legyen az nő vagy férfi, mielőtt jó eleve meg nem győződtem arról, hogy valódi testvér.

Ígérem, esküszöm, fogadom: soha semmi olyasmit nem írok, nem metszek, nem vések, nem nyomtatok, nem faragok, nem rajzolok, sem bármi hasonlót nem teszek, sem engedni nem fogom, hogy valami olyasmit írjanak, messenek, véssenek, nyomtassanak, faragjanak vagy rajzoljanak, avagy bármi hasonlót tegyenek papírra,

ércre, homokba vagy földbe, vagy egyébre, ami ujj, vagy valamely eszköz nyomásának enged, legyen az mozgó vagy szilárd, vagy folyékony anyag.

Ezenkívül ígérem, esküszöm, fogadom, hogy hű leszek ehhez a páholyhoz vagy ahhoz, amelynek a tagja leendek, és csak a javára, vagy a kárának és ártalmának elkerülésére fogok törekedni; hogy minden ember, de különösen a megszorult testvéreim iránt szánakozó leszek, és hogy védeni fogom a hazát, és igyekezni fogok a hazám javát előmozdítani.

Ha ezek közül csak egynek is ellene cselekedném, vágják el a gégémet, tépjék ki a nyelvemet, döfjék át a szívemet, és a hasamat felmetszván, szaggassák ki a beleimet; majd meg-csonkított testemet dobják a tenger fövenyére, ahol huszon-négy óra alatt kétszer söpörjön végig rajta a dagály meg az apály, testem vérző tetemeit pedig égessék meg és bocsássák szélnek a hamvaimat, hogy még az emlékem se maradjon, fenn, nemcsak szabadkőművesek és más becsületes emberek között, de általában a föld színén sem! Isten engem úgy segítjen!”

Jezowski – mintha villám sújtotta volna – a földre roskadt.
Senki nem volt a közelben, hogy felmossa.

Vác, 2005. május 6.

A spontán találkozó

Mottó helyett *előre bocsátom*, hogy a múltkori történet folytatása továbbra is a képzelet szülötte, tehát sem a cselekmény, sem a szereplők nem valóságosak; - ez az egész egy oltári nagy hanta, Hány János szösszeneteinek überelésére irányuló halovány igyekezet, röviden: *science-fiction mese!* Még csak valós ihletése sincs. Mindazonáltal: „*Aki másnak vermet ás, maga esik bele!*”. Azt ugyan nem tudom, mi célból *illik, nem illik ide* ez a közmondás; mindenesetre „*Midász királynak juszt is számárfüle van!*”, s ezt ezennel a kiásott gödörbe szépen belekiabálom...

A furcsa, váratlan események azzal folytatódottak, hogy Jezowski egy nap levelet kapott. Ez már csupán azért is meglepő, mert barátai, ismerősei, családtagjai nem szoktak levelet írni; igaz, telefonálni sem nagyon. Nagyjából valóságúen tükrözi hősünk postai, illetőleg a külvilággal fenntartott írásbeli kapcsolatait, hogy azok szinte

kizárólagosan a nevére érkező legkülönbözőbb, kifizethetetlen összegű számlákra korlátozódtak. Most azonban fordulat történt: *egy meghívó érkezett!*

Érdekes szokás; - Jezowski bármilyen levélen elsőként mindig a feladót szokta elolvasni, mint afféle sokat próbált ember, aki jelentős élettapasztalatot halmozott fel *a rossz és még rosszabb* hírek fogadásában. Mindig jobbat várunk annál, ami éppen jön... A meghívó *a Nemzetközi Barlangász Szövetségtől* érkezett!

Jezowskinak újra eszébe jutott legutóbbi furcsa álma, illetve az „*Excalibur*” folyóirat, s vele a „*Cinderella*” kisvasút. Mi a frász *ez az egész?! -* kérdezte magában. A meghívó egy exkluzív barlangász ünnepségre invitálta, - amelyet nagyjából egy hónap múlva tartanak, valahol a Bükk-hegység öserdejének sűrű rejtekében. Az elnök, aki a meghívót aláírta - a névjegyét is mellékelte a borítékban. Igen furcsa, idegen hangzású neve volt: *Mesznyik Koszmer!* Szláv, angol - *ki lehet ez?* Soha életében nem hallott még hasonló nevet! A névjegy hátoldalán kézzel írt szöveget talált; az elnök üzente, hogy szívesen látja néhány nap múlva az irodájában, egy rövid, bemutatkozó látogatáson.

Maga a meghívó a következőképpen hangzott:

„A Nemzetközi Barlangász Szövetség szeretettel meghívja személyesen, csak és kizárólag Önt a legújabban feltárt bükki barlangjárat templomának felavató ünnepségére. Előre is kérjük, ne csodálkozzék, ha a ceremónián olyasvalakik is részt vesznek, akikről ezt előre a legkevésbé sem feltételezné! Mint ahogy azt sem garantálhatjuk, hogy a meghívott vendégek között esetleg nem lesznek az Ön számára „ellenszenves” személyiségek; - netán tényleges ellenfelek, vagy akár ‘ellenségek’ is. Találkozás: ekkor, itt és itt. Aláírás: Mesznyik Koszmer elnök.”

Jezowskinak már a füle is ketté állt a meglepetéstől! Soha életében nem volt semmilyen kapcsolata *a barlangászokkal;* - azt meg végképp nem értette, *mi a fenének kell templomot avatni egy újonnan feltárt bükki barlangjáratban?!* De hogy esetleg „ellenségei is” kaptak meghívót; ez végképp meghaladta fantáziáját, s a felfogó képességét. Mire lehet ez jó?! - gondolta; és pláne: *miért közlik vele ezt, jó előre?* Megmutatta a feleségének, mit is kapott; - ám az asszony csóválta a fejét, s csak ennyit szólt a férjének: *„Ne menj el, nagyon gyanús meghívó ez!”...*

Jezowskit azonban sehogyan sem hagyta nyugodni a meghívás; folyton ez járt az agyában tudat alatt - ha akarta, ha nem. Mi történhet? - gyözködte magát; semmi baj nem lehet abból, ha megismerkedem ezzel az Elnökkel, aztán a többit később meglátjuk... Eljött a bemutatkozás napja, s Jezowski meglátogatta az Elnököt, aki nem volt egyedül. Két középkorú férfi ült vele szemben *egy kerek asztalnál;* az egyiket sohasem látta, ám a másikat „régről”, még az átkosból jól ismerte! Fedőnevű vállalatnál dolgoztak kollégákként; - egy olyannál, amelynek valójában a mellékfunkciója volt a fő tevékenysége. Pali! - kiáltott fel a viszontlátás örömeivel Jezowski, hiszen már vagy 20 éve nem látta egykori „munkatársát”. (Az említett cégnél mindketten vezetők voltak,

más és más beosztásban. „Pali” nagy kajakos; de egyébként is közismert sportember volt; túrákat tett gyalog vagy kerékpáron.) Láthatólag vagy látszólag (?!) nagyon megörültek egymásnak. Pali bemutatta az Elnöknek és a másik férfinak. Úgy fogadták, mint régi ismerőst. Pali elmondta, hogy ő most a barlangászok híradósa, - társa pedig barlangász történetkutatással foglalkozik. Jezowski csak eszébe jutott, hogy Huba írásait olvasta is évekkorábban az „*És lőn világosság!*” című ezoterikus folyóiratban. Az volt a kutatási területe, ideája, illetve „talán kissé már a rögeszméje is”, hogy minden áron meg kell őrizni a nemzeti barlangász szövetségek függetlenségét, - szemben azokkal a liberális kozmopolita törekvésekkel, amelyek egyetlen központosított szervezetbe igyekeztek integrálni a világ összes barlangászát, sőt fizikailag is átjárhatóvá, egy közös topológiai rendszerré akarták összekötni valamennyi feltárt barlangot. Az alábbi idézet is Jezowski agyába villant, a feledés homályából: **„De szörnyű sors várt arra, akit a zsuanszuánok megtartottak a maguk foglyának ... sirit húztak az áldozat fejére ... levágtak egy jól megtermett tevét. Frissiben megnyúzták ... a legsúlyosabb, legszívósabb részét, a nyakbőrt választották le róla. Darabokra vágták, s még gőzölgő állapotban ráfeszítették a fogoly leborotvált fejére. Ez volt a siri. Aki ezen a procedúrán keresztülment, az vagy nem élte túl a kínzást, s meghalt, vagy egész életére elvesztette az emlékezetét - mankurt lett belőle ... A mankurt nem tudta, ki ő, milyen törzsből-nemzetségből való, nem tudta a nevét, nem emlékezett gyerekkorára, apjára, anyjára - egyszóval nem ismerte fel magában az emberi lényt.”** Huba szerint ilyenén sors várt volna ‘az integrált barlanglakókra’, amennyiben megvalósul a nemzeti barlangász szövetségek nem kívánatos, szupranacionális globalizációja... Jezowski nem nagyon értette, miként lehetséges akkor mégis, hogy a meghívón **a Nemzetközi Barlangász Szövetség** emblémája és pecsétje szerepel, - amikor az Elnök, Huba és Pali is **a Nemzeti Barlangász Szövetség** vezető tisztségviselői?! Amint az is furcsa volt a számára, hogy Pali, akit 20 évvel korábban minden munkatársa csak „ÁVÓ-s” palántának tartott; - miért hord most a nyakában óriási krisztus-keresztet, s miért sző minden második mondatába tudatosan keresztény fordulatokat? Disszonáns mozzanatok voltak ezek, de Jezowski nem hirtelenkedett - a jövőre bízta a megoldást...

Ez az első látogatás csak néhány bemutatkozó udvariassági gesztusból állt. A kis, szúrós szemű kese Elnök maximális jóindulatáról biztosította az új jövevényt, és szóban is megismételte meghívását a barlangtemplom-avató ünnepségre. Akár ha így lehetett előre is időzítve; - Pali izgatottan kiráncigálta Jezowskit a folyosóra, s a következőket súgta-kiabálta a fülébe: **„Tudod Te, ki ez a Huba?! Ellenlábasa volt az előző elnökünknek, és csak azért nem ő lett az Elnök, mert ez a mostani ügyesebben keveri „a nemzetközi kártyákat”, a multinacionális kapcsolatokat! Megfelelő szponzorok nélkül ugyanis mi sem mennénk semmire. Viszont most magyarazzal tartozom neked. Tudod, ez a mi kis titkos társaságunk hosszú évek óta létezik; - nézd, úgy csinálunk, mintha nemzetköziek lennénk, igazából azonban mi vagyunk a magyar nemzeti barlangászok utolsó menedéke. Már a mi erőnk sem a régi, de azért arra még telik, hogy néhány újabb templomot is felépítsünk a barlangi járatok**

„nagytermeiben”, a föld alatt. Akik tudják ezt rólunk; kriptá-kommunistáknak tartanak minket, de ne törődj vele! Lépj be hozzánk! Ne sokat váraoztass, mondj gyorsan igent!” Jezowskival egyre csak forgott a világ! Mitévő legyen?! Azt sem tudta hirtelen, hogy hol áll a feje. Erre, ami történt - a legkevésbé sem számított. Zavartan motyogott néhány halogató és köszönő mondatot; megígérte, elmegy az avatásra, majd távozott...

Jezowski (már korábban is) tisztában volt azzal, hogy a kommunizmusban *kettős rendeltetéssel* épült meg minden nagyobb infrastrukturális beruházás. Tudott a Vár és a Várhegy alatti titkos kazamatákról; és tudott arról is, hogy a budapesti metró annak idején *mintegy háromszoros költséggel* épült meg, mert húszezres befogadó képességű atombiztos földalatti óvóhelyeket kellett kialakítani *a metró hivatalos költségvetésének a leple alatt*, a pártállami elit biztonságát biztosítandó. Még arról is hallott egy keveset, hogy a mintegy 46 éven át ideiglenesen nálunk állomásozó szovjet Vörös Hadsereg *szintén atombiztos luxus bunkereket épített a parancsnokság és a tiszték számára*; mindenekelőtt a Bakony és a Bükk őserdői mélyén, mélyen az egyébként szinte lakatlan hegységek gyomrában. Olyanokat, amilyeneket még *„az afganisztáni Usama bin Laden” is* megirigyelhetne, hogyha láthatná a különbséget! Jezowskira minden tekintetben újabb meglepetések vártak...

Eldöntötte, hogy nem szegi meg adott szavát, s - mint kívülálló látogató - elmegy a bükki ‘templom-avató’ ünnepségre. Nem tehetett róla, hogy végül nem így lett. Amikor megérkezett a helyszínre, - a látvány teljességgel lenyűgözte! Szikrázó éjszakai fények, tűzijáték, szinte nappali világosság, valóságos *majális hangulat* egy nyári estén, valahol a Bükk-hegység évszázados fáinak között, *egy ember nem lakta hegybe fúrt széles alagútból kiöblösödő hatalmas, boltozatos teremben*. A monumentális hegyi „luxus-palota” madártávlatból olyan gyönyörű, valószínűtlen látványt nyújtott, mintha csak a marslakók gyűltek volna össze éji fekete misére. A nagyteremben uralkodó hangulatot lehetetlen akár megközelítő hitelességgel is leírni! A bejáratnál Jezowskit külön fogadóbizottság várta, Mesznyik Koszmer elnökkel az élen. Kedélyesen átkarolva beljebb invitálta vendégét, s szembejövő ismerőseinek **„mint a szintén Rend-béli, tekintélyes Jezowskit”** mutatta be. Hiába szabadkozott, az est hömpölygő áradata magával ragadta. Gyakorlott karok adták egymásnak kézről kézre, s még fel sem ocsúdott, már át is öltöztették egy rituális ruhába. Skarlátvörös palástot viselt, szénfekete mellénnyel, - a hátán és a mellén arany rózsakeresztel...

Nincs fantázia, nincs szókincs, és főként *nincs hely* az este hangulatának, színes forgatagának, emelkedettségének és pompájának leíró érzékeltetésére! Jezowski eddigi élete legizgalmasabb pillanatait élte meg; s azt hitte, hogy ébren álmodik...

Egyszerre a halk zene elhallgatott; - teljes csend lett, hogy a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani. *„Szólítalak, Jezowski testvér, jöjj ide, élém!”* - szólott az öblös hang az emelvényről, s a hang gazdájában Jezowski *Mesznyik Koszmer elnököt* ismerte

fel. A hívásnak eleget téve, felsietett vendéglátója oldalára. „*És most szólítom a felavatási, illetve inkább beavatási ünnepségünk vezérszónokát, Habsburg Ottót, Jeruzsálem Királyát - tartsa meg rövid beavató beszédét!*” - szólt ismét az elnök. Az idős király ekkor mosolyogva Jezowski felé fordult, és a következőket mondta, kántáló hanghordozással: „*Üdvözöllek benneteket! Élve a Nemzetközi Barlangász Szövetséget alapító páneurópai jogommal, magisztereim tanúságtévő jelenlétében, új testvérünk beavatásáról határoztam. Tanúságtévő nagymestereink, kik mind jelen vannak, a következők: Mádl Ferenc, Magasztos Nagy Pátriárka; Boross Péter, a Nagy Kelet Doyenje; Orbán Viktor, Oxford Rendszerváltó Dauphine-je; Horn Gyula, Bilderberg Priorja; Kovács László, Hazzard Megye Lordja; Kövér László, Századvégi Kerekasztal Lovagja, Szájer József, Kelet-Nyugat Benjáminka; Demszky Gábor, Budapest Perjel Harborja; Angliából: Anthony Blair, Mezopotámia Hercege! Előttetek ezennel beavatom Jezowski testvérünket, akinek a Föld Világállam Első Konzulja kitüntető címet adományozom. Szólítalak, Jezowski testvér, mondd fel az ősi esküdet, amelyet a Világosság Fényhozó Hercege megbízásából a Skót Rítus Nagytanácsnoka, a magyar elnök, Mesznyik Koszmer testvér fog előolvasni!*”

Jezowski mellén óvatosan széjjel húzták a skarlátvörös palástot, majd borotvaéles hegyes tört szegeztek neki, miközben kezeit a Biblián keresztbe helyezték. Halk csörömpölő zörgés hallatszott; - a ceremónia-mesterek keltették koponyákkal és lábszárcsontokkal, a katarzis fokozása céljából. S eközben zúgva morajlottak fel az eskü utolsó, legkeményebb mondatai: „*... ha ezek közül csak egynek is ellene cselekedném, vágják el a gégémet, tépjék ki a nyelvemet, döfjék át szívemet, s hasamat felmetszvéen, szaggassák ki beleimet; megcsonkított testemet dobják a tenger fövenyére, ahol 24 óra alatt kétszer söpörjön végig rajta a dagály meg az apály, testem vérző tetemeit égessék meg és bocsássák szélnek a hamvaimat, hogy még emlékem se' maradjon a becsületes emberek között, a Föld színén! Isten engem úgy segítjen!*”

Jezowski mámoros állapotban, szinte transzban, mechanikusan mondta végig az esküt, fel sem fogta a szavak értelmét. Altestében reszketett; veseelégtelenséget érzett (fogvacogását visszatartotta), s a záróizmai már kezdtek elernyedni. Végig előző esti olvasmánya járt az eszében; *Lakatos Pál* második hajmeresztő könyve, a „*Rendszerváltó miniszterelnökök pórázon*” című. Ezután a feleségére gondolt, s szempillantás alatt túlradó nyugalom és magabiztosság szállta meg a testét és a lelkét is. Tudta; ezúttal *nem munka nélkül* megy haza...

Vác, 2003. július 25.

Az építési tervrajz

Jezowskinak igencsak hosszú időbe telt, amíg meg tudta emészteni a Barlangász Szövetségénél tett spontán látogatását, röviden: *bükki kalandját*. A legelső esethez képest az alapvető változást az a nagyon is elgondolkodtató tény jelentette, miszerint *akkor felébredt*; az utóbbi eset után *azonban nem*. A Bükkből távozóan - évtizedek óta kialakult szokásaitól eltérően - egy mátramelléki falusi csehóban egymagában felhajtott előbb egy grogot, majd egy másikban egy méregerős dupla feketekávét, melyek mellett órákig elücsörgött, a történteken töprengve. De mivel semmire sem jutott - s ezúttal sajnos *nem is ébredt fel!* -; visszaszállt kocsijába és hazafelé indult, vezetés közben mélyen elgondolkozva: mit is mondjon otthon...

Világosnak tűnt számára, hogy két, *rosszabbnál rosszabb* választás előtt áll. Ha mindent őszintén elmond a feleségének, - vagy egy szavát sem fogja elhinni, vagy (ami még rosszabb) összevész vele, amiért olyasmibe keveredett, amire cseppet sem volt felkészülve, s amitől az asszony előre óvta. Jezowskinak egyáltalán nem hiányzott, hogy egész hátralévő életében - „*Én megmondtam neked előre!*” című - korholásait hallgassa. Ezért úgy döntött, hogy az igazat nem mondja el; sőt, egy olyan rablómesét fog otthon előadni, amiben szó sem esik az ő beavatásáról. Jól tudta pedig, hogy az első hazugságot majd követi a többi, s ettől kezdve az élete kettőssé válik: *egy látszatéletre a feleségével*, - illetve *egy kalandos valódira*. S jó, ha mindezt hosszútávon is elviseli tudathasadás nélkül. A gondolatai szanaszét csapongtak. Az agya valóságos darázs-fészekként zsongva, igyekezett minél előbb feldolgozni a friss élmény-zuhatagot; bár a feladat a rengeteg ellentmondás miatt meglehetősen megoldhatatlannak látszott. Számára a legdöbbenetesebb felismerést az jelentette, hogy amit eddig „*való(s) világnak*” hitt, az nem létezik; s helyette egy álomvilág az igazi, amelyben a „hivatalos élet” szereplői egészen más karaktert alakítanak, mint akik a szürke, hétköznapi „*valóságban*”. Úgy érezte; - soha nem fogja kiheverni, amit látott; és soha nem tud többé megbízni egy másik emberben, hogy valóban az, akinek mutatja magát. Viszont szembe kellett néznie a ténnyel, az immár megváltoztathatatlanul: *szabadkőműves* lett...

Még hazaérése előtt eldöntötte, hogy nem akar beleörülni *ebbe az egészbe*; ezért tulajdonképpen nemcsak a felesége előtt fog hallgatni, hanem mindenki más előtt is; - sőt, *saját magában sem* tudatosítja a történetet, hiszen egy emberben kettő személy nem lakhat együtt békében, pláne *az eredeti személy* akarata ellenére.

Nagy nehézségek árán, de sikerült betartania, amit megfogadott. Ugyan hetenként egyszer kénytelen volt bevenni lefekvés előtt *egy eunocint*, hogy aludni tudjon; mert enélkül az agya - mint a végtelenített, bűvös körben járó számítógép - csak és kizárólag a megold(hat)atlan problémák, ellentmondások tisztázására fordította a teljes kapacitását, ami Jezowski teljes fizikai és szellemi kimerüléséhez vezetett volna. Nehéz heteket élt át. Sosem lehetett biztos abban, hogy aki másnap felkel, az ugyanaz az ember, aki előző este lefeküdt. S várta-várta, hogy mi fog történni.

Két hónapig nyugodtan „emészthetett”, s már kezdett is idegileg regenerálódni; - amikor egy reggel felhívta telefonon **Meszyik Koszmer**, a Barlangász Szövetség múltkori epizódból megismert elnöke. *„Találkozót kell megbeszélned az unokaöcsémrel, Langsdorff Koszmerrel, aki a Budai Vár egyik kazamatájában bérlő irodáját, s a Nemzeti Lepkevadász Alapítvány elnöke! Jelszóként - erről ismer majd fel - mondd azt neki, hogy Isten éltesse sokáig születésnapján!”* Hát mégse álom volt, folytatódik tovább! - rémüldözött Jezowski; majd higgadtan felvette a telefont, és megbeszélte a találkozót *az újabb Koszmer-elnökkel*...

Szó, mi szó, - ronda egy novemberi nap volt! Már az éjszaka közepétől zuhogott, s Jezowski otthon felejtette az esernyőjét. (Honnan is sejtette volna, hogy ennek a napnak az esernyő lesz a vezérmotívuma?!) Alig szállt ki kocsijából a váraljai parkolóban, szinte máris csuromvíz lett mindene. Így tette meg gyalog *a kapuig vezető* többszáz-méteres utat. Gyanús egy építmény volt már kívülről is, de mégis bátran lenyomta a nehéz kilincset, s belépett egy hűvös folyosóra, ahol félhomály és valami orrfacsaró szag fogadta. Ekkor eszébe jutott, hogy már régóta erősen vizelni kell; - jobb lesz, ha gyorsan elintézi folyó ügyeit, mielőtt az elmondásnak megfelelően megkeresi a lepkevadászok irodáját. Tíz-egynéhány lépést tett meg, amikor fürkésző tekintete egy jobboldali ajtón a „WC”-feliratot vélte felfedezni. ‘Egy életem, egy halálom!’ - gondolta a sötétben, s belépett a nyirkos helyiségbe.

Már kívülről is hiába kereste ugyanis a villanykapcsolót, amelyet nem talált meg belül sem. A derengésben (a helyiségnek láthatólag nem volt ablaka) *piszoárok sziluettjét* inkább csak gyanította, mint valójában látta, - de hogy még biztosabb legyen az elvégzendő kis dolgában: vakmerően kétarasznyira nyitva hagyta a WC ajtaját, hogy a beszüremkedő halvány ‘fényben’ ne érhesse meglepetés. Elvégezte hát a dolgát - *azaz éppen hogy csak befejezte volna!* -, amikor hatalmas robajlást és elemi erejű vízáram csobbanó lezúdulását hallotta; majdhogynem ledöntötte a lábáról is. Az történt, hogy miközben Jezowskink még a sliccén matatott, minden előzetes jelzés nélkül

(ön)működésbe lépett a piszoárok öblítő rendszere, valódi árvízzel árasztva el az egész helyiséget. Jezowskit *övön alul* érte az öblítés...

A dzsekije széttárva; - de az alatt deréktól lefelé teljesen elázott a friss csapvízzel vegyes szennyvíztől. Kifelé távozóban inkább érezte, mint látta, hogy szinte már bokáig tocsog a még mindig ömlő áradatban. Még csak ez hiányzott! - gondolta.

Elviekben csak két választása volt: vagy hazamegy, s útközben jéggé fagy a vizes nadrágjában (= vese-és/vagy tüdőgyulladás); vállalva a 'megfutamodás látszata' kockázatát is; - vagy pedig lemegy 'a szuterénbe' az Elnökhöz, megszáritkozni... A józan ész (!) az utóbbi megoldás mellett szólt; - így Jezowski mély lélegzetet vett, és nekiindult, hogy beteljesítse sorsát. Bizonytalan kopogás után benyitott az 'Elnök' táblájú ajtón, s rémületére egy előszobában találta magát, *két titkárnővel szemben*, akik az íróasztaluktól tekintettek fel a belépőre. A másodperc törtrésze alatt még átfuthatott az agyán, vajon mi szüksége lehet *a Nemzeti Lepkevadász Alapítvány* elnökének *két titkárnőre* (?); azután - mert mosolyogva intettek, hogy az Elnök úr már várja - a táskáját szorosan csöpögő öléhez szorítva, beslisszolt a szerencséjére éppen kinyíló elnöki ajtón, amelyet maga *Langsdorff Koszmer* tárt szélesre, a legjobb pillanatban. Beszédesen tocsogó lábnyomok maradtak utána...

Látszólag nem történt semmi, senki nem vett észre semmit; Jezowski pedig simán bejutott küldetése színhelyére. Csak állt; kívülről csöpögve, belülről pedig mélyen megszegyenítve, büszkeségében megalázva, *egy nemecekként*, kétségbeesetten. Továbbra is pajzsként szorította magához aktatáskáját, majd szemrebbenés nélkül vendéglátójára nézett. *A szintén Rendbéli Langsdorff testvér* külsőre nem sokban különbözött unokabátyjától. Ezek mind egyformák! - gondolta Jezowski, mert a középkorú férfinek *ugyanolyan sörte bajuszkája* volt, mint azoknak, akiket már eddig megismert. Kezet fogtak; s mindjárt, első látásra össze is öleltek. *Isten hozott!* - mondta Koszmer, majd visszahökölt: „*De hiszen Te csuromvíz vagy!*”... Jezowski kínos precizitással elmagyarázta, mi történt, - s várta a lesújtó ítéletet. „*Ajjaj; már egy hete kérem a vizeseket, hogy csinálják meg az öblítő-rendszert, ám eddig hiába! De nem láttad a „ROSSZ!” feliratú táblát a mosdó ajtaján?! Na, mindegy, ülj le, azaz dehogyis, maradj így, mindjárt kitalálunk valamit!*”. Amíg kiment, hogy „segítséget” hozzon; Jezowski körbenézett a 16-20 négyzetméteres szobácskában. A falakon szinte mindenütt, különböző fajtájú preparált, kifeszített szárnyú pillangók függtek - nagy, üvegezett dobozokban. Éjjeli és nappali pávaszemek, atalanták, apollók, antiópák, kardosok és fecskéfarkúak, halálfejesek, - a formalinhalálban szendergő, márványmozaik-mustrázatú alkonyati szenderek; sőt, észak-amerikai admirálisok, s tenyéryni délamerikai morfók is. Ekkor Koszmer visszajött, nyájasan mosolyogva - kezében egy nyitott esernyő. „*Drága barátom; az első találkozásodat még az sem ronthatná el, ha mondjuk spontán bevizeltél volna, ami teljesen valószínűtlen. Mert hát ugye nem ez történt: mindenben a mi rossz mosdónk a hibás! Rá se ránts, kérlek, vetközz neki, vesd le a nadrágodat, ülj le a székre, s a bejárat felőli oldalról tartsd magad elé az esernyőt*

- *nehogy negligésben lássanak a lányok, mikor a forró teát hozzák!*” Jezowski mindenben vendéglátójára bízta, s az utasítás szerint máris kényelembe helyezte magát. Az enyhén illatos, vizes nadrágot a tűzforró radiátorra terítették száradni, amitől már 5-10 perc múlva vizeldeszagú párával telt meg a szoba levegője, mire kinyitották az ablakot. Tudták: a rövidebbre tervezett beszélgetés megnyúlt időtartamát ettől kezdve már nem a mondanivaló hossza, hanem a nadrág száradási ideje határozza meg... Megitták a teát, s kíváncsian fürkészték egymást. *„Kérdezz csak bátran, ha valamit nem értesz!”* - szólt Koszmer, mintegy olvasva Jezowski tekintetében.

„Mondd, ez a lepkevadászat valódi, vagy csak álca?” - *„Itt minden valódi; de mindennek kettős valódi értelme van: egy külsődleges, meg egy rejtett. Minket, s az egész Rendünket kettős finanszírozás élte - egyrészt a Magyar Tudományos Akadémia az állami költségvetésből, másrészt Rendünk tagjai, mint szponzorok a vállalati támogatásukkal.”* - *„???”*. - *„Légy nyugodt, minden rendben van, a dolog abszolút szervezeten működik. Ha valaki netán „vizsgálandó” akarna - ami eleve kizárt esemény -, csak teljesen szabályos támogatási és tagi szerződéseket talál, valamint teljesen hétköznapi számlákat és átutalásokat. Egyébként minden fontosabb hivatal, intézmény megfelelő vezető pozíciójában a Rendünk tagja ül; - aki természetesen jól ismeri az aktuális azonosító jelzéseket, szimbólumokat. Ma (s még közel egy évig) a kardoslepke van érvényben; amely iraton a pillangó szerepel, azt zöld (gyorsított) úton kell elintézni, mindenfajta ellenőrzés nélkül. Tavaly pl. a pöttyös nyakkendő volt „divatban”; - kész röhej, minden jelentős kultúrösszejövetelel valósággal nyüzsögtek a pöttyös nyakkendősök!”*. Jezowski ránézett a névjegyre, s látta, hogy annak is a jobb felső sarkában piros-fehér-zöld, kardos pillangó virít. *„De mutatok valamit, hogy formális és átvitt értelemben is megértsd a lényegét!”* - folytatta Koszmer. *„Nézz rá, jó erősen a lepkére! S a képét emeld olyan közel a szemed elé, hogy az orrod hegyével megérinthesd. Bandzsíts egy kissé, amíg a kompozíció két hasonló foltja össze nem csúszik. Ekkor lassan távolítsd a képet, körülbelül 30 centiméterre az orrod hegyétől. Nézd merően a kompozíciót, és továbbra is bandzsíts! Néhány másodperc múlva a jobb és a bal szem által látott képek átfedik egymást, és előtűnik a háromdimenziós kép. Most, így, mit láatsz?”*

Jezowski szolgálai végrehajtotta vendéglátója utasításait, s meglepve kiáltott fel: *„Egy arany rózsakeresztet látok!”* - *„Nos, mint látod: a lepke az adekvát forma; s a rózsakereszt a rejtett tartalom. Így vagyunk a világgal is: mert kik profánok, szimplán lepkevadásznak néznek bennünket, miközben mi őrizzük az ősi tudást.”* - fejezte be tanítását Koszmer elnök.

Ekkor csöngött a telefon. Valamilyen *„építési tervrajzról”* esett szó, amelyet az Elnök jó előre megígért valakinek a vonal másik végén. Miután Koszmer letette, Jezowski félve megkérdezte: *„Mi az építési tervrajz?”* - *„A társadalom politikai szerkezetének gyökeres átalakítására irányuló átfogó, új koncepció. Nagyon jó, hogy megkérdezted, látom, hogy komolyan érdeklődsz a közös dolgaink iránt! Éppen ezért kértelek*

magamhoz. A feladatod az lesz, hogy készíts 'építési tervrajzot' a **keresztény magyar világnézet és a szocialista gondolkodásmód összebékítésére**, és tegyél konkrét javaslatot a személyekre is, akik egy feltételezett nagykoalícióban együttműködve vezethetnék az országot!"

Megbeszélték még, hogy Jezowski jelentkezik Koszmernél, amint a koncepcióval elkészült, s akkor 'kap tőle' polgári foglalkozást is, amiből legálisan megélhet. A nadrág időközben megszáradt, s Jezowski felöltözve eltávozott.

Két hét alatt főhősünk megírta a „**Keresztény szocializmus**” című tanulmányát, amit vaslogikával, legjobb tudása és ismeretei szerint alkotott meg. 2000. decemberében jártunk. Elküldte írását a **Nemzeti Lepkevadász Alapítvány** elnökének, s várta, hogy mi következik. Egy hét múlva jelentkezett is Langsdorff Koszmer, és a megbeszélés színhelyéül megjelölte az egyik dunaparti palotát. Ez a beszélgetés ezúttal igen rövid ideig tartott, és nem egy szobában, hanem a tágas aulában, két oszlop - Jákin és Boáz? - között zajlott le. „*Igen értékes a munkád - kezdte Koszmer -, ámde engedd meg, hogy a végkövetkeztetéseidet „módosítsam”!* Egyrészt még nem döntöttük el, hogy Orbán Viktor miniszterelnököt „ejtsük-e”, vagy sem. Másrészt viszont, amennyiben mégis „leváltanánk”; akkor sem Németh Miklós lenne az egyezményes miniszterelnök (aki keresztény s szocialista is egyszemélyben), hanem akkor a Horn-vonal jön vissza, valamilyen formában. Ettől függetlenül a levezetésed hibátlan; - ám a politika nem tudomány, és nem érzés kérdése, hanem a hatalom művészete. Jól jegyezd meg ezt a továbbiakban!”

Jezowski állt csalódottan, mint egy anyátlan kisgyermek (motherless child), akinek elvették a játékát. Koszmer távozásban még utána szólt: „*Amint megígértem, beajánlotalak két multi tanácsadónak: a KPMG-nek és a Deloitte & Touche-nek, majd ők jelentkeznek megbízással nálad!*” Jezowski felderült: mégiscsak lesz munkája...

Vác, 2003. augusztus 26.

A szigorúan titkos jegyzőkönyv

Nincs az a hátborzongatóan valószerű history fiction, mely váratlan fordulataiban, kápráztató színességében felülmúlhatná a valóságot.

Mégis, meg lehet próbálni.

Hátha sikerül.

Olvasható az interneten *egy eredetinek, hitelesnek látszó, hivatalos pecséttel, minősítéssel is ellátott* jegyzőkönyv, amely ma is köztisztületnek örvendő, mi több, a társadalmi elismerés garádicsain azóta még sokkal magasabbra is lépett személyeket hoz összefüggésbe egyrészt egymással, másrészt a rendszerváltás bizonyos, eddig hivatalosan (a sajtóban) nem ismertett kulisszatitkaival.

Kelt: **1988. február 12-én**, amikor a nemzet még aluszkált.

A jegyzőkönyvben – amelyet úgy 6-8 évvel ezelőtt olvashattam először – több név, illetve szervezet is szerepel; olyan konkrétumok, amelyek összefüggései egyszerűen nem lehetnek valaki rosszindulatú fantáziájának a torz agyszüleményei, viszont a kirakós-játék mozaikkockáit csak olyasvalaki lehet képes helyesen s értelmesen összerakni, aki egyébként is járatos a (magyar) nagypolitika sajátosan okkult – vö. pl.: rózsadombi és pártpaktumok, választási-és népszavazások, spontán és rabló privatizáció, olajügyek, körkörös bankkonszolidáció, stb.) háttérműhelyeiben és mahinációiban, tehát ismeri azt az általános algoritmust, dekódoló eljárást, mellyel a valós összefüggések, mint rostélyon át a titkosírás szövege, maradéktalanul előhívhatók, feltárhatók. Ügynökök, egykori (akkori) szigorúan titkos tisztek nevei olvashatók a jegyzőkönyvben, olyanoké, mint például **a Firkász, a Hindu vagy a Festő.**

Etnikai azonosító, és két foglalkozás, mint fedőnevek?

Kik lehetnek ők?

Mint tudjuk: összesen *három* olyan „hivatalosan is elismert” szervezet létezik a világon – s így Magyarországon is -, amelyből egész életen át nem lehet kilépni.

1. Titkosszolgálat
2. Szabadkőművesség
3. Maffia

Nem ostobaság feltételezni, hogy léteznek, létezhetnek személyes kapcsolódások, átfedések. Mint tudjuk, a rendszerváltást nevezik „módszerváltás”-nak, „ügynök-rendszerváltásnak”, célozva annak alapvető hamisságára, valamint arra, hogy valójában kik is hajtották végre. Ismeretes, hogy a Kádár-rendszer – legalábbis hivatalosan – tiltotta a szabadkőműves páholyok működését. A tetszhalott páholyok felélesztése, működésük újra engedélyezése a hírhedt *kommunista szabadkőműves*, Kádár felettes énje, a magyar kultúrát *a szintén hírhedt 3 T-vel kézivezérő* Aczél György nevéhez fűződik, akit egyébként mindmáig feltérképezetlen érdekek és szálak fűztek például a Soros Alapítványhoz, de pl. Antall Józsefhez és Orbán Viktorhoz is. Az ún. rendszerváltással fekete bárány lett a komplett belbiztonsági hálózat (III./III.), de semmilyen pejoratív hatás, bírálat vagy leépítés nem érte a hírszerzőket és a kémelhárítókat (III./I. és III./II.); mi több, a rendszerváltó állam ezeket a hálózatokat változatlan állománnyal átvette és működteti is, mind a mai napig. Miáltal egyrészt legitimálta, másrészt rehabilitálta is, minden korábbi, a rendszerváltás előtti tevékenységüket is. Így a kommunista titkos-ügynökökből a haza folytatólagos, autentikus őrzői, mitikus hősei, stb. lettek, magyarán szólva megdicsőültek, s ott folytathatták tovább, ahol abbahagyták. Ők voltak/lettek a leépülő nemzetállam és a felépülő világállam közötti összekötők. A napnál is világosabb, ám *a mai napig leplezett* összefüggés, mely szerint a rendszerváltást valójában *a rejtőzködő világállam* (pl. a Bilderbergi Csoport) rendelte

meg, úgy, hogy a nagyhatalmak vezető politikusai révén egyeztetett a magyar potentátokkal, akik a feladat végrehajtását természetesen a fedett ügynökeikre bíz-
ták. A megegyezés alapvető dokumentuma a Rózsadombi Paktum.

A párhuzamos történelem történetírói szerint a titkos paktum aláírói a következő személyek voltak:

Antall József, az *Orvostörténeti Múzeum igazgatója, a rendszerváltás utáni első, megválasztott miniszterelnök (1990-1993).*

Horn Gyula, a reform-kommunista kormány külügyminisztere, a második „szabad” ciklus miniszterelnöke (1994-1998).

Pető Iván levéltáros, a Szabad Demokraták Szövetsége elnöke.

Paskai László, bíboros-hercegprímás, esztergomi érsek.

Göncz Árpád műfordító, későbbi köztársasági elnök (1990-2000).

Zoltai Gusztáv, a MAZSIHISZ elnöke.

Boross Péter, előbb belügyminiszter, majd miniszterelnök (1994).
Már ami a közismert, hivatalos társadalmi funkcióit illeti.

Jóskabácsi, a rejtélyes történet talán főszereplője, akinek a máig őrzött inkognitója nem véletlen. Lehetséges, hogy a Rózsadombi Paktum szállásadója, de az is lehetséges, hogy a Világállam okkult szálláscsinálója (szaknyelven = rezidense) volt.

Ők voltak hát „a valódi rendszerváltó ősatyák”, nem az ifjú, lánglelkű „bátor, békés forradalmárok”, amilyeneknek/akiknek Orbán Viktor a Fidesz alapító atyáit mindig is beállítani igyekezett...

Tehette – ő nem írta alá a Paktumot; mint láttuk, ott sem volt.

Node ha nem titkos ügynök, nem szabadkőműves, nem ávós, nem szálláscsináló vagy szállásadó, akkor *kicsoda Orbán Viktor?!*

Hogyan kötelezheti *őt is*, egy fiktívnek bélyegzett, ám következményeiben nemzetsorsdöntő, nagyon is valós paktum minden egyes pontja, ha egyszer nem írta alá? Mert hát azért 20 év alatt csak kiderült, hogy Orbán Viktor sem lehet Csaba királyfi, vagy a szakrális császári trónörökös, jobb-vagy balkézről fogant alteregója...

Sándor András írta például Orbán Viktorról, még 1997-ben:

"Orbán Viktort a bilderbergi 'kerek-asztalnál' jelölték ki a számunkra, és már javában programoznak is minket, hogy jövőre őt válasszuk meg Antall és Horn után harmadiknak, s azt higgyük, a mi akaratunk. Megvan ennek a technikája. Rutinkérdés ez. A baromfigyár leghorn-tyúkjai is azt hiszik, hogy a Teremtő ketrecbe

teremtette őket, automata etetővel. Nem mintha Orbán Viktor nem lehetne szabad körülmények között is alkalmas a magas tisztségre. Lehet, hogy alkalmas lenne, lehet, hogy nem. Világért sem bántjuk őt. Abban azért mégis van némi különbség, hogy egy nemzet a saját élet-működése során termel ki a maga számára egy kormányfőt, vagy pedig valahol előírják a számára. Ám ha történetesen Kossuth Lajost előírták volna valahol kormányzó-elnöknek, - minden bizonnyal nem lenne ott a képe ma a szobám falán. Vagyis hát a bunda ismeretében nem olyan auguri művészet tudni, ki lesz a bajnok. A Pető megtette a kötelességét, a Pető mehet. A Horn megtette a kötelességét, a Horn mehet. Orbán Viktor! - Parancs! - Hozzám! - Parancs! - Jövőre maga lesz a főbizalmi! - Értettem!"

De vajon mi lett az „új” rendszer által számkivetett, megtagadott, utólag „jaj’be rút!”-nak minősített III./III.-asokkal? Akik mellesleg az előnevelői voltak az átvett/befogadott felsőbb ügynökosztályoknak. Az önátmentő menekülés hevében komplett ügyosztályok alakultak át szabadkőműves páholyokká, talán Aczél javaslatára. „Tudunk” olyan nyugalmazott KGB-tábornokról, aki később egy előkelő páholy nagymestere lett, de a közéletben nem erről az „oldaláról” vált közismertté. Első embere közvetítő lett a szolgálatok és a szabadkőművesség között. Neki nem kellett belépnie sehová.

Jim Marrs „A titkos uralom” című könyvében egy bekezdésben utal is arra, hogy *a fentebb felsorolt titkos szervezetek* valójában együttműködnek, vagyis osztozhatnak a világállami hatalomban.

Íme az idézet:

„(...) Nyilvánvaló, hogy az összeesküvések e homályos és szövevényes hálója a valóságnak egy olyan szintjére utal, amellyel a napi sajtó nem foglalkozik. Baigent, Leigh és Lincoln kijelentették: „Kétségbevonhatatlan bizonyítékok állnak rendelkezésünkre egy szervezett, egységes keretintézmény létezéséről, amely összehangoltan dolgozik a háttérben, gyakran más szervezeteket használva álcaként. Ezt a keretintézményt sehol nem nevezték meg nyíltan, de minden jel arra utal, hogy ez valójában a Sioni Rendház.” Ezután eltöprengtek a Rendháznak ‘az európai ügyek sötét alvilágával’ összefüggő rejtett tevékenységén, *„ahol átfedés van a maffia, a titkos társaságok és a hírszerző ügynökségek között, ahol a befolyásos üzleti körök összefognak a Vatikánnal, ahol hatalmas összegeket költenek homályos, titkos ügyletekre, ahol a politika, a vallás, a kémkedés, a pénzhatalom és a szervezett bűnözés között húzódó határvonalak lassan összemosódnak és egyetlen zavaros érdekerületté válnak, melyben Európa kereszténydemokrata pártjai, az európai egységet célul kitűző különféle mozgalmak, királpárti klikkek, újfajta lovagrendek, a szabadkőműves szekták, a CIA, a Máltai Lovagrend és a Vatikán egy hatalmas örvényben egyesülnek ideiglenesen (!) valamilyen közös cél érdekében.”*

Jézusom! - sőt, *Jezovicsom!* -, *a Jóskabácsi, csak nem a Sion Bölcsseinek megbízottjaként* adott szállást a Rózsadombi Paktumnak?

Az említett internetes dokumentumot – vajh' ki tehette fel, milyen okból és céllal? – most, a fenti idézetek tükrében átírtam.

A jegyzőkönyv eme legújabb átírata – az eredeti keretet megőrizve – most arról szól, hogy az eddig már megismert szereplőkön túl, *létezik egy titokzatos személy*, akinek a kilétét sűrű homály fedi, és aki nemsokára színre lép, hogy beteljesítse vérvonala karmáját.

Ha ez igaz, úgy nagyon jó – ha nem, nos...

Isten irgalmazzon a magyaroknak!

Tárgy: magyarországi rendszerváltás/fedett azonosságú személyiségek
Jezowski Krisztián személyi dosszié

GLOBALIS VILÁGÁLLAM
magyar alosztály

SZIGORÚAN TITKOS!

Előzmények, tényvázlat:

A *Christian Jezowski* fedőnevű célszemély *very important person*, aki még saját maga sincs tisztában származásával, valódi gyökereivel, családi és nemzeti hovatartozásával, nem-hogy bárki más tudná, vagy tudhatná róla a teljes valóságot.

Jezowski Krisztiánt – másik két személlyel együtt – a magyar nemzetben, Magyarországon, a Magyar Köztársaság „állami” felségterületén, magyar néven rejtettük el, önmaga elől is, - egészen addig a pillanatig, amíg a végidők közeledtével nem válik szükségessé és indokoltá valódi kilétének a felfedése.

Nevezett célszemély elsőrendű értelemben: cél; de egy másik, fontosabb, és ezért még fedettebb projekt útmutatása szerint eszköz, egy még magasabb cél elérése érdekében. Jezowski sem az egyik, sem a másik küldetéséről nem tud, - azt hiszi, hogy spontán választották ki valamilyen világállami

ügyben.

Feladat:

A fentiek értelmében és messzemenő szem előtt tartásával, el kell kezdeni Jezowski Krisztián alapkiképzését, és fel kell őt készíteni a templomos-szabadvőműves beavatásra, - mielőbb ráállítandó őt arra az útra, amelyről többé nincs letérés. Fel-készítése során különös figyelmet és gondosságot igényel az a tény, hogy Jezowski ténylegesen szakrális személyiség. Ez egyrészt azt jelenti, hogy kiképzése és beavatása a legkisebb részletekbe menően kizárólag „a szabad akaratából” történik, másrészt viszont azt is, hogy új személyiségének kifejlesztése során akár nem várt nehézségek, konfliktusok, sőt, speciális eljárást igénylő helyzetek is adódhatnak, ha „megszólal a vér hívó szava”. A korai önfelismerést meg kell akadályozni, akár tudatmódosító szerek megfelelő dózisu adagolásával is.

Jezowski Krisztián felkészítését természetesen csak a leg-avatottabb személyek végezhetik; olyanok, akiket a Rend már hosszú évekkel ezelőtt kijelölt erre a szakrális feladatra.

A célszemély megfigyelését két magyarországi ügynökünk, - a Festő és a Hindu végzi. Kapcsolatainak szervezésére Jezovics a legalkalmasabb testvér, - szenteljen különös figyelmet arra, hogy a hitünk legkényesebb dogmája, a Baphomet-kultusz, mielőbb Jezowski személyiségfejlesztésének központi elemévé váljék. A pszichológusi feladatokat Jezovecz testvérrre bizzuk. Egyes nevek szótövének meglepő azonossága csak véletlen.

Végrehajtandó az ősi szabadvőműves eskü* terhe alatt.

Készítette: Jóskabácsi

Aláírás: Árpibácsi

Jelen jegyzőkönyvet a "Selyemgombolyító" titkos irattárában kell elhelyezni, a Rend „top secret” eljárási szabályai szerint, szigorúan elkülönítve a „Rendszerváltás” és a „Demokrata Fórum”, illetve más projektek bizalmas dossziéitól.

„A világ a titok által létezik” (Széfer ha Zóhár)

*A szabadkőműves eskü**

Íme, az eredeti, ősi szöveg: *„Esküszöm az Istenre*, a világegyetem nagy építőmesterére, hogy a szabadkőművesség titkait soha föl nem fedem, s abból, amit a szabadkőművesek gyülekezetében hallani, látni vagy érezni fogok, senkivel semmit sem közlök, legyen az nő vagy férfi, mielőtt jó eleve meg nem győződtem arról, hogy valódi testvér. Ígérem, esküszöm, fogadom, hogy soha semmi olyast sem nem írok, sem nem metszek, sem nem vések, sem nem nyomtatok, sem nem faragok, sem nem rajzolok, sem bárminemű hasonlót nem teszek, sem engedni nem fogom, hogy valami olyast írjanak, messenek, véssenek, nyomtassanak, faragjanak, vagy rajzoljanak, avagy bárminemű hasonlót tegyenek papírra, ércre, homokba vagy földbe, vagy bármi egyébbe, mi ujj, vagy valamely eszköz nyomásának enged, legyen az mozgó vagy szilárd, vagy folyékony anyag; ezenkívül ígérem, esküszöm, fogadom, hogy hű leszek ehhez a páholyhoz vagy ahhoz, melynek tagja leendek, s csak javára és kárának és ártalmának elkerülésére fogok törekedni, hogy minden ember, de különösen megszorult testvéreim iránt szánakozó leszek, és hogy védeni fogom a hazát, s igyekezni fogok hazám javát előmozdítani. Ha ezek közül csak egynek is ellene cselekedném, vágják el a gégémet, tépjék ki a nyelvemet, döfjék át a szívemet, s hasamat felmetszvé, szaggassák ki beleimet; megcsonkított testemet dobják a tenger fövenyére, ahol huszonnégy óra alatt kétszer söpörjön végig rajta a dagály meg az apály, testem vérző tetemeit pedig égessék meg és bocsássák szélnek a hamvaimat, hogy még emlékem se maradjon nemcsak a szabadkőművesek és más becsületes emberek között, de általában a föld színén se! – Isten* engem úgy segéljen!”*

*”Isten” - értsd: a Világegyetem Nagy Építőmestere.

ARCKÉPCSARNOK

Nem minden szabadkőműves szerepel ebben a könyvben.
A könyvben szereplő személyek nem mindegyike szabadkőműves.
Ugyanezek állnak a jelen „Arcképcsarnok”-ra is.

Aba Botond Andrásfalvy Bertalan Antall József
number one Zelnik „Bercije” nagybetegen

Atkari János (mögötte Demszky) Antall komor Baranyi Károly
Aba szerint „kitiltott a BKV-tól” mutatójaja a NAT „atyja”

Bencsik András, első főszerkesztőm:
„Hadd dühöngjön a Tisztelt Olvasó!”

Járai, Berczky, Bozóki
Mi tartja őket össze?

Berczky Lóránd, az MTV-
kuratórium elnökségi tagja

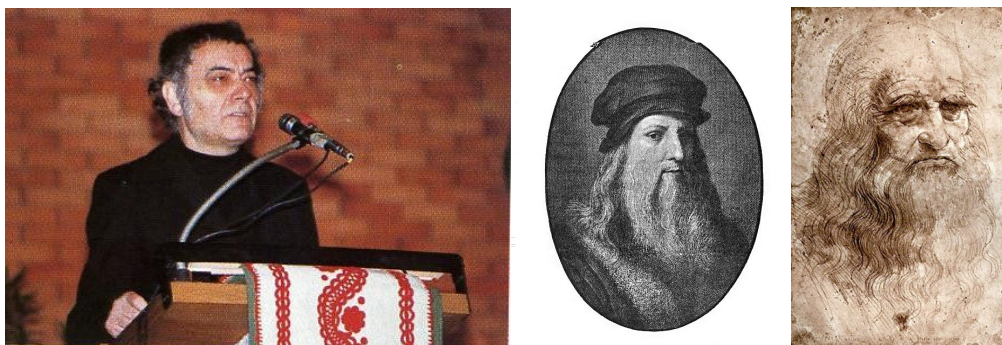

Boross Péter ex-miniszterelnök, akinek – Skultéty Sándor kérésére – „engesztelő”
verset írtam 70. születésnapjára.

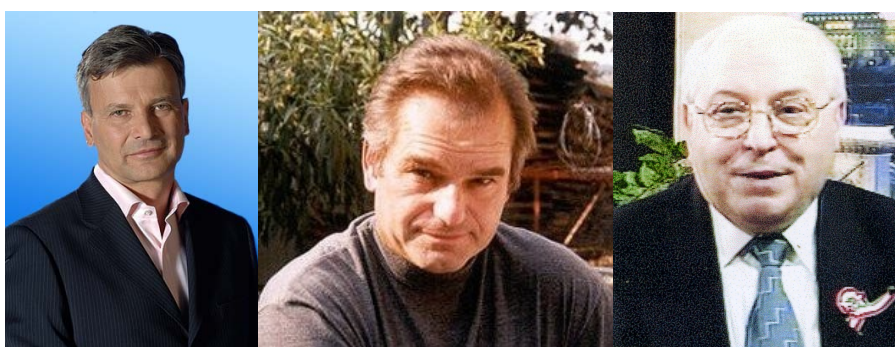

Bethlen Farkas Brády Zoltán
„sárkányrendi”, „KAPU-zárási”...a druida

Churchill, Csoóri Sándor
MVSZ-költő

Aki miniszterelnökké tette Antall Józsefet – köszönjük! Leonardo da Vinci, a kód és a Sion nagymestere

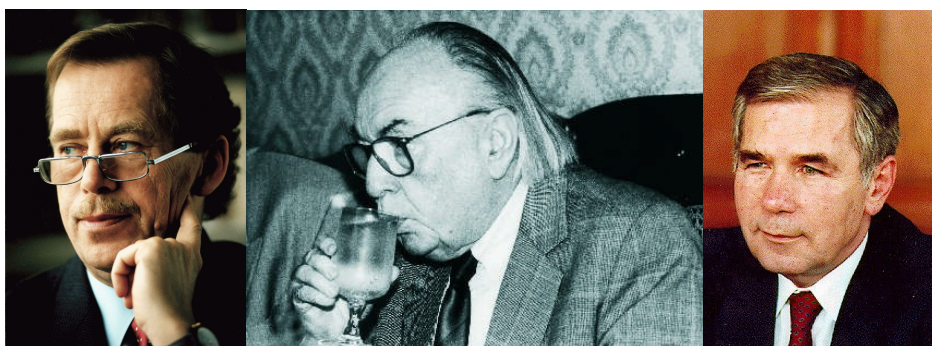
Demszky Gábor Budapest hercege
Döbrentei Kornél lovagi költő
Drábik János „a haza atyja”

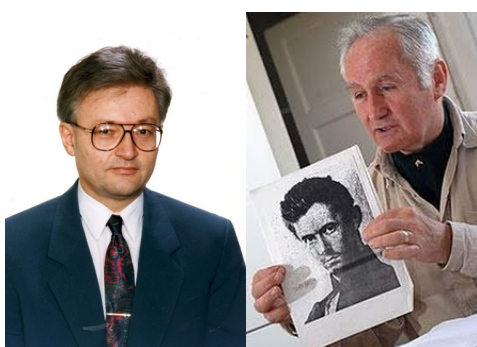
II. Erzsébet, angol királynő, triumvir
Eszterházy Péter elvtárs, a baloldali főnemes
Furcsaferkó miniszterelnök

Gyurkovics Tibor koszorús lovagi költő és gegmen.
Jezovics borjúlábat majszolt – pörköltként és rántva.

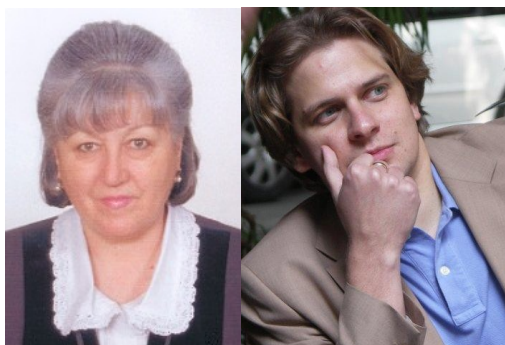

Vaclav Hável Hernádi Gyula Horn Gyula
a ravasz cseh Dionüszosz; a szőlő ex-miniszterelnök,
főépítész a bor költője volt az intelligens pufajkás

Horváth Lóránt
2 évig ideiglenes
tévéelnök. „Ézsau”
- az MSZP - keze

Kardos Lajos,
Révész T. Mihály „jobbja”
ORTT-elnökhelyettes
Zelnik „Petőfi-híradósa”

Király B. (Skultéty)
Izabella, Sanyi öccse

Kovács Dávid (Jobbik-elnök)
vakolónak indult, hindu lett

Koltay Gábor
ősmagyar filmrendező
televíziós nagymogul

Kovács András
filmrendező
MTV kuratóriumi elnök

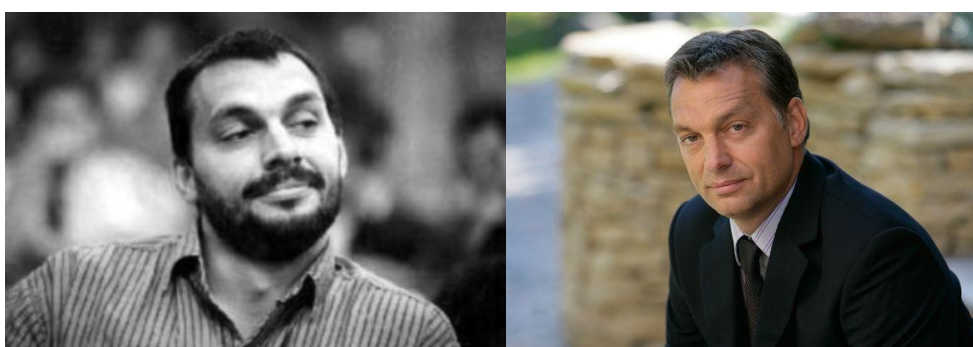

Otto von Lambsdorff
az európai liberális internacionálé
elnöke – évekig Orbán felettes énje

Latinovits Zoltán
színművész

Liebmann Katalin Makovecz Imre Makovecz, a bölc
 ECHO-tévészár főépítész forradalmár,
 a Magyarok Szövetsége
 Bölcsék Tanácsa tagja

Orbán Viktor, ex-miniszterelnök két arca.
 A pajkos – ki, ha én nem? – kamasz; és a megfontolt
 államférfi. „Újra miniszterelnök leszek, meglátjátok!”

Peták István volt Pető Iván, a Joseph Ratzinger, XVI.
 TV-elnök; minek? kárpitos fia Benedek, a germán pápa

Révész Tamás Mihály, ORTT- David Rockefeller, a
elnök. „...kicsi ez az ország!” pénz miniszterelnöke

A Világállam bölcs feje, a Jacob Rothschild, az Alapítvány
triumvirátus doyenje feje, a triumvirátus másik tagja

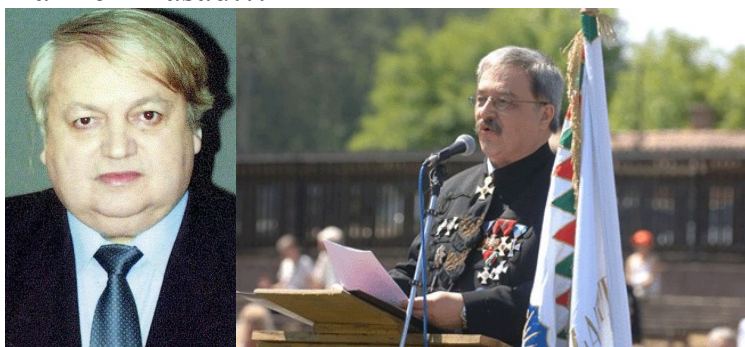
Sándor Gyuri, Schamschula Skultéty Sándor,
humoralista - György, a kor akinek tucatnyi
„alvó ügynök” civil tanúja önéletrajza volt

Soros György multimilliárdos, akinek Tellér Gyula,
annyi a pénze, hogy szembeszáll magával sajtófőnök

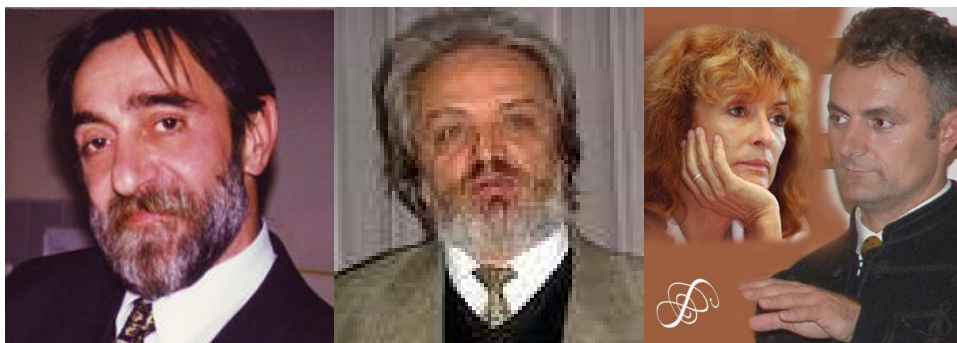

Nehogy tovább öregedjen! A nézése, mint komor bikáé...
Tarlós István terhére volt Tímár György - Torgyán József
az óbudai nagymesternek: egykori barátságuk tovább - főpolgármesterré teszi?!
már nem hasad...

Tőke Péter
politikai
pornó-író

Vitéz Várhelyi András
talpig harci díszben
féltucat becsületrend

Várkonyi Balázs: Vass Csaba Vukics Ferenc
 „nem vagyok...” a „Gyula” riválisa „felettes” énje?

Zelnik József
 nagymester

Vigyázó szeme hiúzként pásztázza a „jobboldali” kéziratokat.
 Nehogy kiderüljön, még a római pápa is hozzá van bekötve....